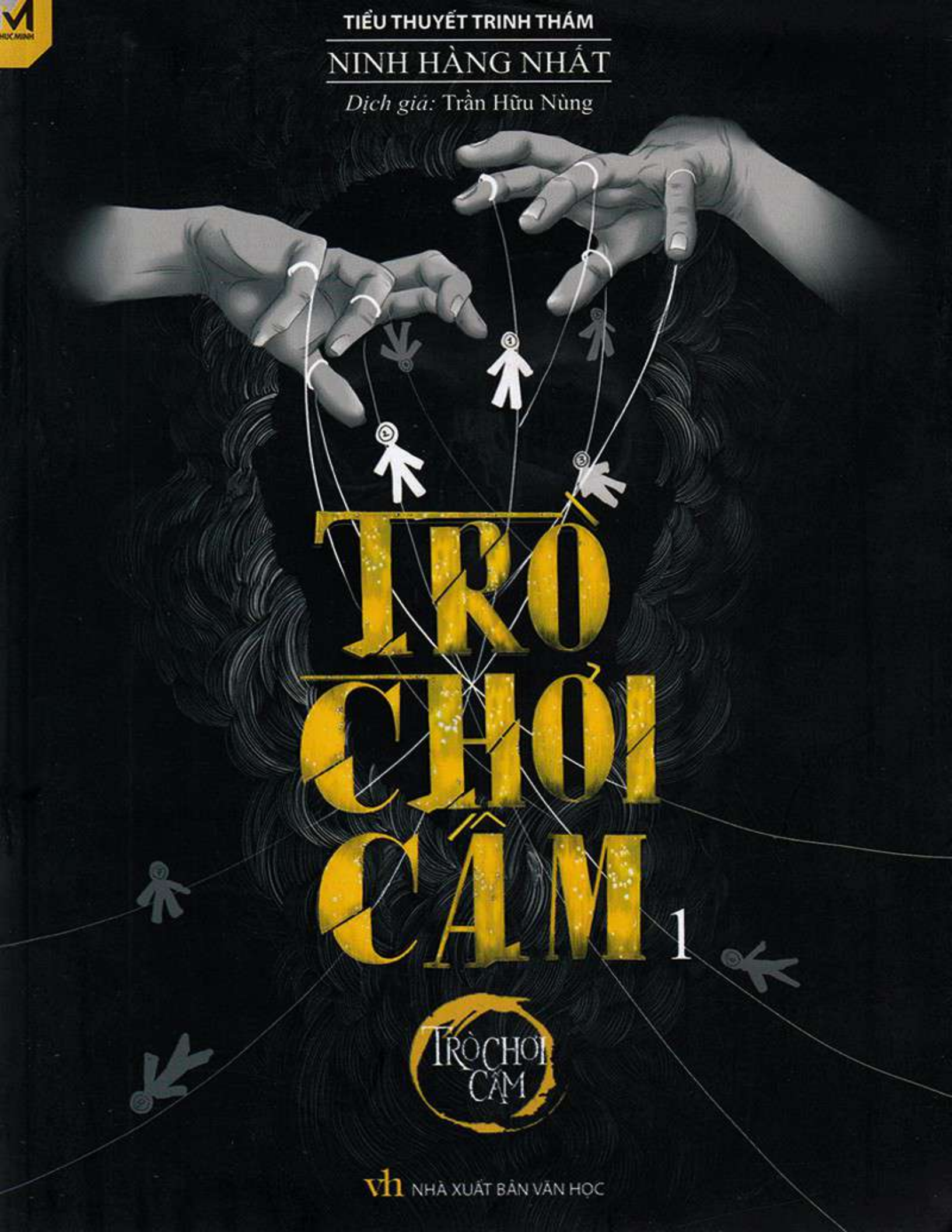

TIỂU THUYẾT TRINH THĂM
NINH HÀNG NHẤT

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

**TRO
CHƠI
CẨM 1**

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

Mở Màn

1. Nghèo Khó

2. Ý Chí

3. Sức Mạnh

4. Game

5. Tình Cảm

6. Lớp 13 Bị Chọn

7. Trò Chơi Của Thần

8. Thử Năng Lực

9. Gọi Mở

10. Mưu Đồ Xấu Xa

11. Điều Khiển Từ Xa

12. Một Đêm Giác Ngộ

13. Sự Bình Yên Trước CƠn Bão

14. Khởi Đầu

15. Thì Ra Là Thế

16. Thẩm Vấn

17. Hé Lộ Năng Lực

18. Động Đất

19. Tân Na

20. Liên Minh

TRÒ CHƠI CẨM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

Mở Màn

Bể bơi. Đứng trên cầu nhảy cao 5 mét là một thanh niên đẹp trai, thân hình cân đối. Quanh bờ, mỗi người đang ngóng chờ thưởng thức màn nhảy cầu này. Chỉ có hai người bạn (cũng đang trên cầu nhảy) đứng sau chàng trai nhận ra hai chân anh ta hơi run run.

Với những vận động viên bơi lội chuyên nghiệp, cầu nhảy cao 5 mét có thể chẳng là gì, nhưng với người bình thường thì lại là một thử thách, nhất là đối với người mắc chứng sợ độ cao.

Chàng trai đó là Phó Thiên, lúc này đứng dưới nhìn lên cầu nhảy cảm thấy không vấn đề gì, nhưng lúc này nhìn xuống dưới kia mới thấy hơi chóng mặt. Anh ngoảnh lại nhìn hai bạn đứng phía sau là Hàng Nhất và Tân Na, rồi nuốt nước bọt.

Hàng Nhất cảm nhận được nỗi sợ hãi của Phó Thiên, định khuyên anh đừng nhảy nữa. Nhưng Tân Na trước đó đã cố vũ Phó Thiên bước lên cầu 5 mét này, cô đang rất mong chờ anh nhảy, chứ đừng nhát gan rút lui trước ánh mắt của công chúng, Tân Na động viên anh, "Không sao đâu, Phó Thiên! Anh nhảy đi, rồi em cũng sẽ nhảy luôn!"

Nghe Tân Na nói vậy, Phó Thiên biết mình hết đường thoát lui, quay lại khác nào thừa nhận mình thua cả con gái! Với một chàng trai hoành tráng thì sĩ diện là quan trọng nhất. Anh mím môi, nghiến răng, bước ra sát đầu cầu.

Đám đông bên dưới đều nghĩ Phó Thiên sắp nhảy, nào ngờ, anh cứ đứng đó một phút không nhảy xuống. Sốt ruột thật. Có người nói, "Liệu có

nhảy không? Không dám nhảy thì đừng đứng đó nữa, dềnh dang mất thì giờ quá!"

Tân Na cũng cuống that cho Phó Thiên, cô khẽ nói với Hàng Nhất, "Em sẽ hỗ trợ anh ấy."

Hàng Nhất biết Tân Na định làm gì, không hiểu sao, anh lơ mờ cảm thấy có điều gì không ổn, nhưng không kịp ngăn lại nữa, Tân Na đã lạng lẽ bước đến phía sau Phó Thiên, cười "hề hề" rồi đưa hai tay ra đẩy một cái. Anh chàng kêu lên "ối" một tiếng, từ độ cao 5 mét nhào xuống. Phó Thiên lập tức điều chỉnh tư thế, chụm hai cánh tay lại, lao xuống nước.

Những người bên dưới nhìn rõ Tân Na rón rén bước ra đẩy Phó Thiên, đều bật cười, nhưng thấy anh cháng ửng biến rất nhanh, "biến nguy thành an" thì họ lập tức vỗ tay khen ngợi.

Có điều, khi Phó Thiên lao xuống bể bơi đã xảy ra một việc không ngờ.

Đúng khoảnh khắc Phó Thiên chạm mặt nước thì phát ra một tiếng nổ "ùng" rất lạ, liền sau đó là tiếng kêu thảm thiết của anh. Mọi người chưa kịp hiểu là chuyện gì thì đã thấy Phó Thiên chìm xuống đáy bể bơi. Và, ngay lập tức, màu đỏ loang ra, nước bên dưới cầu nhảy biến thành màu đỏ của máu.

"Ối..." Mọi người xung quanh bể bơi đều kêu thét lên kinh hãi.

Tân Na và Hàng Nhất đứng trên cầu nhảy nhìn xuống, thấy mặt nước dần hình thành một đóa hoa màu đỏ, lớn dần, nở bung ra xung quanh. Cả hai vô cùng kinh sợ mắt tròn, miệng há hốc. Tân Na nếu không được Hàng Nhất đỡ kịp thì đã ngã khụy rớt xuống dưới kia rồi.

"Chuyện... chuyện gì thế?" Tân Na hai tay bưng miệng, sợ hãi nói.

Hàng Nhất tim đập thình thịch, hiểu ngay là đã xảy ra chuyện, "Chúng ta mau xuống xem sao!" Rồi cả hai vội vã chạy xuống cầu thang.

Mấy người bạn khác cũng chạy vội đến trước mặt hai người, hoảng hốt hỏi, "Phó Thiên xuống nước, sao lại ngã chảy máu khiếp thế? Sao như vậy được nhỉ?"

"Tôi cũng không biết tại sao...", Hàng Nhất vội đáp. "Đến giờ cậu ấy vẫn chưa nổi lên, phải xuống cứu cậu ấy ngay!"

Hai nhân viên cứu hộ của bể bơi đã nhảy xuống nước. Họ lặn tìm hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy Phó Thiên. Họ và mấy người trên bờ kéo nạn nhân lên thành bể.

Phó Thiên toàn thân màu đỏ, bất động. Cả hai cánh tay anh đều bị gãy lòi cả xương trông rất kinh khủng. Đầu bị thủng một lỗ to, máu vẫn tiếp tục trào ra.

Đám đông vây quanh đều sợ hãi không dám nhìn lâu. Một nhân viên cứu hộ cúi xuống kiểm tra hơi thở ở mũi, áp tay lên ngực Phó Thiên, rồi ngẩng lên nói, "Anh ấy đã chết!"

Đầu Hàng Nhất như thể vừa nổ tung, Tân Na thì gần như chết ngất. Hàng Nhất vội đỡ lấy cô.

Phó Thiên chỉ nhào từ cầu xuống nước mà lại chết cứ như rơi từ nhà cao tầng xuống sân. Khởi phải bàn cãi, điều này rất bất thường, cực kỳ vô lý.

Vậy là... đã bắt đầu. Hàng Nhất bỗng hiểu ra: một cuộc "cạnh tranh" tàn khốc bắt đầu từ sự kiện này. Nó đã bắt đầu rồi đây.

Giờ đây, anh tuyệt đối không nghi ngờ gì về tính chân thực của sự kiện xảy ra ba hôm trước.

TRÒ CHƠI CẤM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

1. Nghèo Khó

Cách đây bốn ngày.

7 giờ tối thứ Năm, tại thôn Viên Gia Kiêu, khu Phụ Ninh, thành phố Thâm Quyển.

Hạ Tĩnh Di đã nửa tháng trời chưa biết mùi thịt cá là gì, và cô cũng gần chục ngày chưa tắm vì phía tiết kiệm nước và than tổ ong.

Vì không thể ngày nào cũng tắm gội và thay quần áo, giờ đi đường cô cũng không dám đi quá nhanh vì sợ ra lắm mồ hôi. Ăn uống kham khổ như thế nên hạ Tĩnh Di bị suy dinh dưỡng nghiêm trọng, cô vẫn có thể đi làm đã là rất khả quan rồi, lấy đâu ra sức sống dồi dào như người bình thường ?

Nguyên nhân căn bản là vì nhà cô quá nghèo. Cha đã mất từ lâu, mẹ bị phong thấp nặng bại liệt hai chân, suốt ngày nằm trên giường. Gánh nặng gia đình đè lên vai cô gái mới 21 tuổi đầu. Tiền cứu trợ xã hội, tiêu dè sẻn cũng chỉ đủ ăn uống, không thể chi trả tiền thuốc men cho mẹ. cô đành vay giật bà con họ hàng, nhưng nay cũng đã hết. Cô không dám nói cho mẹ biết cả nhà chỉ còn chưa đến 50 đồng.

Hạ Tĩnh Di cần chăm sóc mẹ ốm nằm nhà, nên sau khi tốt nghiệp trung học , cô xin làm chân quét dọn vệ sinh và các việc vặt ở một trung tâm ngoại ngữ, đổi lại, cô được miễn phí học ngoại ngữ ở đây. Cô không từ bỏ học tập, cô mơ ước mai kia sẽ thi đỗ đại học tại chức để từ đó thay đổi vận mệnh của mình.

Sau một ngày làm việc, Hạ Tĩnh Di trở về ngôi nhà xập xệ, nghèo khó bủa vây bốn bề. Cô lật giở người cho mẹ, rồi chuẩn bị vo gạo thổi cơm. Nhìn con gái hốc hác, xanh xao, mẹ cô xót xa hỏi, " Tĩnh Di à, tối nay ăn gì ? "

" Ăn cơm. "

" Mẹ hỏi thức ăn là gì ? "

" Rau cải trắng xào ạ . "

" Chiều nay con ra chợ nhặt cải trắng héo vứt đi, phải không ? "

" ... Vâng . "

" Tĩnh Di, mẹ thì không sao, nhưng nếu con cứ ăn rau héo nát như thế sẽ không có chất và còn có hại cho sức khỏe nữa. Như thế sao được ? "

Hạ Tĩnh Di mím môi, nín lặng. Nhà chỉ còn 46 đồng 7 hào thì có thể ăn gì đây ? Nhưng cô không dám hé răng.

" Ra mua ít thịt về mà ăn, con ạ . " Bà mẹ nói, " Đã bao lâu con chưa ăn thịt rồi ? Đừng tự hành xác mình nữa. "

" Không sao, mẹ ạ! Con không muốn ăn thịt. "

Bà mẹ biết con gái nói dối, " Mẹ muốn ăn, cứ ra mua một ít về nấu. "

Hạ Tĩnh Di cũng biết mẹ nói thế là để cô phải đi mua thôi, chứ mua về rồi bà cũng chẳng ăn miếng nào đâu.

Cô cầm theo 5 đồng, ra khỏi nhà. Cô ấn định con số này là tối đa, không thể nhiều hơn.

Nhưng 5 đồng bạc thì có thể mua thịt gì ? Nhà Hạ Tĩnh Di ở ngoại ô, rất hẻo lánh, không có chợ, siêu thị càng không có. Đi khá xa mới thấy một cửa hàng ăn nhỏ.

Cô bước vào hỏi chủ quán, " Chỗ bác bán những món gì ? "

Chủ hộ chỉ lên tường, " Tôi viết cả ở trên này rồi. "

Hạ Tĩnh Di đọc danh mục và giá cả: Phở sốt tương chua cay 6 đồng 1 bát, mì thịt băm dưa chua 7 đồng, phở bò 8 đồng ... nói chung, đều từ 5 đồng trở lên. Chỉ có món sợi mì nhỏ 4 đồng rưỡi 1 bát nhưng là mì chay không có thịt.

Chủ quán thấy Hạ Tĩnh Di nhìn hồi lâu không quyết, bèn nói, " Phở sốt tương chua cay của chúng tôi rất chuẩn đấy, cháu ăn đi ! "

Hạ Tĩnh Di biết gần đây không có quán nào khác, cô nói, " Cháu chỉ cầm theo 5 đồng ... bác có bát nhỏ hơn không ? "

Chủ quán nhìn áo quần và vẻ mặt của Hạ Tĩnh Di, biết cô nghèo khó, bèn mỉm cười, " Không sao, bác bán cho cháu 1 bát, chỉ lấy 5 đồng thôi. "

" Cảm ơn bác! " Hạ Tĩnh Di rất cảm kích, nói thêm một câu, " Cháu mang về ạ. "

Lát sau, chủ quán đem bát phở sốt tương chua cay đang nóng giã đặt trong hộp xốp ra. Hạ Tĩnh Di nhìn thấy lớp thịt ú ụ đắp bên trên, thầm nghĩ bác chủ quán thật tốt bụng, vừa bán rẻ, vừa cho thêm thịt. Chủ quán tươi cười nói, " Bưng khéo nhé, kéo bồng tay. "

Hạ Tĩnh Di nói cảm ơn rồi thận trọng bưng về nhà. Quả thật, mẹ cô không nỡ ăn, bảo cô cứ ăn đi. Cô đành bịa rằng vừa nãy đã ăn một bát rồi, bà mới chịu ăn nửa bát.

Hai mẹ con ngồi ở mép giường cùng ăn phở sốt tương chua cay, chậm chậm, nhẩn nha như thể đang nếm một món sơn hào hải vị quý giá. Cứ thế kéo dài hơn nửa giờ mới ăn xong. Riêng thịt trong bát phở, hai người đều không nỡ ăn, cứ nhường nhau mãi. Cuối cùng, cả hai mẹ con đều khóc, nước mắt chứa chất bao nỗi đau khổ, xót xa.

Biết đến bao giờ mình và mẹ mới thoát khỏi cuộc sống bần hàn này? Hạ Tĩnh Di buồn rầu nghĩ ngợi. Khi nào thì mình mới không bị giày vò vì túng quẫn?

TRÒ CHƠI CẨM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

2. Ý Chí

11 giờ đêm thứ Năm, tại cụm Bờ Hồ, khu Giang Bắc, thành phố Quỳnh Châu.

Đêm nay mình sẽ không làm " cái trò ấy " nữa.

Tôn Vũ Thìn tự nhủ. Đêm hôm kia đã làm hai lần, đêm qua lại làm một lần. Cứ đà này thì cơ thể sẽ không chịu nổi. Thực tế là lúc này anh cảm thấy vùng thận nhâm nhâm đau.

Tôn Vũ Thìn liếc nhìn đồng hồ điện tử trong phòng, 11 giờ. Tắt máy tính, đi ngủ thôi. Đừng nghĩ đến những thứ đó nữa.

Anh bước đến bàn máy tính, di chuột xuống góc dưới bên trái màn hình, chỗ " Mở - Tắt " máy.

Đầu thì nghĩ vậy, nhưng anh kinh ngạc nhận ra bàn tay mình không chịu nghe lệnh của cái đầu nữa.

Nhấp chuột vào ổ G. Một tệp văn bản mới bao gồm bốn tệp nhỏ là Kiều nữ Nhật Bản, Siêu sao Âu Mỹ, Tiểu muội Đài Loan và Phim đam mê.

Nhấp chuột vào tệp Tiểu muội Đài Loan, bàn tay của Tôn Vũ Thìn hơi run run. Mình đang làm gì thế này? Mình ... không thể kiểm soát nổi bản thân ư? Vùng thận của anh bắt đầu đau.

Nhưng đã muộn rồi! Mắt vừa nhìn thấy hàng trăm bức ảnh thu nhỏ, Tôn Vũ Thìn đã biết là không kịp nữa. Những bức ảnh thu nhỏ xúu khiến

anh nóng bừng. Phần bụng dưới rục rịch trỗi dậy khó mà khống chế nổi.

Anh nhấp vào một bức ảnh. Một thiếu nữ chỉ mặc độc chiếc váy ngắn đang nằm nhoài trên mặt đất, hơi lè lưỡi - như một con mèo, đang nhìn xoáy vào anh.

Ôi... không... đừng nhìn anh như thế, anh không chịu nổi!

Tôn Vũ Thìn mở xem hết ảnh này đến ảnh khác, "lời tự nhủ" lúc này đã tan biến. Trên bàn có một hộp khăn giấy, anh rút ra vài tờ.

Mấy phút sau, anh nhắm mắt, ngả người tựa vào lưng ghế. Mệt lử, sức lực như bị rút kiệt.

Sau đó vài phút, anh cho mình một cái tát thật mạnh.

Sao mình lại đốn hèn thế này? Tôn Vũ Thìn thầm nguyện rửa mình. Suốt một tuần rồi ... đêm nào cũng ... nếu cứ tiếp diễn thì mình sẽ cạn kiệt tinh lực mà chết thôi!

Không thể chìm đắm trong những thứ này nữa, phải tự chấn chỉnh lại để cứu vớt bản thân. Tôn Vũ Thìn hạ quyết tâm. Anh di chuột đến vị trí tệp văn bản này, nhấp phải, chọn " xóa ". Nhưng lúc phải "xác nhận Yes - No" thì anh lại chần chừ chưa thể nhấp "Yes". Anh nhớ mình đã nhiều lần hạ quyết tâm, nhưng lần nào cũng vậy, chỉ vài ngày sau khi xóa, anh lại lục tìm trên mạng tải về và còn tải nhiều hơn nữa. Vô ích thôi, những lần trước đã quyết tâm đều thất bại thì lần này cũng không ngoại lệ.

sau khi tốt nghiệp đại học, Tôn Vũ Thìn thuê nhà bên ngoài, ở một mình. Để xin được vào nhà máy làm việc, anh ghi tên lớp học bồi dưỡng tiếng Anh nâng cao. Thoát khỏi sự quản thúc của cha mẹ thì tự do tự tại, nhưng Tôn Vũ Thìn lại mềm yếu với ý chí mong manh, hàng ngày anh phải chiến đấu với hormone lăm le trỗi dậy và tự kiểm soát, lần nào anh cũng thua trận thảm hại. Tự kiểm soát biến thành "tự sướng".

Phải làm gì bây giờ? Tôn Vũ Thìn ủ rũ ngồi trên ghế, đau khổ vô cùng. Mình cứ tiếp tục thế này sao? Ban ngày đã không thể tập trung tinh lực, tối đến lại không thể dừng cái chuyện... Sao mình lại đờn hèn không thể kiểm soát nổi bản thân? Có cách gì nâng cao phẩm chất, ý chí của mình không?

TRÒ CHƠI CẤM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

3. Sức Mạnh

9 giờ 30 tối thứ Năm, tại Đường Sa Trung, khu Giang Bắc, thành phố Quỳnh Châu.

Lục Tấn Bằng ra sức học tiếng Anh, mục đích để thi lấy chứng chỉ Hướng dẫn viên du lịch tiếng Anh. Với anh, hướng dẫn viên du lịch không chỉ là một công việc mà còn là cái cớ rất tốt để anh đi khỏi thành phố này và thoát ly gia đình.

Làm hướng dẫn viên du lịch thì phần lớn thời gian trong năm có thể sống ở tỉnh ngoài. Lục Tấn Bằng hối hận vì mình không sớm nhận ra điều đó. Nếu nghĩ ra ngay từ cấp III thì đại học anh đã chọn ngành du lịch chứ chẳng học cái ngành thống kê đầy ngán ngấm này.

Phần lớn mọi người đều coi gia đình là bến đỗ bình an, nhưng trong sâu thẳm, Lục Tấn Bằng chỉ xem gia đình như một cái trạm thu ngân nhận người đầy giá lạnh, một cái hộp chứa chấp anh, để anh ăn ngủ.

Nói cho chính xác, khái niệm này đã hình thành trong anh ngay từ khi 9 tuổi. Năm ấy, cha Lục Tấn Bằng treo cổ tự tử, không lâu sau, mẹ anh tái giá. Cuộc đời anh bỗng có thêm một sinh vật gọi là "bố dượng".

Kể từ đó, anh sống như kẻ ăn gửi nằm nhờ, hết sức khốn khổ nhục nhã.

Chuyện xưa chẳng nữa nhớ lại. Lục Tấn Bằng sống ở nhà bố dượng 13 năm và nhận ra một điều: nếu không muốn lặp lại cuộc đời của cha đẻ thì mình chỉ còn cách đi khỏi thành phố này, rời xa cái nhà này.

Vì thế, anh tranh thủ những ngày cuối cùng trước khi tốt nghiệp đại học để đi học lớp bồi dưỡng tiếng Anh, giành được chứng chỉ Hướng dẫn viên du lịch, anh sẽ cao chạy xa bay một cách danh chính ngôn thuận.

Hôm nào cũng vậy, anh nán lại lớp bồi dưỡng đến phút chót, sau đó mới lững thững đi trên đường, cố ý về nhà thật muộn.

Nhưng anh không ngờ, tối nay lại xảy ra chuyện.

Khi đứng chờ ở bến xe buýt, Lục Tấn Bằng bị người ta vỗ mạnh một cái, tiếp đó là hai cánh tay ghì lên vai anh. Anh ngoảnh lại thì thấy hai thanh niên trông hầm hờ, dữ dằn đứng ngay bên cạnh, cả hai đều cao to, miệng ngậm thuốc lá, gườm gườm nhìn anh.

"Hai người làm gì... " Lục Tấn Bằng chưa nói dứt lời thì hai cánh tay ấy đã kẹp chặt cổ anh rồi lôi anh vào con ngõ hẹp bên cạnh. Ngõ không đèn đường, không người qua lại, hai tên du côn đẩy Lục Tấn Bằng vào tường, ghé sát mặt, nói, "Muốn chú mày cho vay ít tiền tiêu! "

Lục Tấn Bằng nhận ra hai tên này tưởng anh chỉ là học sinh trung học, nhưng nếu chúng biết mình đã ngoài hai mươi tuổi thì cũng chẳng nghĩa lý gì. Vì vóc người và thể lực của anh chỉ tương đương một cậu học sinh non choẹt: cao 1,58m, nặng 40 cân, có khi con gái còn mạnh mẽ cơ bắp hơn anh nhiều. Lục Tấn Bằng gầy còm, vì thiếu dinh dưỡng đã đành nhưng chủ yếu là gen di truyền. Cha anh ngày trước cũng còm nhom.

Ngay từ hồi tiểu học, Lục Tấn Bằng đã luôn bị bọn lưu manh bên ngoài "để mắt đến", vì anh lúc nào cũng là thằng bé yếu ớt nhất lớp. Do đã "trải qua trăm trận" nên Lục Tấn Bằng hiểu rất rõ hai tên du côn này muốn gì, và cũng biết rõ vị thế của mình. Anh không thể đánh lại, cũng không thể chạy thoát khỏi chúng nên đành nộp các thứ đang có vậy.

Anh lục hai túi quần lấy hết tiền ra đưa cho tên to con phì nộn như lợn rừng.

Hắn đếm tiền xong, trợn mắt, "Chỉ có hơn 40 đồng? Mà coi bọn tao là ăn mà chắc? "

" Tôi chỉ có ngàn ấy thôi! " Lục Tấn Bằng không dám nói xằng chọc giận chúng.

Tên du côn thứ hai có mái tóc xõa che nửa mặt, hắn đẩy Lục Tấn Bằng một cái rồi thọc tay vào túi quần anh lục soát, lôi ra máy di động, thẻ đi xe buýt. Tên lợn rừng cho Lục Tấn Bằng một cái bạt tai. Chúng nhét các thứ trấn lột được vào túi áo rồi lều bều bước đi. Lục Tấn Bằng thở phào, đi ra khỏi con ngõ rồi tiến thẳng về nhà.

Về đến nhà ở khu Giang Bắc, đã là 22 giờ rồi.

Đẩy cửa vào nhà, mẹ anh từ phòng khách bước ra, hỏi, "Sao hôm nay con về muộn thế? "

Lục Tấn Bằng không thể viện cớ gì khác, đành nói thật, "Con bị hai tên lưu manh trấn lột mất tiền và cả vé xe buýt, nên phải đi bộ về nhà."

"Ôi, con bị cướp ư? "Bà mẹ kinh ngạc hỏi, "Chúng có đánh con không, con có bị thương không? "

"Không! "Lục Tấn Bằng mệt mỏi trả lời rồi bước vào phòng khách. Lúc này ông bố dựng từ tầng hai đi xuống.

"Bị cướp à? " Ông ta hỏi, "Sao lại đụt thế? "

Lục Tấn Bằng không muốn nói chuyện nhưng ông ta không bỏ qua cơ hội châm biếm anh. Ông ta bước đến trước mặt Lục Tấn Bằng, vênh mặt nhìn nah, "Bị mấy tên uy hiếp? "

Lục Tấn Bằng hờ hững trả lời, "Hai tên."

"Khoảng bao nhiêu tuổi? "

"Khoảng 17, 18 tuổi. có lẽ thế. "

"Hừ... " Bố dưỡng nói giọng giễu cợt, "Sinh viên 22 tuổi bị học sinh cấp III cướp! Nhà ta đúng là rất sẵn nhân tài nhỉ? "

Bà mẹ bước lại, "Ông đừng nói cái giọng như thế. "

Bố dưỡng chỉ vào Lục Tấn Bằng, nói, "Bà nhìn con trai bà, nhìn cái đồ đàn thối này đi! Bà còn cấm tôi nói à? "

"Thế ông muốn tôi phải làm sao? " Bà mẹ nói.

"Phải! Bà có thể làm gì chứ? " Bố dưỡng nói, rồi nhìn sang Lục Tấn Bằng với ánh mắt thông cảm, "Thực ra cũng chẳng trách mày được. Ai bảo cha mày là cái đồ bị thối, đúng không? Cha nào con nấy mà! "

Bao năm qua chịu đựng sự ghẻ lạnh, chế nhạo của bố dưỡng, Lục Tấn Bằng đã quen, đã "trơ" rồi, nhưng hôm nay ông ta dám lôi cả cha đẻ của anh ra ... một ngọn lửa bùng cháy lên trong lòng anh, đôi mắt anh mở to, cảm giận trừng trừng nhìn bố dưỡng.

"Ông quá đáng rồi đấy! " Bà mẹ cũng tức giận lên tiếng, "Người ta đã chết rồi, ông ác khẩu như vậy không muốn tích đức sao? "

"Sao? Tôi nói sai à? " Bố dưỡng nhìn Lục Tấn Bằng, giọng khiêu khích, "Tự mày nói xem, bố mày có phải là gã thộn không? Bắt chước người ta đi buôn, rớt cuộc bị lừa sạch vốn liếng, rồi treo cổ tự tử như đồ đàn bà vô dụng. Đó không phải là sự thật à? Tao nói oan cho ông ta chắc? "

Lục Tấn Bằng toàn thân run rẩy, cổ họng nóng bỏng như sắp học máu. Ánh mắt đầy phẫn nộ, anh gằn từng tiếng, "Ông, không, được, phép, hạ, nhục, bố, tôi! "

Bố dượng nhìn chăm chăm anh mấy giây, rồi hỏi, "Mày nhìn tao thế à? Mày định là gì? "

Lục Tấn Bằng không trả lời, chỉ trợn mắt nhìn cái mặt xấu xí ác độc của đối phương.

Ông ta gườm gườm nhìn anh một hồi rồi bất ngờ giơ tay tát vào mặt anh. Lục Tấn Bằng loạng choạng, người chao đi suýt ngã.

"Sao ông lại đánh nó?! " Bà mẹ quát chồng, rồi bước đến đỡ con trai. Lục Tấn Bằng gạt tay bà ra, mặt đau rát nhưng vẫn căm giận nhìn bố dượng như vừa rồi.

"Đúng, đúng là cái tâm trạng này. " Bố dượng bước về phía Lục Tấn Bằng, "Lúc này mày rất hận tao đúng không? Thế thì làm đi, ra tay đánh tao đi! Cái thằng bố đần độn của mày không dạy mày thì tao sẽ dạy cho! "

Trong tối nay, Lục Tấn Bằng đã lần thứ ba nghe thấy ông ta mạt sát bố mình là đồ bỏ đi, lúc này anh không chỉ muốn đánh mà còn muốn giết chết ông ta. Nhưng chỉ là "muốn" thôi chứ anh không có gan và càng không có bản lĩnh ấy. Ông bố dượng vóc người cao lớn, vai rộng, lưng dày như cánh phàn, nếu đánh nhau thật thì ông ta có thể đối phó với anh dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Bố dượng bước đến trước mặt Lục Tấn Bằng, cao hơn anh một cái đầu, nhìn bộ dạng đáng thương "dám căm phẫn mà không dám hé răng" của anh. Lát sau ông ta lắc đầu nói, "Con trai bà đúng là đồ vô tích sự. Tôi khích nó như thế mà nó còn koong dám sra tay. Xem ra, nó sẽ chấp nhận cái kiếp bị trấn lột, bị hà hiếp cả đời. Tôi hết cách, tôi không dạy nổi."

Lúc này, cách cửa phòng vệ sinh tầng trệt mở ra. Lục Hạo - con đẻ của bố dượng, em cùng mẹ khác cha với Lục Tấn Bằng - bước ra. Lục Hạo năm nay 12 tuổi, cũng cao to vạm vỡ như bố, dù kém Lục Tấn Bằng 10 tuổi

nhưng nó cao hơn anh hẳn một cái đầu. Vừa tắm xong, nó trần truồng đi ra, toàn thân vẫn ướt nước.

"Anh lại bị trấn lột à? " Nó nghe rằng cười khoái chí, bước lại vỗ vai Lục Tấn Bằng như vỗ vai thằng em, "Không sao, lần sau em sẽ làm vệ sĩ cho anh. "

Lục Tấn Bằng bực bội gạt tay nó xuống, im lặng, chẳng thiết nhìn nó.

"Ha ha ha... " Bố dượng cười thoải mái, "Không hổ danh là con trai ta. Khá lắm! "

"Lục Hạo, mẹ nhắc con bao nhiêu lần rồi? Mặc quần áo vào đã rồi hãy ra! "

Lục Hạo lè lưỡi nhìn mẹ rồi quay vào phòng mình. Ông bố nhìn cái mông trắng đầy đặn của con trai, khen ngợi, "Không bận tâm những chuyện vặt vãnh, thế mới là đàn ông chứ! "

Lục Tấn Bằng biết bố dượng nói câu này là để cho anh nghe. Trong mắt ông ta, giá trị duy nhất trong gia đình này trông chờ ở thằng em Lục Hạo, để chứng minh dòng máu ưu việt và gen di truyền của ông ta là nổi trội hơn người. Cái cảm giác ưu việt "mình là cao nhân" mà ông ta có được, phần lớn là từ quá trình hạ nhục và giấu cọt của Lục Tấn Bằng.

Lục Tấn Bằng hiểu rất rõ, trong cái nhà này, mình và mẹ là kẻ yếu, bố dượng và Lục Hạo là kẻ mạnh. Kể từ khi mẹ tái giá, anh luôn sống trong sự ám ảnh ấy. Cuộc sống này khiến anh cảm thấy tuyệt vọng, đã rất nhiều lần anh muốn phản kháng, nhưng với thân hình gầy còm bé nhỏ của mình thì anh có thể làm gì?

Nếu một ngày kia ông trời ban cho mình sức mạnh ... Lục Tấn Bằng nghiêng răng, cắn môi thật chặt, rớm máu. Nếu thế thì mình sẽ ...

TRÒ CHƠI CẨM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

4. Game

11 giờ 20 tối thứ Năm, tại Thiên Hòa Uyển, khu Giang Bắc, thành phố Quỳnh Châu.

Sau khi thua liền bảy trận, toàn bộ máu trong người Hàng Nhất dồn lên tận đỉnh đầu.

Không phải là không thể chấp nhận thua, nhưng anh là game thủ Quyền vương đẳng cấp mà lại bị đo ván trên sàn mạng ARC thì thật không bình thường, lại còn thua trong game Quyền vương 97 sở trường của anh nữa chứ. Đây là nỗi nhục quá lớn đối với Hàng Nhất.

Điều đáng nói là, đối thủ có nickname "Nam Kinh tiểu thế giới" là một gã rất đáng ghét, mỗi khi thắng một ván hẵn đều nói những câu giễu cợt để khiêu khích anh, ví dụ "À, quên không nhường anh", "Tôi trót bất cẩn lỡ thắng anh", "Xin lỗi nhé, tôi lỡ tay giết anh quá nhanh rồi"... khiến con người đầy khí phách Hàng Nhất tức nổ đom đóm mắt. Thừa biết đối phương cố ý "tác động tâm lý" khiến anh mất bình tĩnh khó mà phát huy sở trường nhưng anh vẫn mắc bẫy hẵn.

Trận thứ 8, Hàng Nhất điều chỉnh tâm trạng, rồi tung ra trận thế mạnh nhất: Bát thần am, Bạo tẩu thất già xã và Sơn kì long nhị. Anh vận hết công lực, cuối cùng chỉ thiếu một chút máu thôi là thắng hẵn. Chết tiệt! Hàng Nhất vỗ đùi thật mạnh.

Đánh nữa đi! Mình đã nắm rõ cách thức của hẵn rồi, trận sau mình nhất định đánh bại hẵn.

Lúc này bà mẹ bức vào, thấy con trai vẫn đang say sưa chơi game thì không bằng lòng, "Khuya thế này rồi còn chơi à?"

Hàng Nhất không dám phân tán sự chú ý, vẫn không ngoảnh đầu lại.

Bà mẹ thấy Hàng Nhất vẫn dán mắt vào màn hình máy tính, say mê không phản ứng gì, bèn bước lại tắt màn hình, "Thi xong IELTS rồi đã rồi chơi."

"Ơ kìa..." Hàng Nhất kêu lên, "Mẹ làm gì thế? Trận này con sắp thắng đến nơi rồi!" , rồi vội bật màn hình. Tuy nhiên, cao thủ độ chiêu đấu cho phép đối phương sơ sẩy, khi màn hình sáng trở lại thì đối phương đã thắng rồi. Và "Nam Kinh tiểu thế giới" còn tặng anh một câu, "Chưa đánh xong đã tự nhận thua à? Ha ha ha..."

Hàng Nhất thở dài, tiu nghỉu, uất nghẹn cổ. Anh ngoảnh sang nhìn mẹ nhưng không dám ho he một lời.

"Ngoài 20 tuổi rồi, sao vẫn cứ con nít chỉ mãi chơi điện tử! Hàng Nhất à, Con không thể chín chắn hơn được sao? Nếu lần này thi IELTS không đạt thì con sẽ thế nào?"

Thấy mẹ sắp bắt đầu nhắc nhở vô số điều, Hàng Nhất vội nói, "Vâng, vâng, vâng, con tắt máy ngay, được chưa?"

Bà mẹ thở dài, lắc đầu rồi đi ra, khép cửa lại.

Hàng Nhất đành tắt máy tính, cởi quần áo ồi lên giường. Tắt đèn rồi, anh lật gối lôi ra cái máy chơi game PSV đời mới mượn của bạn.

Anh chơi game Đại xà vô song 2 trên máy PSV. Khác với game đối kháng Quyền vương, game này cho ta khoái cảm "một chọi cả trăm" rất bá đạo. Anh chọn các nhân vật Ngụy Diên, Giả Hủ và Miyamoto Musashi*,

đưa vào chiến trường cổ đại kì ảo pha trộn cả thời Chiến quốc lẫn Tam quốc

* Kiếm sĩ Nhật Bản thế kỉ XVII, một Samurai bất bại.

Đánh xong một trận, Hàng Nhất giành được một món đồ quan trọng. Anh đang rất vui sướng thì cửa phòng bỗng mở ra: Bà mẹ bước vào. Nhìn thấy con trai vừa tắt máy tính xong đã cầm máy mini chơi tiếp, bà mẹ bực mình, "Sao con lại chơi rồi?"

Hàng Nhất nói, "Con chỉ chơi một lát rồi ngủ."

Bà mẹ chau mày bước lại giằng lấy máy điện tử.

"Mẹ làm gì thế?" Hàng Nhất ngạc nhiên.

"Mẹ tạm giữ hộ con cái này, chờ khi nào con thi IELTS đạt yêu cầu, mẹ sẽ trả lại."

"Gì cơ? Thi xong IELTS? Mẹ ơi, máy này là con mượn thằng bạn con."

"Đó là chuyện của con, mẹ không biết." Bà mẹ nói, "Mẹ có nhiệm vụ đôn đốc con thi IELTS cho xong. Còn về bạn con, thì con tự giải thích với cậu ta."

"Mẹ ơi, con đã 21 tuổi đầu rồi, mẹ đừng quản thúc con như con nít nữa được không?"

"Nếu con đã giống như 21 tuổi rồi thì tốt quá, mẹ khỏi phải nhọc lòng." Sắc mặt bà nặng nề, "Từ bé đến giờ nếu mẹ không quản lý chặt thì con đã bị trò chơi điện tử đầu độc mất mạng rồi."

"Rầm... " Tiếng đóng cửa rõ mạnh.

Hàng Nhất thở dài thườn thượt, ngửa mặt nằm trên giường, ấm ức, "Sao tối nay mình đen đui thế này? Đánh Quyền vương bị thua đậm, hết cách phục thù; máy chơi game mượn thằng bạn thì bị mẹ tịch thu. Chỉ là chơi game thôi mà khó khăn đến thế ư?"

Nếu một ngày nào đó mình có thể không cần đi học không cần đi làm, ngày nào cũng thoải mái chơi game, không bị ai can thiệp thì sướng biết mấy! Hàng Nhất thả hồn trong mơ. Và, nếu có thể cùng "nàng" vui vẻ chơi game, thì thế gian này sẽ biến thành thiên đường!

Nghĩ đến "nàng", Hàng Nhất tạm quên đi mọi nỗi buồn. Anh lục túi quần lấy di động ra, rồi mở xem ảnh lưu trong máy. Một thiếu nữ đáng yêu hiện ra. Nhìn khuôn mặt ngây thơ xinh đẹp của cô gái, trong lòng Hàng Nhất rộn ràng một thứ tình cảm tuyệt vời khó tả. Khóe miệng Hàng Nhất nhoẻn nụ cười ngồ ngộ. Mỗi khi gặp phải chuyện gì không vui, chỉ cần nhìn thấy ảnh nàng - dù chỉ là ảnh do Hàng Nhất lén chụp - thì bầu trời âm u bỗng biến thành rực nắng.

Đó là Tân Na, bạn học cấp III với Hàng Nhất. Hiện giờ cả hai đều đang chuẩn bị để đi du học, cùng học nâng cao tiếng Anh tại một trung tâm ngoại ngữ. Khi đang học lớp 11, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, Hàng Nhất đã say mê cô gái xinh xắn có nụ cười rạng rỡ như ánh dương này. Hàng Nhất đã thầm yêu Tân Na suốt 5 năm qua nhưng vẫn chưa dám ngỏ lời.

Anh say sưa nhìn tấm ảnh Tân Na trên di động, cứ thế nhìn thế hơn 10 phút. Chúc ngủ ngon. Hàng Nhất thầm nghĩ trong lòng. Rồi anh đặt di động xuống, đi vào giấc ngủ cùng bao ý nghĩ ngọt ngào.

TRÒ CHƠI CẨM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

5. Tình Cảm

12 giờ đêm thứ Năm, tại Khang Cư Viên, khu Giang Bắc, thành phố Quỳnh Châu.

Mẽ Tiểu Lộ đưa ra quyết định, một quyết định quan trọng nhất đời anh.

Ngày mai anh sẽ thổ lộ với cậu bạn mà anh yêu thích hơn 15 năm qua.

Cả hai là bạn thân, chơi với nhau từ nhỏ.

Mùa hè, cả hai đã bí mật cùng tắm sông, cuối tuần cùng đến trung tâm giải trí chơi game, tình cảm bọn họ còn thắm thiết hơn cả anh em ruột.

Chỉ còn vấn đề duy nhất: cả hai cùng là nam giới.

Mẽ Tiểu Lộ cảm thấy, muốn bạn tiếp nhận tình cảm của mình là cực khó, khó hơn cả tìm đường lên trời. Cậu ấy là nam giới thứ thiệt, cậu ấy không thể hiểu nổi và tiếp nhận tình cảm bất thường của mình.

Người mà Mẽ Tiểu Lộ yêu, có khuôn mặt tuấn tú đáng mến, một chàng trai có thân hình săn chắc mạnh mẽ, tên Hàng Nhất.

Hai bên cha mẹ vốn là bạn tốt lâu năm, nên cả hai cũng thân thiết keo sơn. Hàng Nhất lớn hơn Mẽ Tiểu Lộ vài tháng. Hồi nhỏ, Mẽ Tiểu Lộ coi Hàng Nhất là anh trai, thích chơi đùa với Hàng Nhất. vì Mẽ Tiểu Lộ trắng trẻo mảnh mai, hơi gầy, họ tên lại hơi giống con gái nên thường hay bị lũ bạn chòng ghẹo bắt nạt, gọi anh là "Mẽ muội muội", thỉnh thoảng còn bày

trò trêu chọc anh. Mỗi khi mẹ Tiểu Lộ bị bắt nạt phát khóc, thì Hàng Nhất thường đứng ra bênh vực, đánh mấy người kia, dù bị sút đầu mẹ trán thì Hàng Nhất cũng không sợ gì. Thoạt đầu Mẹ Tiểu Lộ cảm kích biết ơn, rồi dần phát triển thành mến yêu từ khi nào không biết. Anh cảm thấy chỉ có ở bên Hàng Nhất thì mình mới được an toàn.

Cho đến năm 12, 13 tuổi, Mẹ Tiểu Lộ sợ hãi nhận ra điều này: mình không thể không yêu Hàng Nhất. Đây là thứ tình cảm méo mó, là thứ tình yêu không bình thường. Anh biết, nhưng anh không khống chế nổi bản thân.

Nay Mẹ Tiểu Lộ đã 21 tuổi, anh hiểu rõ và chấp nhận thân phận mình: anh là một người đồng tính. Nhưng, phiền hà cũng sẽ đồng hành với điều này: tình cảm của anh đối với Hàng Nhất sẽ thế nào đây?

Thoạt đầu, anh hoàn toàn không định thổ lộ, vì anh biết Hàng Nhất chỉ coi anh như đứa em trai, Hàng Nhất căn bản không biết thâm tâm anh đã thầm yêu Hàng Nhất và càng không thể nào tiếp nhận thứ tình yêu này.

Nhưng, cùng với thời gian, tình yêu của Mẹ Tiểu Lộ này càng sâu nặng, rồi anh nhận ra mình đã yêu say đắm không thể dứt ra được. Với anh, tình cảm này đã trở thành nỗi ám ảnh trĩu nặng, nếu phải từ bỏ thì sẽ là một nỗi đau khổ cùng cực. Đã vô số lần Mẹ Tiểu Lộ định nói với Hàng Nhất về tình cảm của mình, nhưng rốt cuộc vẫn không dám hé răng. Vì anh đã đoán ra kết quả sẽ là gì, anh sợ từ đó mình sẽ mất Hàng Nhất.

Nhưng hôm nay anh anh đã quyết định, vì sống thế này quá mệt mỏi, anh đã phải chịu áp lực quá lớn từ thứ tình cảm này. Dù có ra sao, ngày mai anh nhất định sẽ thổ lộ với Hàng Nhất. Phải nói cho người anh yêu biết tình cảm của mình thì anh mới cảm thấy nhẹ nhõm, nếu không, sớm muộn anh sẽ chết mất.

Còn về kết quả, Mẹ Tiểu Lộ dự đoán sẽ là hai khả năng như sau:

Thứ nhất, Hàng Nhất sẽ nói mình không thể tiếp nhận thứ tình yêu kì quái này, và từ nay sẽ tránh xa anh, rất xa, không tiếp xúc nữa. Hai là, Hàng Nhất sẽ nói không thể tiếp nhận nhưng anh có thể hiểu cho Mễ Tiểu Lộ. Cả hai không thể trở thành một đôi uyên ương như vẫn tiếp tục là bạn, là anh em thân tình. Hàng Nhất sẽ không vì chuyện này mà tẩy chay hoặc tránh xa Mễ Tiểu Lộ, anh ấy sẽ vẫn coi Mễ Tiểu lộ là chú em.

Chỉ cần kết quả là khả năng thứ hai, thì Mễ Tiểu Lộ sẽ rất biết ơn trời đất rồi. Mễ Tiểu Lộ chưa từng nghĩ rằng mình và Hàng Nhất sẽ yêu nhau, anh biết đây là điều không thể. Anh chỉ mong Hàng Nhất có thể hiểu được tâm lý của anh và vẫn coi anh như người anh em trai thân thiết, thế là đủ.

Nhưng nếu là khả năng thứ nhất thì sao? Mễ Tiểu Lộ cũng đã nghĩ đến. Vì chuyện này mà Hàng Nhất xa lánh anh, thì cũng không sao, anh sẽ tìm đến cái chết là xong. Thế giới này chẳng còn gì đáng để lưu luyến nữa, không có Hàng Nhất, cuộc sống của anh sẽ là vô nghĩa.

Dù sao thì ngày mai anh cũng sẽ có một kết quả. Anh sẽ có câu trả lời cho chính mình.

Trong cặp sách của Mễ Tiểu Lộ có một con dao gọt hoa quả đặt trong vỏ bao da. Nếu ngày mai xuất hiện khả năng thứ nhất thì anh sẽ không trở về nhà nữa, anh không muốn làm cho cha mẹ sợ hãi. Mặc dù cuối cùng học sẽ nhìn thấy xác con trai nằm trong bồn tắm của một khách sạn với tình trạng máu đã cạn khô, nhưng vẫn còn hơn là nhìn thấy cảnh tượng này trong nhà mình.

Nghĩ đến đây, Mễ tiểu Lộ cảm thấy ớn lạnh. Thật bi ai. Nếu ông trời muốn anh đi vào con đường này thật thì anh bằng lòng thuận theo ý trời. Chỉ mong kiếp sau ông trời sẽ cho anh được làm con gái để anh có thể yêu Hàng Nhất một cách danh chính ngôn thuận...

Nay là thứ Năm, đang kỳ nghỉ hè. Ngày mai, vận mệnh của năm người trẻ tuổi Hạ Tĩnh Di, Tôn Vũ Thìn, Lục Tấn Bằng, Hàng Nhất, Mễ Tiểu Lộ và 45 người khác (cùng học một lớp bố túc) sẽ có một bước ngoặt lớn hoàn toàn bất ngờ. 12 tiếng đồng hồ sau đó, cuộc đời của họ sẽ hoàn toàn thay đổi.

TRÒ CHƠI CẤM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

6. Lớp 13 Bị Chọn

12 giờ trưa thứ sáu, tại Trung tâm Ngoại ngữ Minh Đức, thành phố Quỳnh Châu.

Trung tâm Ngoại ngữ Minh Đức là một trong số rất ít cơ sở bồi dưỡng ngoại ngữ dành cho người đã trưởng thành, đặt tại một tòa nhà văn phòng nằm giữa khu vực phần hoa trong thành phố. Vì những mục đích khác nhau, học viên đến đây học cấp tập ngoại ngữ để đi du học, đi du lịch nước ngoài, dự tuyển vào doanh nghiệp ngoại quốc đầu tư, chuẩn bị cho bình xét để thăng chức... Trung tâm Minh Đức quảng cáo rằng, trong thời gian từ một đến hai tháng có thể giúp học viên đạt được mọi mục đích liên quan đến ngoại ngữ.

Kỳ nghỉ hè là mùa gặt hái của trung tâm, 20 lớp, mỗi lớp 50 học viên đều chật kín. Đa số học viên tầm tuổi từ 20 đến 30, tinh thoả cũng có vài ba người trung niên. Giờ giấc lên lớp rất bài bản, sáng và chiều mỗi buổi ba tiết. Hiện giờ là tháng Tám, đã dạy hết già nửa chương trình.

Hàng Nhất, Tôn Vũ Thìn và Lục Tấn Bằng đều là học viên lớp 13. Hạ Tĩnh Di dù không phải là học viên chính thức, chỉ có thể học sau giờ làm việc, giáo viên cũng xếp cô dự thính ở lớp 13 này.

Sau giờ học buổi sáng, các học viên rời lớp học. Ai ở gần nhà thì về ăn cơm, ai ở xa thì ra quán gần trung tâm ăn. Học suốt buổi rồi ai cũng đói bụng, cho nên chỉ năm phút sau mọi người đều tản đi, lớp học gần như vắng tanh.

Trong phòng học lớp 13 chỉ có một học viên nán lại, là Hạ Tĩnh Di. Điều kiện kinh tế eo hẹp không thể ra ngoài ăn, cô xách theo hộp cơm trưa đơn giản và ngồi ăn tại lớp.

Cô mở cặp sách lấy ra cái hộp đựng bữa trưa: một ít cơm nguội, bên trên là dưa tự muối. Trong mỗi phòng học của trung tâm đều đặt một cây nước uống, rất tiện lợi cho Hạ Tĩnh Di. Cô nhấn nút "đun", chờ nước sôi để rót vào hộp cơm để hâm cho nóng, rồi ăn.

Nhà Hàng Nhất cách trung tâm không xa lắm, nhưng vì ngại về nên anh ra quán. Một phần vì ngại đi xe buýt chen chúc, phần vì cảm thấy ở lại cùng mọi người ăn cơm, trò chuyện cũng rất thú vị.

Xưa nay Mễ Tiểu Lộ không có điều kiện để đi theo Hàng Nhất. Cho nên, Hàng Nhất đi học tiếng Anh, Mễ Tiểu Lộ lập tức ghi tên tham gia. Nào ngờ, anh lại bị xếp vào lớp 16. Trưa nay Mễ Tiểu Lộ tìm gặp Hàng Nhất, nói là muốn ăn cơm cùng anh. Bình thường Hàng Nhất sẽ vui vẻ ừ ngay, nhưng hôm nay Mễ Tiểu Lộ, anh bỗng cảm thấy hơi bất an.

Tối qua Hàng Nhất bị mẹ tịch thu máy chơi game, máy đó do anh mượn của Mễ Tiểu Lộ.

Mễ Tiểu Lộ nhận ra vẻ mặt khang khác của Hàng Nhất, bèn hỏi, "Sao thế, anh Hàng Nhất?"

Hàng Nhất hơi băn khoăn, "Anh muốn nói với em một chuyện."

Mễ Tiểu Lộ thầm kinh ngạc. Thế này là sao? Anh ấy cũng vừa khéo có chuyện nói với mình. Anh ấy đã đọc được tâm tư của mình? Không thể. Bèn hỏi dò, "Là chuyện gì?"

Hàng Nhất chép miệng, rồi choàng tay lên vai Mễ Tiểu Lộ, "Nào, đi! Hôm nay anh chiêu đãi. Em muốn ăn gì?"

Thế là Mẽ Tiểu Lộ bỗng dưng bị kéo đi, anh đâu có thiết gì ăn uống, anh chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để nói thẳng vào chủ đề. Lát sau, cả hai chọn một hiệu ăn Âu tương đối vắng khách ở gần đó.

"Tiểu Mẽ chọn món đi, em muốn ăn gì cứ nói đừng ngại." Hàng Nhất đồng dục nói.

Chữ "tiểu" đi cùng với họ của đối phương, là cách gọi thân mật của người lớn tuổi dành cho người ít tuổi.

Mẽ Tiểu Lộ ngờ ngợ nhìn Hàng Nhất, "Sao anh có vẻ là lạ? Anh định nói với em chuyện gì? "

"Cứ ăn đã. Em không đói à? " Hàng Nhất nói với người phục vụ "Cho tôi suất bít tết Medium-well"

Rồi hỏi Mẽ Tiểu Lộ, " Còn em? "

Một cấp độ chín của món bít tết (phần thịt chưa chín tới 90%). Đặc trưng của Medium-well là bên ngoài cháy sém, bên trong nóng chỉ còn một chút màu hồng ở giữa miếng thịt, không còn nước.

"Em cũng thế. "

Người phục vụ bước đi. Mẽ Tiểu Lộ ngấp một ngụm nước chanh rồi nhìn Hàng Nhất, "Nói đi? " Ở kia, sao tình hình lại ngược lại, khác hẳn dự định của mình. Mẽ Tiểu Lộ thầm nghĩ.

"Hề hề... " Hàng Nhất gãi đầu giã tai, "Anh nói ra em đừng giận nhé! "

"Thực ra là chuyện gì? "

"Cái này PVS chơi game em cho anh mượn, tối qua bị mẹ anh tịch thu rồi, bà bảo khi nào anh thi xong IELTS thì mới trả lại... "

"Rồi sao nữa? "

Hàng Nhất xòe bàn tay ra, "Chỉ thế thôi, ý anh là hiện giờ anh chưa thể trả lại cho em cái máy chơi game. Tiểu Mễ... em không trách anh chứ? "

Mễ Tiểu Lộ nhìn Hàng Nhất, "Anh định nói với em chỉ là chuyện này?"

"Ừ! "

Mễ Tiểu Lộ gượng cười. Cứ tưởng chuyện gì to tát. chỉ bằng con muỗi so với chuyện em định nói với anh.

Hàng Nhất cảm thấy Mễ Tiểu Lộ giấu nhẹm Hàng Nhất nhiều năm trời, ví dụ như anh căn bản không thích chơi game, nhưng vẫn thường xuyên chơi cùng Hàng Nhất vì muốn ở bên Hàng Nhất nhiều hơn, thực ra chỉ là giả vờ thích chơi. Còn cái máy PVS là anh mua cho Hàng Nhất, nhưng vì không tiện nói rõ là tặng, nên đành nói là cho mượn. Mễ Tiểu Lộ không hề muốn Hàng Nhất trả lại.

Thấy Mễ Tiểu Lộ không trách cứ gì, Hàng Nhất mới thở phào nhẹ nhõm, rồi vỗ vai bạn, "Đúng là người em tốt của anh. "

Mễ Tiểu Lộ thấy ấm lòng. Anh rất thích xưng hô anh em với Hàng Nhất, cảm giác rất thân thiết.

"Tiếc quá, bây giờ không thể chơi Đại xà vô song 2 nữa rồi. " Hàng Nhất than thở, "Game ấy rất hay, hôm qua anh vừa mới giành được một báu vật thì mẹ anh bước vào tịch thu máy luôn."

"Anh 21 tuổi rồi mà mẹ anh vẫn quản lý như đứa học sinh cấp II thế á?"
"Mễ Tiểu Lộ dờ khóc dờ cười.

Hàng Nhất rầu rĩ thở dài, "Anh cũng đang nghĩ về vấn đề này, em thấy sao? "

Mẽ Tiểu Lộ khẽ cười, nhìn khuôn mặt đáng yêu của Hàng Nhất, dịu dàng nói, "Ai bảo anh cứ như đứa trẻ ngốc nghếch không chịu lớn! "

Mẽ Tiểu Lộ mở balo nhỏ, lấy ra một chiếc máy PVS màu trắng đưa cho Hàng Nhất, "Anh cầm mà chơi. "

"Là chiếc máy em vẫn chơi cặp đôi với anh à? Đưa anh thì em chơi bằng gì? "

"Không sao, em chơi chán rồi, anh cứ dùng đi. " Thực ra cả hai máy chơi game anh mua, đều dành cho Hàng Nhất.

"Ôi, chú em thật tốt! " Hàng Nhất mừng rỡ đứng bật dậy, bước đến ôm chầm lấy Mẽ Tiểu Lộ, "Rất cảm ơn em! "

Tim Mẽ Tiểu Lộ bỗng dưng đập thành thịch. Hãy ôm chặt, ôm lâu hơn một chút, cầu trời cho thời gian dừng lại... nhưng Hàng Nhất đã buông anh ra rất nhanh rồi ngồi xuống ghế đối diện, lập tức bật máy, sự chú ý tập trung vào cả trò chơi.

Mẽ Tiểu Lộ hơi chùng hững, nhưng anh liền nghĩ: Thế cũng được, còn hơn để Hàng Nhất thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình thì không biết giải thích ra sao.

À khoan đã Mẽ Tiểu Lộ bỗng bừng tỉnh. Chẳng phải hôm nay mình định thổ lộ với Hàng Nhất sao? Giờ anh ấy đang rất cảm kích, thì vừa khéo đúng lúc còn gì?

Tim đập nhan, Mẽ Tiểu Lộ nhìn chàng trai đang cúi đầu mãi mê chơi điện tử - người đáng yêu duy nhất trong cuộc đời anh. nhưng lời đã chuẩn bị, anh đã sẵn sàng nói ra ngay bây giờ.

"... Anh Hàng Nhất, em muốn nói với anh điều này. "Mẽ Tiểu Lộ lấy hết can đảm, mở đầu.

"Thế à? Là gì vậy? " Hàng Nhất hỏi, không ngẩng lên, vẫn đắm chìm trong trò chơi.

Tim Mẽ Tiểu Lộ dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. "Từ nhiều năm nay, em nhận ra rằng ... em... "

Mẽ Tiểu Lộ chưa nói xong, Hàng Nhất bỗng ngẩng đầu lên, xúc động, giơ cái máy chơi game đến trước mặt Mẽ Tiểu Lộ, "Chính là cửa ải này, hôm qua anh chật vật lắm mới qua được! Cực khó! "

"... Thế à? Vậy thì lát nữa anh lại tiếp tục chơi. "Bất chợt bị ngắt lời, Mẽ Tiểu Lộ hơi tiu nghỉu, anh cố trấn tĩnh và định nói tiếp nhưng nhìn thấy người phục vụ bưng đồ ăn đến nên đành thôi.

Hàng Nhất đã đói bụng từ lâu, nhìn thấy đĩa bún thịt nướng thơm ngon nóng hổi, anh lập tức tắt máy rồi nói, "Khởi động thôi! "

Hai người bắt đầu ăn bún thịt nướng. Trong lúc ăn, Mẽ Tiểu Lộ không ngớt nhìn rộm Hàng Nhất ăn rất ngon lành, nhai ngấu nghiến rất thú vị. Mẽ Tiểu Lộ cảm thấy không phải lúc để nói chuyện, thôi cứ ăn đã.

Nào ngờ, vừa ăn xong, Hàng Nhất cầm khăn giấy lau miệng rồi nói luôn, "Chúng ta về lớp chơi điện tử đi! "

"Lớp học? Sao không chơi ngay ở đây? "

"Ở lớp còn có người khác, thế mới vui chứ. " Không đợi Mẽ Tiểu Lộ phản đối, Hàng Nhất gọi người phục vụ, "Anh ơi, thanh toán! "

Mẽ Tiểu Lộ có phần chán nản, anh vốn định gặp riêng Hàng Nhất để nói chuyện hệ trọng. Chứ quay về lớp thì anh thổ lộ làm sao? Thôi đành

vậy, dù sao vẫn còn buổi chiều. Tan học về sẽ tính.

Trả tiền xong, Mễ Tiểu Lộ và Hàng Nhất quay lại Trung tâm Ngoại ngữ. Mễ Tiểu Lộ vốn định đi về phòng học của mình nhưng Hàng Nhất bá vai anh và bảo đến phòng học của Hàng Nhất cùng chơi điện tử. Mễ Tiểu Lộ nói, "Được. "

Lúc này trong phòng học chỉ có 8, 9 người, trong số đó đương nhiên có Hạ Tĩnh Di, vài người đang đọc sách, cũng có người gục xuống bàn ngủ. Cả hai bước vào, Hàng Nhất gọi Mễ Tiểu Lộ ngồi bên cạnh mình, rồi lấy máy điện tử ra chơi.

Có hai thanh niên thấy Hàng Nhất chơi game liền bước lại xem. Hàng Nhất rất thích khi mình chơi game có người đứng bên cạnh xem, anh khoái chí vì có cảm giác mình đang trở tài. Hai thanh niên này rõ ràng cũng là người mê điện tử, họ vừa bình luận đủ điều vừa tư vấn kế sách. Sau đó cũng thay phiên nhau chơi, không khí rất vui vẻ.

Chỉ có Mễ Tiểu Lộ cảm thấy chán phèo, nhưng vì muốn chiều Hàng Nhất nên anh vẫn cố giả vờ tham gia chứ tâm tâm anh thấp thỏm không yên, toàn nghĩ đến việc trong kế hoạch của mình.

Họ chơi đến 2 giờ 10 phút. Mễ Tiểu Lộ thấy đã muộn, bèn nói, "Sắp đến giờ học rồi, em phải về lớp đây! "

Hàng Nhất cất máy chơi game vào cặp nhưng đầu óc vẫn chưa dứt ra khỏi trò chơi. Đôi mắt anh đảo tròn, rồi lè lưỡi, tùm tùm, "Hay là, em đừng về, chiều nay học ở lớp anh đi, chúng ta có thể lén chơi game! "

"Học ở đây? Thế thì... chỗ ngồi, em ngồi ở đâu? "

"Ngồi ở đây luôn! Người vẫn ngồi cạnh anh hôm nay bị ốm, xin phép nghỉ học rồi! "

Mẽ Tiểu Lộ bằng lòng ngay. Hai người tuy là bạn thân từ bé nhưng anh chưa từng học cùng Hàng Nhất, nhất là ngồi cùng bàn. Lần này anh muốn học lớp bồi dưỡng tiếng Anh cùng Hàng Nhất, nhưng lại bị xếp vào lớp khác. Nên khi Hàng Nhất đề nghị như thế, Mẽ Tiểu Lộ đương nhiên rất ưng. Chỉ cần có cơ hội ngồi bên Hàng Nhất, anh tuyệt đối không bỏ qua. Nhưng trung tâm có quy định cấm tự ý chuyển lớp, anh lại thấy lo lo, bèn nói, "Nếu giáo viên lớp anh phát hiện ra em không phải học viên lớp này thì sao? "

"Không thể. Vì giáo viên tiếng Anh lớp này là một ông già ngoài 50 tuổi, mắt kém, chúng ta lại ngồi bàn cuối nên ông ấy không thể nhận ra đâu! "

Mẽ Tiểu Lộ nghĩ ngợi, rồi gật đầu, "Được"

Đến giờ học, thầy giáo bước vào lớp. Đúng như Hàng Nhất nói, thầy là một ông già tóc bạc, tuổi gần 60, đeo cặp kính viền dày cộp. Mẽ Tiểu Lộ cảm thấy yên tâm.

Giờ học bắt đầu thì Hàng Nhất cũng lấy máy chơi game đặt dưới gầm bàn rồi chơi.

Mẽ Tiểu Lộ nói nhỏ, "Anh không nghe giảng thì phí tiền học à? "

Hàng Nhất khẽ đáp, "Anh mới chơi nửa trận, không thể lưu kết quả. Anh phải chơi hết đã."

Mẽ Tiểu Lộ im lặng. Trong giờ học, Hàng Nhất chỉ cúi xuống chơi game, anh đang rong ruổi tung hoành trên chiến trường. Còn Mẽ Tiểu Lộ ngồi bên thì chăm chú nghe giảng. Tuy hia người không giao lưu gì với nhau nhưng chỉ cần ngồi sát bên Hàng Nhất để thụ hưởng cảm giác học chung thì Mẽ Tiểu Lộ đã rất thỏa mãn và hạnh phúc rồi.

Đang học nửa chừng, chính xác là lúc 2 giờ 55 phút thì xảy ra một sự kiện hết sức bất ngờ.

TRÒ CHƠI CẤM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

7. Trò Chơi Của Thần

Mẽ Tiểu Lộ và mấy cục học viên trong lớp đang nghe giảng bài. Thầy giáo xoay người sang bên vừa nói vừa viết bảng. Bỗng nhiên thầy ngừng bật, tay cũng dừng lại giữa chừng, toàn thân như bị đông cứng.

Mẽ Tiểu Lộ tay trái đỡ trán, đang nghi bài hộ Hàng Nhất, bỗng thầy giáo ngừng nói ngừng viết, cả lớp cũng im phăng phắc. Anh không biết đã xảy ra chuyện gì, bèn ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn về phía trước.

Không chỉ riêng anh, toàn bộ học viên đều nhìn lên bục giảng, nhìn thầy giáo tiếng Anh đang quay lưng lại

Cứ thế 10 giây trôi qua, thầy vẫn đứng bất động nhìn bảng đen, cứ như đã biến thành pho tượng. Còn Hàng Nhất đang chơi điện tử cũng cảm thấy điều gì không ổn, ngẩng lên nhìn thầy giáo.

Nữ học viên ngồi bàn thứ hai tên Tống Kỳ đánh bạo hỏi, "Thầy Nhiếp... thầy sao thế ạ? "

Cô vừa dứt lời thì thấy toàn thân thầy run rẩy, rồi co giật, các học viên đều giật mình sợ hãi. Sau đó, thầy từ từ quay người lại, vẻ mặt vô cảm, thần thái khác hẳn bình thường.

Lục Tấn Bằng vóc người bé nhỏ nên anh ngồi hàng ghê trên cùng, gần thầy giáo nhất. Không hiểu tại sao, sau khi quay người lại, thấy sắc mặt và ánh mắt của thầy biến đổi rất khác, Lục Tấn Bằng bỗng cảm thấy rùng mình ớn lạnh.

Thầy đứng chống hai tay lên bàn giáo viên, lạnh lùng nhìn xuống khắp lượt mấy chục học viên đang ngồi. Thầy nói bằng ngữ điệu và âm thanh khác hẳn mọi ngày, "Các vị, tôi muốn các vị dừng tay dù đang làm bất cứ việc gì, ngồi ngay ngắn, không gây tiếng động nghiêm chỉnh nghe lời tôi nói."

Toàn bộ học viên đều ngậy ra, cảm thấy thầy giáo tiếng Anh mà bọn học tiếp xúc hơn 1 tháng qua giờ đã biến thành người xa lạ. Rất nhanh thôi, thực tế chứng minh trực giác của họ đúng. Những điều kinh khủng mà thầy nói ra sau đó đả kiếm chứng cho các phỏng đoán đáng sợ của các học viên.

"Tôi hy vọng các vị sẽ nghe thật kỹ từng câu từng chữ mà tôi nói. Tôi chỉ nói một lần, ai không hiểu hoặc chưa hiểu đầy đủ thì chỉ còn cách tự cầu cho mình có nhiều phúc hơn. Tôi xin nhấn mạnh: sự việc mà tôi sẽ nói có liên quan đến số phận và tính mạng của từng người đang có mặt ở đây, và nó còn quyết định cả tương lai của các vị nữa.

"Khẳng định rằng tôi lúc này không phải là thầy giáo tiếng Anh của các vị. Tôi chỉ tạm thời mượn hình hài của ông ta thôi. Thế thì tôi là ai? Vấn đề này lát nữa đương nhiên sẽ được giải thích. Bây giờ cứ theo trình tự mà làm, trước tiên tôi muốn các vị biết chuyện này là như thế nào. "

Ông ta (bây giờ không thể gọi là thầy giáo tiếng Anh nữa) nheo mắt nhìn mọi người, thần thái vô cùng uy nghiêm, "Trước khi thế giới nát tan, trời ban cho loài người một cơ hội, đó là chọn ra một đại diện của loài người, là nam hay là nữ, người ấy sẽ sở hữu một năng lực siêu phàm đủ để cải biến số phận của toàn thế giới. Người ấy sẽ không còn là "người" nữa, mà là vị thần của tân thế kỉ. Việc tôi cần làm hiện nay là chọn ra vị đại diện ấy nằm trong số các học viên ở đây. "

Phòng học lớp 13 đang có mặt 50 học viên, nhưng lúc này im lặng như tờ. Ai cũng kinh ngạc ngồi đờ ra, và đều cho rằng thầy giáo tiếng Anh mắc

chứng tâm thần phân liệt. Nhưng thần thái, giọng nói của ông làm cho mọi người cảm giác đáng tin, không được phép nghi ngờ gì hết. Lúc này tất cả mọi người đều không biết làm gì hết, không ai có thể phán đoán chính xác tình trạng hiện giờ.

"Không được nghi ngờ, đây không phải là đùa bỡn hay trò hề." Ông ta rất nghiêm túc, chậm rãi nói, "Các vị đều là người bình thường như ai, xưa nay chưa từng gặp chuyện không sao tưởng tượng nổi như thế này, tôi rất hiểu. Nhưng các vị nên biết sở dĩ tôi chọn các vị là có lí do.

Trung Quốc là nước đông dân nhất thế giới, Quỳnh Châu lại là một thành phố rất đông đúc, cho nên, từ thành phố này chọn ra một vị thần, là có tính tiêu biểu. Tuy nhiên, tôi phải nhắc một điều: với các vị, đây là một cơ hội cũng như thách thức, thậm chí là một cơn ác mộng. Nguyên nhân là: tôi chỉ có thể chọn một vị thần duy nhất, tôi không thể xác định người đó là ai trong các vị ngồi đây, cho nên tôi chỉ có thể lựa chọn thông qua phương thức đấu tranh sinh tồn.

Đây là cuộc cạnh tranh tàn khốc để sống hoặc chết, dù các vị rất không muốn thì cũng hết đường thoát lui. Nếu không muốn chết thì chỉ còn cách làm theo yêu cầu của tôi." Ông ngừng lại một lát, "Thực hiện cụ thể cần sự phối hợp của tất cả các vị. Bây giờ yêu cầu các vị làm theo tôi chỉ bảo. Mở đầu là lấy vở ra, xé một tờ giấy trắng."

Toàn thể học viên trong lớp đều phát hoảng, bất an. Mọi người nhìn nhau, ai cũng không biết phải thế nào bây giờ, có nên làm theo yêu cầu của ông ta hay không. Lúc này, Tống Kỳ đứng dậy lo lắng nói, "Thầy Nhiếp sao thế? Có cần tôi đưa thầy đến văn phòng để nghỉ ngơi không? "

Người đứng trên bục giảng chăm chú nhìn cô gái, ông khẽ thở dài, không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào cô ấy.

Mấy giây sau, các học viên thấy nét mặt Tống Kỳ thật đờ đẫn, cô im lặng gỡ cặp kính xuống, sau đó mở hộp đựng bút lấy chiếc compa ra. Tay trái cầm compa từ từ dịch chuyển lên phía trên, chĩa mũi nhọn của compa vào mắt trái mình.

"Ồ kìa... Tống Kỳ, dừng lại, cầu định làm gì thế? " Một bạn nam ngồi hàng trên sợ hãi nói.

Tống Kỳ phớt lờ coi như không nghe thấy, mũi nhọn compa dần tiến sát mắt trái chỉ còn cách chừng 3-4mm nhưng cô không hề chớp mắt. Một nữ học viên kinh hãi bưng miệng, hét lên, "Trời ơi... ai ngăn cô ấy đi chứ? "

Ngồi bên cạnh Tống Kỳ là một cô gái nhỏ thó, lúc này quá sợ hãi như đã hóa đá, miệng há hốc, toàn thân cứng đờ. Tống Kỳ sắp chọc compa vào mắt mình!

Khi mũi compa chỉ còn cách mắt chừng 1mm, Tống Kỳ bỗng rùng mình co giật một cái, rồi tỉnh táo trở lại như thường. Nhìn thấy tay mình cầm compa chĩa vào mắt, Tống Kỳ sợ quá kêu thét lên, buông tay ra, compa rơi xuống đất.

Lúc này, người đứng trên bục giảng nói, "Xin lỗi đã để các vị phải sợ hãi. Tôi vừa khống chế cô gái này trong chốc lát, để chứng minh rằng tôi có thể làm được những việc mà người thường không thể làm, đương nhiên cũng chứng minh rằng tôi không phải là thầy giáo tiếng Anh của các vị. Tôi chỉ muốn các vị đừng nghi ngờ thân phận của tôi nữa, chứ không định để cho cô gái này mất một con mắt. Nhưng nếu còn lặp lại thì e rằng tôi sẽ không nhân từ nữa đâu! "

Nói thế rõ ràng là ngụ ý đe dọa, ông ta không muốn ai làm mất thì giờ nữa. Bây giờ, dù sự việc vô lý quái dị đến đâu cũng không ai dám nghi ngờ.

"Tôi nhắc lại câu nói lúc nãy: các vị mở vở, xé ra một tờ giấy trắng." Giọng nói rất nghiêm khắc, "Yêu cầu mọi người thực hiện làm theo, được

chứ? "

Không ai dám lễ mễ lần nữa, nhưng tiếng xé giấy "soạt... soạt" vang lên khắp phòng học. Hàng Nhất lau mồ hôi trán, sự việc Tống Kỳ vừa rồi khiến anh quá sợ hãi, anh vội mở vở xé ra hai tờ giấy, đưa cho Mễ Tiểu Lộ một tờ.

Tôn Vũ Thìn ngồi hàng ghế thứ tư, sợ đến nghẹn thở. Cho đến khi học viên ngồi bên cạnh ra hiệu nhắc nhở, anh mới vội vàng mở cuốn vở ra xé một tờ.

"Giấy, đã sẵn sàng cả rồi chứ? " Người đứng trên bục nói, "Bây giờ cầm bút, bút gì cũng được! "

Chờ vài chục giây sau đó, ông ta nhìn thấy các học viên đã giấy bút sẵn sàng, bèn nói, "Bây giờ nghe đây, tôi cho các vị 10 giây, mỗi người đều viết ra giấy một khái niệm. Các vị đều là người đã trưởng thành, không cần tôi phải giải thích 'khái niệm' là gì"

Chờ một lát không thấy ai hỏi gì, ông ta nói tiếp: "Khái niệm mà mỗi vị viết ra, sẽ trở thành khả năng đặc biệt của mình. Nói đơn giản là, người ấy sẽ sở hữu một năng lực không chế sự việc này. Suy nghĩ 10 giây chứ không lâu hơn, các vị sẽ dùng trực giác của mình để lựa chọn. Ngoài ra, tôi xin nhắc 2 điểm: một là, không để cho người khác biết mình viết gì; hai là, nếu sau 10 giây mà vẫn không viết ra được bất cứ khái niệm nào, tức là người ấy từ bỏ quyền lợi, thì người ấy sẽ chết ngay lập tức. Ai không tin, có thể dùng tính mạng của mình mà thử! "

Ông ta ngừng lại một lát, thấy tất cả học viên đều sợ hãi nhìn mình, bèn nói, "Sao còn ngồi nghệt ra thế? 10 giây, bắt đầu đếm ngược. "

Cả lớp đều hết hoảng, tuy điều này thật khó tin nhưng chẳng ai muốn đem tính mạng của mình ra đánh cược, mọi người lập tức cầm bút, một tay che giấy một tay viết.

Điều này là thật... các học viên đều coi là thật rồi. Tôn Vũ Thìn sợ hãi nghĩ vậy. Năng lực không chế sự vật? Có lẽ mình sẽ chọn... Anh hơi do dự rồi viết lên giấy hai chữ.

Mình có thể khống chế một sự vật nào đó... tìm Hạ Tĩnh Di đang đập diên cuồng. Nếu là thế thật thì mình sẽ chọn... Răng cắn môi, thầm nghĩ, rồi cô viết ra giấy ý tưởng của mình.

Mình sẽ có một khả năng đặc biệt! Lục Tấn Bằng chưa bao giờ phấn khích như thế này. Anh biết rất rõ thứ mình đang muốn là gì. Gần như không cần suy nghĩ, Lục Tấn Bằng lập tức viết luôn.

Mọi người đều đang viết. Mễ Tiểu Lộ căng thẳng nhìn khắp xung quanh. Với anh, điều quan trọng nhất trên đời là... anh lặng lẽ liếc nhìn Hàng Nhất ngồi bên cạnh, rồi quyết định. Tay trái che tờ giấy, anh nhanh chóng viết hai chữ.

Hàng Nhất thấy Mễ Tiểu lộ đưa tay che rồi viết, anh rất muốn biết cậu ta viết gì, tại sao không cho mình biết. Nhưng anh ý thức được thời gian không cho phép, 10 giây sẽ trôi qua rất nhanh! Có điều, anh không nghĩ ra, anh chưa từng muốn mình có thể khống chế bất cứ sự vật gì, nhưng anh lại không thể không viết. Căng thẳng, cuống quýt, anh nhìn thấy cái máy chơi game đặt trong hộc bàn. Thật sự là không biết nên viết gì, thôi đành, anh cầm bút viết ra hai chữ "trò chơi". Chắc nó cũng là một khái niệm, anh nghĩ vậy, nhưng không lấy gì làm chắc chắn.

"Được rồi, đã hết thời gian." Người đứng trên bục tuyên bố, mặt ông ta lộ nét cười thật khó nắm bắt. "Con người ta đúng là có tiềm năng, chỉ 10 giây ngắn ngủi mà các vị đều đã hoàn thành theo yêu cầu. Và, đúng như tôi hy vọng, 50 thứ năng lực đều không trùng nhau. Bây giờ, các vị ngồi đây là 50 người đặc biệt nhất thế giới. Rất nhanh thôi, các vị sẽ có năng lực đặc biệt tương ứng với khái niệm đã viết ra giấy. Các vị có thể hiểu rằng đó là siêu năng lực vốn nằm trong tiềm thức đã được đánh thức. Sau đây là phần

trọng điểm, tôi có thể cho các vị biết phương thức lựa chọn "Thần của tân thế kỷ".

Rõ ràng ông ta có phần hưng phấn khi nói nội dung tiếp theo, hình như đây là việc mà ông ta chờ đợi đã lâu. "Nền văn minh của mỗi thời đại đều có điểm đặc thù của nó, tôi tin rằng những khái niệm mà các vị đã viết ra đủ để đại diện cho nền văn minh của thời đại hiện nay. Thế thì, trong 50 khái niệm hoặc nói là 50 siêu năng lực, thứ nào là mạnh nhất? Điều này nếu không được biện giải chứng minh thì không ai có thể biết. Tuy nhiên, dùng phương thức cạnh tranh 'đấu tranh sinh tồn' mà tôi nói sau đây thì sẽ có được kết luận chính xác không thể bàn cãi."

Ông ta chống hai tay lên bàn, người hơi rướn về phía trước, nhìn 50 con người bên dưới bằng ánh mắt khô khan nghiêm khắc. "Có thể gọi năng lực đặc biệt mà các vị đã có được là 'năng lực khôi thủy', thoát đầu vẫn tương đối yếu, nếu dùng số học để biểu thị, có thể gọi năng lực hiện nay của các vị là Năng lực cấp độ một.

Nhưng khi dùng siêu năng lực của mình đánh gục một đối thủ cạnh tranh thì sẽ được nâng một cấp, năng lực sẽ mạnh lên gấp đôi. Và, năng lực của đối thủ bị đánh gục sẽ chuyển dịch vào thân thể người đã thắng.

Ví dụ, một người đang có năng lực cấp độ hai, tấn công giết được một đối thủ có năng lực cấp độ bốn, thì năng lực của người này lập tức được nâng lên thành cấp độ sáu. Cường độ của năng lực cũng mạnh lên sáu lần so với trước đó. Cho nên, nỗ lực đánh gục nhiều đối thủ để nâng cấp độ năng lực của mình là con đường duy nhất để dành thắng lợi.

Chắc bây giờ các vị đều đã hiểu tại sao lúc đầu tôi dặn dò đừng cho ai biết nội dung mình viết trên giấy rồi chứ? Nếu để cho đối thủ biết năng lực của mình là gì thì rất không khôn ngoan. Những mảnh giấy này, các vị có thể xé bỏ hoặc cất ở một chỗ kín đáo không ai tìm thấy. Tóm lại là không

để cho đối thủ biết năng lực của mình là gì, đây là điều hệ trọng nhất tôi cảnh báo các vị, nếu không, các vị sẽ rất sớm phải bỏ mạng."

"Ông điên rồi... ông muốn 50 người chúng tôi phải tàn sát lẫn nhau sao?" Lớp học bỗng vang lên một giọng nói, tất cả đều nhìn về phía người phát ngôn, đó là Nguyễn Tuấn Hy - lớp trưởng tạm thời của lớp 13 do các học viên bầu ra, anh 24 tuổi, sinh viên đại học đã tốt nghiệp. Lúc này mặt mũi anh đỏ gay, không sao chịu đựng nổi những ngôn từ và hành vi của ông già đứng trên bục kia nữa. "Tôi không biết sự việc này thế nào nhưng thật sự là quá điên rồ! Tôi không chấp nhận chuyện này! "

"Thầy giáo tiếng Anh" lạnh lùng chăm chú nhìn Nguyễn Tuấn Hy, ông chậm chậm nói bằng một giọng nghe sồn tóc gáy, "Anh nói thế tức là anh định từ bỏ quyền lợi, lui ra khỏi cuộc cạnh tranh này chứ gì? Tôi có thể chiều ý anh." Nói rồi ông ta chỉ ngón tay vào Nguyễn Tuấn Hy đang đứng giữa lớp.

"Ông... định làm gì hả?" Bản năng mách bảo Nguyễn Tuấn Hy cái chết bắt đầu uy hiếp mình, toàn thân anh run rẩy. 49 người còn lại đều rất căng thẳng.

Người đứng trên bục nhìn Nguyễn Tuấn Hy, "Bây giờ tôi hỏi lại, có phải anh định rút lui không? "

Nguyễn Tuấn Hyờ ra, há miệng, môi mấp máy, nhưng không phát ra một âm thanh nào.

"Trả lời tôi. " Thân thể người đứng trên bục lan tỏa một cảm giác đè nén bức bối, khiến mọi người trong lớp ngột ngạt khó thở. "Ngay lập tức."

Toàn thân Nguyễn Tuấn Hy co giật mấy cái, anh sợ hãi lắc đầu, "Không... không phải thế... " Rồi anh cúi đầu toát mồ hôi.

Đối phương đứng trên bục lim dim mắt nhìn Nguyễn Tuấn Hy mấy giây, rồi nhìn khắp cả lớp, "Sau đây tôi nói tiếp. Trong lúc tôi nói, nếu lại có ai đó như anh ta vừa rồi ngắt lời tôi, đưa ra ý kiến khác, thì tôi không cần hỏi lại nữa, coi như người ấy đã từ bỏ quyền lợi. Và, 'từ bỏ quyền lợi' nghĩa là gì thì các vị hoàn toàn có thể thử xem."

Cả phòng học im ắng như côi chết, không ai dám đem tính mạng ra để "thử". Người đứng trên kia tiếp tục nói, "Thực ra thì vừa nãy anh ta đã nói thẳng vào vấn đề cốt lõi. 50 người chiến đấu, tàn sát nhau, cuối cùng sẽ có một người thắng. Thực chất việc này là đúng như vậy. Trong các vị sẽ có một người chiến thắng, năng lực của người ấy sẽ tăng 50 lần so với ban đầu, đó là năng lực siêu mạnh có thể đảo lộn đất trời. nó cũng là điều kiện và cơ sở để trở thành 'vị thần của tân thế kỷ'."

Toàn bộ học viên đều sợ hãi nhìn ông ta, không ai dám ho he. Ông ta thở ra nhẹ nhõm, nói, "Tôi biết các vị đang nghĩ gì. Đây là một trò chơi tàn khốc, gay từ đầu tôi đã tuyên bố rồi. Nói thật lòng, tôi cũng cho là như vậy, nhưng tôi mong các vị hiểu rõ: so với vận mệnh của toàn thế giới, thì sự hy sinh của 49 người là rất đáng làm, ít ra người chiến thắng cuối cùng cũng cho là như vậy."

Tuy nhiên, nói đến đây, tôi xin nhắc các vị một điều rất quan trọng: thời gian của cuộc cạnh tranh này không phải là vô hạn, chỉ kéo dài một năm thôi. Sau một năm, nếu các vị không có kết quả thắng thua, tức không có ai là người thắng cuộc, thì cũng tức là tập thể này đã từ bỏ cơ hội trời cho. Hậu quả sẽ là hủy diệt toàn thế, cả 50 người sẽ phải chết. Và, thế giới này sẽ đón ngày tận thế."

Không khí trong phòng học dường như đã đông lại thành băng, những người ngồi hàng dưới đều cảm thấy khí lạnh thấm tận xương tủy. Tất cả đều sợ hãi mở to mắt, có người đưa tay bưng miệng, hoảng loạn lắc đầu. Người trên bục tiếp tục nói, "Nội dung cơ bản tôi đã nói với các vị, quy tắc cũng đã nói rõ, cuộc cạnh tranh bắt đầu từ hôm nay. Một năm sau, Tôi sẽ

lại giáng lâm để xác định kết quả. Tôi hy vọng, cuối cùng có thể nhìn thấy nhân vật sở hữu năng lực mạnh gấp 50 lần, và chứng kiến người ấy cứu vớt cả thế giới."

Nói đến đây, ông ta hơi nhìn xuống, ánh mắt hơi tối tối, nói, "Đương nhiên, tôi cũng có thể chứng kiến người ấy hủy diệt thế giới như thế nào..."

Có rất nhiều người không nghe ông ta nói gì, nhưng đều không dám hỏi. Lục Tấn Bằng ngồi bàn đầu nghe rõ, nhưng không hiểu là ý gì nên cũng im không dám hỏi.

"Thế thôi, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ." Rồi ông ta ngẩng đầu lên, "À, còn điều quan trọng này nữa, tôi là ai? Chắc các vị rất quan tâm. Thế thì hãy nghe đây: sự việc mà các vị đang đối diện, không phải là lần đầu tiên xuất hiện trên Trái Đất này. Còn tôi, tôi là người chiến thắng trong cuộc cạnh tranh gần đây nhất. Tôi không tiện hé lộ tên mình, các vị cứ gọi tôi là 'Cựu thần'. Một trong các năng lực mà tôi có, là thứ mà các vị đang nhìn thấy: tôi có thể nhập vào người bất cứ ai, có thể mượn sức của ai đó để xử lý mọi chuyện. Tổ chức cuộc cạnh tranh tiếp theo, là chức trách và sứ mệnh của Cựu thần tôi đây!

Các vị không cần biết tên tôi. Tôi cũng không hứng thú với họ tên của các vị. Tôi chỉ quan tâm sau một năm nữa ai trong các vị sẽ là người chiến thắng. Trước đó, với tôi, tất cả chỉ là các đấu sĩ mang mã số từ 1 đến 50 rồi phải không? Điều này rất thú vị. Trước khi cuộc cạnh tranh chính thức bắt đầu, cũng tức là hiện giờ, các vị có thể cùng tôi dự đoán đấu sĩ số mấy sẽ là người thắng cuộc."

Xem ra, lão "Cựu thần" khốn kiếp ấy coi cuộc cạnh tranh này như cá cược đua ngựa? Tôn Vũ Thìn tức giận trợn mắt nhìn ông già đứng trên bục. Anh nhầm tính, Mã số của mình là 10. Xác suất là 1/50 học viên, chết tiệt, xác suất chiến thắng quá thấp.

Mã số của mình là 41. Hạ Tĩnh Di buồn rầu. Mình không thể trở thành người chiến thắng. Bảo mình đi giao đấu sinh tử với người khác ư? Không bao giờ!

Mã số của mình là 5. Lục Tấn Bằng nghĩ ngợi. Nếu năng lực mình chọn lúc ấy đủ mạnh, thì có lẽ mình sẽ... nhưng năng lực của người khác thì sao? Rất có thể còn mạnh hơn mình.

Mình mã số 12. Hàng Nhất nghĩ ngợi, cảm thấy bất an. Bảo mình cùng 49 học viên kia đánh nhau giết choc hay sao? Không... vừa nãy mình viết ra hai chữ "trò chơi" chỉ vì mình thích chơi game mà thôi, chứ đâu có muốn dung nó để chiến đấu?

Người hoang mang bất an nhất là Mễ Tiểu Lộ. Mình không phải học viên lớp này thì không có mã số mới đúng, nhưng mình lại ngồi vào vị trí của học viên nghỉ ốm... liệu có phải ý trời muốn mình tham gia cuộc cạnh tranh thay cho học viên đó không?

Người đứng trên bục có thể nhận ra tình hình: 50 học viên đang ngấm ngấm những sự việc liên quan đến mình. Ông ta khẽ nhếch mép, dường như tất cả đều nằm trong dự đoán của ông ta. "Thôi nhé, tôi đã hoàn thành sứ mệnh của mình. Về các vị, nếu may mắn thì sau một năm nữa, một người trong các vị sẽ gặp lại tôi, tôi mong sẽ cùng người đó tái ngộ."

Nói xong câu này, toàn thân thầy giáo tiếng Anh bỗng co giật mấy lần giống như lúc đầu, hình như có thứ gì đó vừa rời khỏi ông ta rồi bay đi. Thầy tựa như vừa mới ngủ dậy, ngơ ngác nhìn các học viên đang ngồi dưới kia, vẻ mặt đờ đẫn, rõ ràng là thầy không biết chuyện gì vừa xảy ra.

50 học viên nhìn thần sắc và ánh mắt của người đứng trên bục, hiểu rằng thầy giáo tiếng Anh đã trở về. Tuy nhiên, cả lớp vẫn im lặng không ai nói một câu. Với từng học viên ngồi đây, sự việc vừa xảy ra như một giấc mơ.

Đúng lúc này lại vang lên tiếng chuông báo hiệu giờ. Trong bầu không khí mơ hồ, thầy giáo tuyên bố "Giải lao "

Hàng Nhất nhìn Mễ Tiểu Lộ, rất muốn hỏi "vừa nãy em viết gì". Nhưng Mễ Tiểu Lộ chỉ thoáng nhìn anh rồi đứng dậy, im lặng không nói một câu, đi ra khỏi phòng học. Tay Mễ Tiểu Lộ nắm chặt một tờ giấy rồi nhét vào túi áo. Hàng Nhất hiểu rằng cậu ta không muốn cho mình biết vừa nãy đã viết ra hai chữ gì. Không chỉ là cậu ta, hiện giờ mỗi học viên của lớp này đều có một bí mật của riêng mình.

Hàng Nhất bỗng cảm thấy một làn gió mạnh thổi sâu vào ruột gan, anh bỗng rung mình. Chẳng lẽ cuộc cạnh tranh tàn khốc này đã bắt đầu, như 'Cựu thần' vừa nói?

TRÒ CHƠI CẨM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

8. Thử Năng Lực

Giờ nghỉ. Mọi người đều bàn tán về sự việc vừa phát sinh. Một bầu không khí hoang mang, bất an bao trùm cả lớp, ai cũng nghi hoặc, hoảng hốt. Hai học viên nam bạn thân của Hàng Nhất, tên là Hàn Phong (mã số 27) và Lục Hoa (mã số 9), một người vì muốn di cư, một người vì cần lấy chứng chỉ IELTS, cùng chụm đầu bàn tán. Lục Hoa thở mạnh, nói, "Thật không tưởng tượng nổi thời đại này còn có chuyện đó! "

"Các cậu nói xem, có phải bọn mình đã được "thần" lựa chọn không? " Hàn Phong háo hức.

Hàng Nhất nhìn cậu ta, "Hình như cậu rất mừng thì phải? "

"Không thể nói là mừng, nhưng đúng là rất kích thích. " Hàn Phong nói, "Hai cậu không thấy thế à? Thế giới có mấy tỷ người, mà Thượng đế lại chọn 50 người chúng ta. "

Hàng Nhất và Lục Hoa nhìn nhau, cảm thấy tư duy của Hàn Phong rất khác người, năng lực tiếp thu cũng cao một bậc, cậu ta đã lập tức nhập cuộc. Tuy nhiên, Hàng Nhất không thể không giới cho cậu ta một gáo nước lạnh, "Nhưng, như "Cựu thần" ấy nói thì trong 50 người sẽ chọn ra 1, 49 người còn lại phải bỏ mạng trong cuộc cạnh tranh. "

Nghe Hàng Nhất nói xong, hình như Hàn Phong cảm nhận được mức độ nghiêm trọng của sự việc, nhưng mấy giây sau lại trở lại về trạng thái cũ, "Tạm gác điều này lại, cậu thấy không, nếu "Cựu thần" nói đúng thì mỗi chúng ta đều có siêu năng lực. "

"Lúc này cậu đã có siêu năng lực rồi à? " Hàng Nhất hỏi.

"Lúc này à? Đâu có thể nhanh như vậy? "

"Cậu thử xem sao ?"

Hàn Phong bỗng tỏ ra sợ hãi, lắc đầu, "Không được! Năng lực mà tôi chọn không thể tùy tiện đem ra thử..."

Hàng Nhất và Lục Hoa đưa mắt nhìn nhau, nghi hoặc. Lục Hoa nói, "Hàn Phong có thể cho bọn tôi biết cậu chọn năng lực gì không ?"

Hàn Phong do dự, nhưng không đáp, anh hỏi lại, "Cậu thì sao? Cậu có muốn cho tôi biết không ?"

Lục Hoa cũng không nói ra. Hàng Nhất cau mày. Cuộc cạnh tranh này nếu là thật thì không ai muốn để lộ mình. Cũng vì thế mà ngay cả bạn thân cũng trở nên không chân thành nữa. Hàng Nhất không muốn chứng kiến điều này, bèn nói sang vấn đề khác, "Thôi, không bàn nữa. Chuyện này có là thật hay không, diễn biến ra sao, chúng ta bình tĩnh mà quan sát vậy. "

Cả ba im lặng một hồi. Chỉ lát sau, tiếng chuông vào lớp đã vang lên. Thầy giáo tiếng Anh bước vào, tiếp tục giảng bài.

Buổi học chiều nay kết thúc, Hàng Nhất đi xe buýt về nhà.

Cha mẹ anh đang ngồi ở phòng khách xem tivi. Hàng Nhất rất muốn nói cho họ biết sự việc kỳ quái đã xảy ra chiều nay, nhưng anh đã tìm chế được. Anh rất hiểu cha mẹ, họ chỉ quan tâm đến các vấn đề thực tế như giá nhà đất, vật giá, thăng chức hay cổ phiếu... chứ không tin những chuyện kì xa lạ. Cho nên, anh chỉ chào họ rồi đi vào phòng mình.

Anh bật máy tính, mở sân chơi đối kháng mạng ARC, rồi chọn Quyền vương 97. Gã "Nam kinh tiểu thế giới" đáng ghét hôm qua lại có mặt. Hàng

Nhất phấn chấn, anh muốn báo thù rửa hận.

Hàng Nhất vào phòng đánh đối kháng trên mạng của "Nam Kinh tiểu thế giới". Hôm nay anh chọn thế trận mạnh nhất, tuyệt đối không thể sơ sẩy.

Sau khi trận thứ nhất bắt đầu, Hàng Nhất lại yếu thế không chống đỡ nổi, giống như hôm qua. Bát Thần Am sở trường của anh nhanh chóng bị đánh bại. Hai vai sau đó cũng bị hấn đánh tới bời, hầu như không còn sức mà đỡ. Xem chừng, chỉ dựa vào một vai KyoKusanagi, hẳn ta sắp đánh bại cả ba nhân vật của Hàng Nhất. Anh rất không muốn thua trận thảm thiết thế này... và, lát nữa còn bị hấn chế giễu đón đầu! Chết tiệt! Đang nghĩ ngợi, Hàng Nhất bỗng mở to mắt.

Vì anh nhìn thấy trên màn hình máy tính xuất hiện cảnh tượng không ngờ, kho máu sắp cạn của mình bỗng dưng đầy ắp. Và, dù đối phương đánh kiểu gì cũng không làm anh bị "mất máu".

Hàng Nhất kinh ngạc há hốc miệng, kinh ngạc đến nỗi quên cả thao tác. Cùng kinh ngạc với anh, rõ ràng còn có cả đối thủ "Nam Kinh tiểu thế giới": đối thủ cũng dừng lại, hình như đang suy nghĩ chuyện này là thế nào.

Lúc này, Hàng Nhất cũng chú ý thấy thời gian của trò chơi tạm ngừng, cộng với việc anh không bị mất máu, nghĩa là đi vào trạng thái vô địch.

Có phải mình đã sở hữu siêu năng lực khổng lồ chế "trò chơi"? Và, vừa rồi, rất vô tình, siêu năng lực đã được khởi động?

Khi anh đang ngồi ngẩn tò te thì "Nam Kinh tiểu thế giới" đả mỗ cuộc tấn công mãnh liệt. Trên màn hình, Thất Già Xã của Hàng Nhất bị đánh tả tơi nhưng vẫn không bị mất một giọt máu! Hình như "Nam Kinh tiểu thế giới" phát điên, càng đánh càng dữ dằn, nhưng cũng dần mất bình tĩnh, rồi lộ ra điểm yếu. Hàng Nhất chăm chú nhìn, xác định, rồi ra đòn phản công, đánh thẳng.

Hai trận tiếp theo, rành rành là không công bằng. Vai của Hàng Nhất thuộc trạng thái vô địch, trở thành nhân vật bất tử. Thế thì đối phương dù mạnh đến mấy cũng phải chấp nhận thất bại. "Nam Kinh tiểu thế giới" bị thua rất nhanh.

Một câu nói được gửi đến ngay, "Anh cài đặt để ăn gian rồi thắng, tài cán gì chứ? "

Hàng Nhất không trả lời. Anh biết mình thắng trận chẳng vẻ vang gì, nhưng anh chẳng còn tâm trí đâu để giải thích với đối thủ. Tim Hàng Nhất đập thình thịch vì anh còn một việc quan trọng hơn cần kiểm chứng.

Anh khóa cửa phòng lại, cha mẹ vốn uy định không được khóa cửa nhưng lúc này anh bất chấp. Sau đó, anh mở cặp sách lấy ra chiếc máy chơi game PSV màu trắng sáng nay Mễ Tiểu Lộ đưa cho, rồi mở game Đại xà vô song 2.

Cảnh Triệu Vân cười ngửa đánh vào doanh trại quân địch. Hàng Nhất thầm nhâm: nhân vật, nâng cấp, giá trị kinh nghiệm, đây.

Thế rồi, game này cứ như đã được một bàn tay vàng chỉnh sửa lại, Triệu Vân hể tấn công một lần thì được nâng một cấp, chỉ trong một phút, Triệu Vân từ cấp 23 đã được nâng thành cấp 99, hết cấp, giá trị kinh nghiệm trong game cũng biến thành 9999.

Hàng Nhất từ từ đặt máy PSV xuống, ngồi trên giường, trong đầu kêu vo vo. Anh hít vào thật sâu, thở ra thật chậm, làm thế vài lần, nhưng vẫn không chế ngự được sự kích động trong lòng. Lúc này Hàng Nhất toàn thân đầm mồ hôi, mạch máu trong não căng cứng.

Trời đất! Bây giờ mình đã có siêu năng lực thật rồi, siêu năng lực khổng lồ chế trò chơi!

Đã quá rõ ràng, không còn nghi ngờ gì nữa. Sự việc chiều nay - những lời nói của "Cựu thần" đã ứng nghiệm.

Khi Hàng Nhất ý thức rõ điều này thì trong đầu anh bỗng có một luồng điện chạy qua - nếu mình đã có siêu năng lực thì 49 học viên kia cũng trở thành người có siêu năng lực.

50 người tàn sát lẫn nhau, cuối cùng sẽ có một người chiến thắng. Câu nói này của "Cựu thần" bỗng vang lên trong đầu anh. Rồi bỗng anh rùng mình.

Sẽ dùng siêu năng lực của mình để tiêu diệt đối thủ, trở thành người chiến thắng chung cuộc. Hàng Nhất rất phản đối cạnh tranh tàn khốc này, nhưng dù sao anh vẫn phải nghĩ cách tự bảo vệ mình. Tuy nhiên, xem ra, siêu năng lực của anh là khổng chế "trò chơi" thì rành rành là cực kỳ bất lợi.

Vận dụng năng lực điều khiển các nhân vật trong game để giành vị trí quán quân trong thi đấu thì rất lý thú. Nhưng sẽ dùng nó để tự về và đối kháng sao? Nếu người khác đã chọn năng lực cực mạnh thì mình chỉ có thể bỏ mạng.

Nghĩ đến đây, Hàng Nhất hết sức hối hận. Anh nhận ra mình đã quá thất sách, năng lực đã chọn, chỉ là đồ bỏ đi.

Phải làm gì bây giờ? Hàng Nhất thấp thỏm không yên. Mình nên tự vệ thế nào đây?

TRÒ CHƠI CẨM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

9. Gợi Mở

Hạ Tĩnh Di dọn dẹp vệ sinh ở trung tâm Ngoại ngữ xong, vội trở về nhà nấu cơm tối. Về nhà rồi, chưa vội bắt tay vào việc ngày, cô mở ngăn kéo xem số tiền đang có: chỉ còn 41 đồng 7 hào. Hạ Tĩnh Di đứng ngây ra nhìn chúng.

Trong buổi học sang nay "Cựu thần" yêu cầu mỗi người viết ra giấy sự vật mà mình muốn khống chế, Hạ Tĩnh Di dường như không cần suy nghĩ, viết luôn hai chữ "tiền bạc"

Nói đúng ra, "tiền bạc" không phải thứ Hạ Tĩnh Di muốn khống chế, mà chỉ là thứ hiện tại cô hết sức cần - cuộc sống khốn khổ của hai mẹ con cô lúc này rất cần đến tiền. Con người ta khi đang phải đối mặt với nhu cầu cơ bản là cơm ăn áo mặc thì các chuyện khác đều không quan trọng nữa. Sự việc mà "Cựu thần" nói: 50 người tàn sát lẫn nhau để có một người chiến thắng cuối cùng, Hạ Tĩnh Di không mấy bận tâm. Cô thật sự mong ước mình có năng lực khống chế tiền bạc hoặc có tiền để thay đổi cuộc sống hiện tại.

Lúc này, Hạ Tĩnh Di chăm chú nhìn hơn 40 đồng bạc, ngần ngợ, cô rất muốn kiểm chứng xem mình đã có siêu năng lực khống chế tiền bạc chưa? Nếu đã có, thì cô mong sao số tiền này sẽ được tăng lên 10 lần hoặc 100 lần. Hạ Tĩnh Di thầm cầu nguyện.

Mấy phút đã trôi qua mà số tiền trong tay không tăng thêm đồng nào, vẫn chỉ có vậy.

Hạ Tĩnh Di cảm thấy cay đắng, mình đang trông chờ điều gì thế này? Từ 1 tờ, biến thành 10 tờ, 10 tờ biến thành 100 tờ? Nằm mơ à? Điều này chỉ có thể xảy ra trong truyện cổ tích.

Cô chưng hửng, thở dài, lại cất tiền vào ngăn kéo rồi đi vào bếp làm cơm. Thức ăn hôm nay vẫn thế: dưa chuột ngâm nước muối.

Xong xuôi, cô bưng lại bát cho mẹ ăn rồi mới ăn sau.

Rửa bát xong, Hạ Tĩnh Di định vào đọc sách 1 lúc, nhưng nhìn thấy ngăn kéo cất tiền, cô không nén được lại mở ra xem có chuyện gì thần kì không.

Con cầu xin thần linh làm cho chuyện này trở thành sự thật! Cho con tiền bạc để con có thể duy trì sinh hoạt cơ bản của gia đình thì con đã rất thỏa mãn rồi, chứ con không dám xin quá nhiều.

Hạ Tĩnh Di nhắm mắt, mở ngăn kéo ra. Cô nhắm lại 3 lần, rồi mở mắt.

40 ngàn nhân dân tệ nằm trong ngăn kéo.

Hạ Tĩnh Di rất mong sẽ là như thế, nhưng trước mắt cô xấp tiền đáng buồn 41 đồng 7 hào xếp lên nhau gọn ghẽ.

Lần này Hạ Tĩnh Di thật sự tuyệt vọng, thôi, không ảo tưởng hão huyền nữa, cô bật đèn bàn 15W đặt trên bàn gỗ nhỏ xiêu vẹo bên cạnh, ngồi đọc cuốn sách cũ mua ở sạp vỉa hè. Với cô, sự việc chiều nay ở lớp học Trung tâm Ngoại ngữ chỉ là trò đùa của ông trời mà thôi.

11 giờ đêm, Hạ Tĩnh Di giúp mẹ rửa mặt, lau người xong, cô mới đánh răng súc miệng. Sau đó cô lên chiếc giường cũ ọp ẹp, ngủ say.

Đang đêm, Hạ Tĩnh Di nằm mơ.

Cô cầm theo 41 đồng 7 hào, đang trên đường đi đến trường. Hai bên đường đây hàng quán bán vô số món ăn, quà bánh ngon lành, nhìn them nhỏ dãi. Dù trong mơ, cô vẫn biết điều tiết kinh tế, không cho phép mình tiêu xài hoang phí, tuy nhiên cố vẫn đánh bạo hỏi vị chủ quán bán món khoai tây chiên giòn, "Bao nhiêu tiền 1 suất?"

"5 hào." Chủ quán cười tươi, "Mua 1 suất đi, cô bé."

Chỉ 5 hào, rẻ thế? Hạ Tĩnh Di ngạc nhiên. Cô biết món khoai tây chiên giòn thường bán 4 hoặc 5 đồng 1 suất.

"

Bác... bán cho tôi 1 suất." Hạ Tĩnh Di nói.

"Được" Chủ quán gấp ra mấy củ khoai tây chiên giòn sáng bóng, thái nhỏ, rắc các loại gia vị, hành rán lên trên rồi đặt tất cả vào hộp, đầy ú ụ bằng 1 bát to. Sau đó đưa cho Hạ Tĩnh Di.

Hạ Tĩnh Di vừa ăn khoai tây chiên giòn vừa đi đến trường. Các quán ăn bên đường đều mời chào cô. "Cô ơi ăn mì lạnh đi, chỉ 5 hào 1 bát." "Cháu ăn thịt xiên nướng không? 1 đồng rưỡi một xiên." "Kem cốc, kem que, 2 đồng, mua đi"

Hạ Tĩnh Di cảm thấy lạ lùng (tất nhiên cô không ý thức được mình đang nằm mơ). Thế này là sao? Đang tổ chức hoạt động khuyến mãi à? Tại sao thứ gì cũng bán rẻ?

Với Hạ Tĩnh Di, việc này hết sức hấp dẫn, cô lại mua thêm 3, 4 thứ nữa. Tất cả chỉ tốn chưa đến 2 đồng.

Cứ thế vừa ăn vừa đi, cô đã đi đến trường. Cô nhận ra trước mắt mình là trường tiểu học hồi nhỏ cô đã học. Cô đang ngạc nhiên đứng đờ ra thì 1 nữ sinh mặc đồng phục bước đến. Thì ra là Lưu Tư Dương bạn học với cô

hồi đó. Nhìn thấy Hạ Tĩnh Di mua rất nhiều quà bánh, Tư Dương ngạc nhiên hỏi, "Hạ Tĩnh Di, cậu lắm tiền thật, mua nhiều đồ ăn quá! "

Lần đầu tiên Hạ Tĩnh Di được gọi là "lắm tiền", dù trong mơ cũng là lần đầu tiên.

"Đâu có? Hôm nay các thứ đều bán rẻ bất ngờ, vì thế tớ mới mua." Hạ Tĩnh Di giải thích.

"Rẻ á? Ngày nào cũng bán 1 giá mà."

"Thật không? " Hạ Tĩnh Di không dám tin.

"Đúng thế còn gì! Cậu mua nhiều thế này, chắc phải tốn 2 đồng."

"Cũng xấp xỉ."

Lưu Tư Dương tặc lưỡi xuyt xoa, rất nể, "Tớ mua 5 hào tiền quà mỗi ngày là tối đa, chứ đâu dám tiêu tiền tốn như cậu! Mỗi tháng tớ chỉ được cho 15 đồng mua quà vật."

"Gì cơ... 15 đồng á?"

"Vậy cậu có bao nhiêu tiền?" Lưu Tư Dương thăm dò.

Hạ Tĩnh Di lấy tất cả số tiền trong túi ra, "Còn đúng 40 đồng."

"Ồi, 40 đồng, nhiều thế! " Lưu Tư Dương nói bằng giọng tán dương, "Hạ Tĩnh Di, cậu giàu thật!"

"40 đồng... mà nhiều á? " Hạ Tĩnh Di cảm thấy rất lung túng.

"Cậu không cho là nhiều à? Bằng 3 tháng tiền tiêu vặt của tớ kia đấy!" Lưu Tư Dương lắc đầu bước đi, hình như cho rằng chẳng thể nói chuyện gì với "con nhà giàu" Hạ Tĩnh Di được.

Hạ Tĩnh Di đứng nghệt ra. Lại có đứa bạn khác đi qua chào hỏi cô. Cô cúi xuống nhìn lại mình, cũng chỉ là đứa bé 7, 8 tuổi, chả trách lúc này có chủ quán gọi mình là "cô bé"

Lúc này, Hạ Tĩnh Di lơ mơ cảm thấy mình đang trong giấc mơ, rồi cô cũng hiểu tại sao giá các món mình mau dọc đường lại rẻ như vậy: hồi tiểu học, giá cả ffeeuf rẻ như thế.

Đã nhận ra mình đang nằm mơ, người ta thường tỉnh lại rất nhanh. Hạ Tĩnh Di mở mắt ra.

Trong đêm tối, cô nhìn thấy căn nhà xập xệ của mình.

Nằm trên giường, cô thở nhẹ, nhớ lại các cảnh trong mơ, khẽ nhếch mép. Trong mơ, cô đã quay trở lại hơn chục năm trước, hồi đó giá cả vẫn rẻ, trong túi có 40 đồng, cô được coi là "học trò giàu " rồi.

Nếu chuyện đó là thật thì sướng biết mấy! Hạ Tĩnh Di mơ ước. Nếu đem số tiền ngày nay quay trở lại chục năm hoặc vài chục, hàng trăm lần. Và, nếu ai cầm 1 ngàn đồng quay lại 20 năm trước thò đó được coi là triệu phú rồi.

Hạ Tĩnh Di bỗng mở to mắt, cô nghĩ đến "năng lực" của mình.

Liệu có phải giấc mơ này là sự gợi mở của thần linh?

Dù mình không thể làm tăng số tiền đang có, nhưng có thể khống chế giá trị đồng tiền lên hoặc xuống?

Hạ Tĩnh Di quyết định ngày mai sẽ thử xem sao.

TRÒ CHƠI CẤM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

10. MƯU ĐỒ XẤU XA

Buổi học chiều nay đã kết thúc, Lục Tấn Bằng và Hầu Ba (mã số 33) cùng trở về nhà. Cả hai ở cùng một cụm dân cư. Hầu Ba 24 tuổi, vóc người vạm vỡ, cao 1m8, nặng 90kg. Lục Tấn Bằng gầy còm đi bên cạnh chẳng khác gì công dân của vương quốc tí hon.

Hôm nay là ngày rất đặc biệt, chuyện xảy ra trong buổi học ngoại ngữ quả là không tưởng tượng nổi. Dọc đường, cả hai bàn bạc, suy đoán tình huống có thể xảy ra nay mai.

"Nếu lời 'Cựu thần' nói là thật, 50 người chúng ta đều có siêu năng lực, thì cậu cho rằng sẽ xảy ra chuyện gì? " Hầu Ba nói, "Liệu mọi người trong lớp ta có tàn sát nhau không?"

Lục Tấn Bằng nhún vai, "Tớ chịu không biết. Cậu cho là thế nào? "

Hầu Ba tay vân vê cằm, nghĩ ngợi, "Tớ cảm thấy, mọi người cùng học lớp bổ túc ngoại ngữ hơn một tháng qua, ít nhiều đều có tình cảm, không ai nở ra tay với nhau thật."

"Ừ, đúng. Nhưng..."

Hầu Ba thấy Lục Tấn Bằng không nói tiếp, bèn hỏi, "Nhưng làm sao, cậu nói đi."

Lục Tấn Bằng do dự rồi nói, "Nếu cố ý tấn công người khác thì không ai nở. Nhưng con người luôn có tính hiếu kì, cho nên có lẽ... sẽ có người muốn thử siêu năng lực của mình.."

"Muốn thử xem siêu năng lực của mình lợi hại đến đâu? "

Lục Tấn Bằng gật đầu, tỏ vẻ bất an.

Hầu Ba tuy cảm thấy Lục Tấn Bằng nói có lý, nhưng anh lo lắng nói, "Chỉ cần một người làm thế, sẽ khiến mọi người hoảng sợ. Đến lúc đó, mọi người sẽ không chịu ngồi im chờ chết, rồi sẽ đưa nhau ra tay."

Lục Tấn Bằng nhìn Hầu Ba, "Có lẽ thế, 'Cựu thần' đã tiên đoán điều này, ông ta biết chắc chắn chúng ta sẽ đi vào con đường tàn sát lẫn nhau."

"Thật đáng sợ" Hầu Ba hít sâu một lần khí lạnh, "Tớ không muốn tất cả sẽ trở thành sự thật."

Lục Tấn Bằng trầm ngâm giây lát, "Hầu Ba, cậu cảm thấy hiện giờ cậu có siêu năng lực chưa?"

Hầu Ba dừng bước, nhắm mắt lại, hình như đang thử cái gì đó. Lát sau, anh mở mắt ra, lắc đầu, "Tớ không cảm nhận được."

Lục Tấn Bằng thấy Hầu Ba dò mặt thì ngờ ngợ, hỏi, "Cậu sao thế? Cậu hơi hồi hộp thì phải?"

"Không sao..." Hầu Ba lập tức tăng lời, hỏi lại, "Còn cậu, có cảm nhận được gì không?"

Lục Tấn Bằng không cảm thấy mình có gì khác lạ, nói, "Tớ cũng không cảm thấy gì." Tuy nhiên lúc này anh hết sức tò mò, rất muốn hỏi Hầu Ba chọn siêu năng lực gì. Nhưng anh cũng hiểu đây là vấn đề rất nhạy cảm. Mặt khác, nếu Hầu Ba trả lời thì anh cũng phải nói ra năng lực của mình, như vậy chẳng hay ho gì với cả hai người, nên anh nén lại.

Lúc này cả hai đã đi đến bên xe buýt, chuyển xe của họ cần đi cũng vừa khéo đến nơi. Cả hai không nói gì nữa, cùng bước lên xe.

Hầu Ba nhận ra Lục Tấn Bằng không quẹt thẻ mà chỉ nhét 2 đồng vào hộp để trả tiền vé, bèn hỏi, "Thẻ của cậu đâu?"

Lục Tấn Bằng không giấu giếm, "Tôi qua trên đường về bị bọn lưu manh cướp mất rồi."

"Sao? Cậu bị cướp?" Hầu Ba kinh ngạc hỏi.

"Không sao, tổn thất ít thôi."

"Tớ nghĩ cậu nên tăng cường luyện tập thì kẻ xấu cũng sẽ không dám gây sự nữa." Hầu Ba nói.

Lục Tấn Bằng gượng cười.

Hầu Ba nghĩ ngợi rồi nói, "Thế này vậy, tớ sẽ dạy cậu một chiêu, lần sau nếu gặp tình huống tương tự sẽ rất được việc."

Lục Tấn Bằng gật đầu.

"Khi tên lưu manh ép cậu đưa tiền ra thì cậu tỏ ra ngoan ngoãn chấp nhận. Sau đó thò tay vào túi quần giả vờ lấy tiền. Lúc này chúng cho rằng cậu là gã rất dè dặt bị bắt nạt nên sẽ không đề phòng. Cậu bất ngờ rút tay ra thật nhanh và dồn hết sức đâm thẳng vào ngực hắn. Trong tình huống như thế, bất cứ ai cũng bị loạng choạng ngã ngửa. Mặc xác hắn ngã ra sao, cậu lập tức co chân chạy luôn. Thế là xong."

"Nếu chúng có hai tên thì sao?"

"Thì cậu đâm tên thứ nhất ngã vào tên thứ hai. Dù không thể khiến cả hai tên ngã thì ít ra chúng cũng loạng choạng, đủ để cậu tháo chạy."

"Cậu cứ nói nhẹ như không. Nhưng tớ e không dễ làm đâu."

"Hồi nhỏ gặp phải bọn du côn cướp tiền, tớ toàn dung chiêu này để thoát thân! Chỉ cần luyện tập thì nhất định sẽ có hiệu quả." Hầu Ba phấn khích, "Nào. Bây giờ cậu thử làm với tớ đi"

"Trên xe đang đông người thế này, thử sao được. Thôi đi." Lục Tấn Bằng và Hầu Ba đang đứng giữa xe buýt, một tay bám vào vòng nhựa, xe không đông nhưng cũng chẳng rộng rãi gì.

"Cậu cứ thử động tác đó là được. Cả động tác lấy tiền ra nữa, hãy diễn cho thật vào!" Hầu Ba vẫy tay ra hiệu cho Lục Tấn Bằng "cứ làm đi"

Lục Tấn Bằng thấy khách hàng trên xe không ai chú ý đến mình, bèn làm theo. Tay phải thò túi quần giả bộ làm động tác lấy tiền, sau đó bình thản rút tay ra, đẩy Hầu Ba vào ngực một cái.

Thực ra Lục Tấn Bằng làm là để Hầu Ba xem, cú đẩy rất khế, vả lại anh vốn dĩ cũng chẳng có mấy sức lực. Nhưng lại xảy ra sự việc hết sức bất ngờ...

Hầu Ba thân thể to như con gấu xám, nhưng hình như anh bị tác động bởi một lực rất ghê gớm, cái vòng nhựa đang nắm bồng "rắc" đứt hẳn, người bật mạnh về phía sau như quả bóng bowling to đùng, bầy, tám hành khách đang đứng bị "Ăn đòn" oan, đều ngã dúm dụi. Hầu Ba đè lên người họ, hồi lâu không đứng dậy được.

Trong xe buýt bỗng ồ ào như chợ vỡ, những hành khách bị vạ lây đều lớn tiếng la ó, hành khách phía trước trở mắt chứng kiến sự việc kì quái, không ai hiểu ra.

Người lái xe nhìn qua gương chiếu hậu thấy cảnh một đám người bị ngã, bèn đạp phanh luôn, rồi ngoảng lại hỏi, "xảy ra chuyện gì thế? Vừa rồi tôi không rẽ chũng không phanh gấp kia mà?"

Mấy hành khách phía trước bước đến, kéo Hầu Ba đứng lên, rồi kéo nốt những người kia, hỏi han họ có bị đau không. Một người phụ nữ, đầu bị đập vào tay vịn, chảy máu. Mọi người vội vàng tìm cách băng bó, cầm máu cho chị ta.

Mọi người bận làm các việc, nên không ai để ý đến một hành khách đứng giữa xe. Anh ta cao 1, 58m, nặng 40 cân, gầy còm, sức trói gà không chặt. Cảnh hỗn loạn trên xe là do anh ta gây ra, anh ta tự biết rõ nguồn cơn là do cú đẩy rất nhẹ của mình.

Toàn thân Lục Tấn Bằng như hóa đá, há hốc miệng nhìn cảnh tượng trước mặt, anh dường như ngừng thở.

Anh không dám tin mình đã gây ra chuyện này.

Chiều nay trên lớp học, anh đã viết ra giấy hai chữ "sức mạnh" - điều mà anh khao khát từ lâu.

Anh đã có. Không cần nghi ngờ gì nữa. Hiện nay, anh đã là người có siêu năng lực. Anh sở hữu năng lực khổng lồ chế sức mạnh.

Nghĩ đến đây, toàn bộ máu trong người Lục Tấn Bằng như muốn tuôn trào. Anh chưa bao giờ xúc động như thế, và anh cũng không quên lời "Cựu thần" nói, năng lực của anh hiện giờ mới chỉ là cấp độ 1, vừa rồi anh chỉ tình cờ khê đẩy một cái.

Nếu mình vận toàn bộ sức lực thì sẽ xảy ra chuyện gì ?

Nếu "nâng cấp" thì sẽ như thế nào?

Lục Tấn Bằng đứng bất động, nhưng đầu óc nảy sinh ra một lô giả thiết, khó mà tự kiểm soát.

Lúc này Hầu Ba đã trở lại bình thường, anh xoa nắn chỗ đau ở hông rồi bước đến trước mặt Lục Tấn Bằng, mở to mắt. Cả hai nhìn nhau.

"Cậu..." Hầu Ba ngập ngừng định nói, hình như anh đã đoán ra điều gì đó.

Lục Tấn Bằng cũng ý thức được điều này. Người khác sẽ không sao hiểu được nhưng qua sự việc vừa rồi, Hầu Ba đương nhiên đã đoán ra năng lực của anh là gì.

Cả hai đều im lặng, chỉ giao lưu với nhau bằng ánh mắt.

Lục Tấn Bằng bỗng thấp thoáng cảm thấy bất an. Hầu Ba đã biết rõ năng lực của anh, cậu ta có nói ra không? Như vậy hóa ra mình phơi ra ánh sáng, còn cậu ta đứng trong bóng tối? Thế thì mình rất sbaats lợi tổng cuộc cạnh tranh.

Khi Lục Tấn Bằng đang nghĩ ngợi thì người lái xe đã mở cửa sau xe buýt. Nữ hành khách bị thương cần xuống xe vào viện, có người đỡ chị ta xuống xe.

Lục Tấn Bằng và Hầu Ba nhìn nhau, rồi cùng xuống xe. Cả hai đều rất rõ, nếu mọi người biết "tghur phạm" gây ra vụ việc vừa này, thì sẽ rắc rối to.

Cả hai đi trên đường, hồi lâu không ai nói một câu. Nhưng rồi Hầu Ba run run phát ngôn trước, "Lục Tấn Bằng à, lời nói của 'Cựu thần' là có thật! chúng ta sẽ trở thành người có siêu năng lực. Sự việc vừa này có thể chứng minh."

"Đúng thế." Lục Tấn bằng rần rỏi nói, "đồng thời cậu cũng biết năng lực của tớ là gì, đúng không?"

Hầu Ba há hốc miệng. Anh không thể phur nhận "... đúng."

Lục Tấn Bằng dừng bước, hỏi "cậu sẽ không nói ra chứ? "

"Cậu không muốn người khác biết..."

"Tất nhiên! 'Cựu thần' đã nhắc nhở chúng ta; để cho đối thủ biết siêu năng lực của mình là rất không khôn ngoan."

"Đối thủ? " Hầu ba lắc đầu nói, "Lục Tấn Bằng, bây giờ cậu coi các học viên khác trong lớp Bồi dưỡng Tiếng Anh là đối thủ sao?"

Lục Tấn Bằng thở dài, "Không phải tớ muốn coi họ là đối thủ, nhưng trải qua sự việc vừa rồi mọi chuyện đều là thật. cuộc cạnh tranh mà 'Cựu thần' nói sẽ biến thành sự thật. Tớ hầu như có thể sự đoán rằng, không bao lâu nữa, sau khi cả 50 học viên đều phát hiện ra siêu năng lực của mình thì nhất định sẽ có người ra tay trước để giành ưu thế. Đến lúc đấy, dù tớ cho là gì thì thực tế 50 người vẫn sẽ biến thành kẻ địch của nhau."

Hầu Ba cảm thấy lạnh sống lưng, câu nói của Lục Tấn Bằng khiến anh sợ chết khiếp.

Lục Tấn Bằng hít sâu một hơi rồi thở ra, "Tuy nhiên, Hầu Ba, chúng ta là bạn. Ít ra, tạm thời có thể nói là chúng ta không ra tay với nhau. Đúng không?"

"Đương nhiên rồi." Hầu Ba vội gật đầu.

"Thế thì cậu phải hứa sẽ không tiết lộ cho ai năng lực của tớ."

"Yên tâm đi, tớ sẽ không nói."

Lục Tấn Bằng khẽ gật đầu, nói, "Đã thế thì hai chúng ta sẽ thắng lẫn với nhau, và công bằng với nhau một chút. Cậu biết năng lực của tớ rồi, cậu sẽ cho tớ biết năng lực của cậu, được không?"

Hầu Ba do dự một lúc rồi nói, "Không phải tớ không muốn nói ra, mà cho đến giờ tớ vẫn chưa cảm nhận được gì. Sau khi nhận ra năng lực của mình, tớ nhất định sẽ cho cậu biết."

Lục Tấn Bằng nhìn thẳng vào mắt Hầu Ba, "được! ta thỏa thuận thế nhé."

Cả hai tiếp tục bước đi, lát sau đến cụm dân cư, ai về nhà nấy.

Hầu Ba đi được mấy bước bèn dừng lại, nhìn theo bóng Lục Tấn Bằng.

Anh bỗng lắc mạnh toàn thân, rồi thở ra rõ mạnh. Chà, mình giả vờ, mệt ời là mệt.

Có một sự việc anh không nói thật với Lục Tấn Bằng.

Thực ra, trước khi lên xe buýt, Lục Tấn Bằng bảo anh thử xem mình đã có iêu năng lực chưa. Anh đã thử và đã cảm nhận ra rồi.

Lúc đó, anh đã vận siêu năng lực của mình, nhưng Lục Tấn Bằng không biết.

Siêu năng lực của Hầu Ba tương đối kín đáo. Không thể nhìn thấy hoặc cảm nhận được. có lẽ đây là ưu thế lớn nhất của anh, anh biết rất rõ điều này. Cho nên anh đã nói dối Lục Tấn Bằng, giấu nhem cậu ta cái bí mật này.

Bây giờ, anh đang nghĩ về một vấn đề khác.

Anh đã biết rõ năng lực của Lục Tấn Bằng là "sức mạnh" - một siêu năng lực to lớn. Vừa nãy anh đã nếm trải và nhận ra nó đáng sợ như thế nào. Nếu lúc chịu tác động ấy anh không khởi động năng lực của mình thì

có lẽ anh đã bị đánh bay ra ngoài cửa sổ xe buýt như một quả đạn đại bác, và chết chắc rồi.

Trời đất ơi, tôi suýt chết một cách chẳng ta sao cả, thật hú vía! Hầu Ba rùng mình, vẫn còn chưa hết sợ. May sao mình đã kịp thời phản ứng, dùng năng lực của mình để thay đổi tình thế mà không một ai nhận ra - chỉ xô vào mấy người và ngã nhào, thế thôi. Thật đáng sợ... năng lực của Lục Tấn Bằng quả là đáng sợ. Điều đáng chú ý là năng lực của cậu ta mới ở cấp độ 1, chứ nếu được nâng cấp thì hậu quả sẽ không sao tưởng tượng nổi.

Nghĩ đến đây, trong đầu Hầu Ba trỗi dậy một ý nghĩ độc ác - nếu trước khi cậu ta kịp "trở thành", mình.... Giống như chính cậu ta nói, sớm muộn gì cũng sẽ có người ra tay trước để giành ưu thế - vậy thì tại sao mình phải chấp nhận ở thế bị động?

TRÒ CHƠI CẤM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

11. Điều Khiển Từ Xa

Buổi tối, Tôn Vũ Thìn đã về đến nhà trọ, anh ngồi trước máy tính xem ảnh gợi cảm và các video khiêu dâm.

Đêm nay, anh không muốn thủ dâm nữa. Làm liền mấy ngày, sức lực anh đã hầu như bị rút kiệt. Việc quan trọng cần làm lúc này là anh muốn kiểm chứng.

Trên lớp học tiếng Anh chiều nay, Tôn Vũ Thìn đã viết ra giấy 2 chữ "ý niệm". Lúc đầu anh định viết "ý chí" nhưng cảm thấy hình như nó quá trừu tượng, nên đổi thành "ý niệm".

Giờ anh rất muốn biết mình đã có siêu năng lực để điều khiển sự vật hay chưa.

Anh nhìn vào mấy tệp file trước mặt, trong đầu nghĩ: chớ xuất hiện trước mặt ta, hãy biến đi!

Nhưng mấy phút sau, chúng vẫn nằm im trên màn hình không có gì biến đổi.

Tôn Vũ Thìn hơi ngao ngán, nghi ngờ sự tồn tại của "Cự thần".

Bỗng nhiên, đôi mắt anh sáng lên vì cảnh tượng thần dị khác thường. Con trỏ chuột tự dịch chuyển vào tệp file Kiều nữ Nhật Bản, sau đọt động lựa chọn "xóa". Loáng một cái, tệp file này lập tức biến mất.

Máu trong người dồn lên đỉnh đầu, Tôn Vũ Thìn đứng bật dậy, phấn khích kêu lên, "Mình có siêu năng lực thật rồi!"

Tiếp theo, anh lại nhìn vào một tệp file khác. Đúng, cũng như vừa rồi, tệp Siêu sao Âu Mĩ cũng bị xóa luôn.

Xúc động trào dâng. Anh cảm thấy rất khó hình dung. Có đúng là mình vừa dùng ý niệm để làm được như thế không? Nếu có thể cải hoán nội dung trên máy tính thì chắc cũng có thể vận dụng vào những phương tiện khác. Trời, năng lực này sẽ là vạn năng ư?

Tôn Vũ Thìn cố nén xúc động, anh cần kiểm chứng để xác định rõ hơn, bèn rảo bước ra phòng khách rồi bật tivi.

Lúc này tivi đang mở kênh 405, Tôn Vũ Thìn thầm ra lệnh chuyển kênh.

Chỉ một phút sau, siêu năng lực đã khởi động, tivi tự động chuyển sang các kênh tiếp theo: 4006, 407, 408... Chà! Thành công rồi! Tôn Vũ Thìn sướng điên lên. Anh nảy ra ý nghĩa táo tợn hơn: Liệu mình có thể thay đổi nội dung chương trình không?

Tivi đang phát một bộ phim truyền hình. Tôn Vũ Thìn tập trung tinh thần, nhìn thẳng vào màn hình, thầm nhẩm: Chuyển sang phát thời sự.

Nhưng không ăn thua, màn hình vẫn "thản nhiên" chiếu phim truyền hình. Tôn Vũ Thìn nghĩ bụng: Năng lực này không thể giúp ta muốn gì được nấy. Có lẽ năng lực hiện nay mới ở cấp độ 1 như "Cựu thần" đã nói: cũng có thể mình chưa hiểu rõ cách thức vận dụng năng lực này.

Tôn Vũ Thìn quyết định sẽ thử vào ba lần nữa xem sao, anh rất muốn vận dụng năng lực này một cách thuần thục. Trở về phòng mình, anh ngồi trước bàn bật máy tính, rồi dùng ý niệm để thực hiện các thao tác. Không

cần mó tay vào, trỏ chuột cũng tự dịch chuyển và hoàn thành các mệnh lệnh của anh.

Đúng thế, Tôn Vũ Thìn quan sát thấy trỏ chuột di chuyển để thực hiện cả nhấp trái lẫn nhấp phải, đúng như ý anh muốn.

Anh đã hiểu rõ nguyên tắc: Mình không trực tiếp điều khiển sự vật trên màn hình, mà thông qua trỏ chuột để hoàn thành. Cũng như lúc nãy đối với tivi, thực ra, ý niệm của anh tương tự chiếc Pemote điều khiển từ xa.

Xem ra, năng lực của mình là dùng ý nghĩ để điều khiển vật thể - giống như khí công, có thể đứng từ xa điều khiển vật thể.

Nghĩ đến đây, Tôn Vũ Thìn nóng lòng muốn thử ngay. Anh nhìn một cuốn tạp chí trên giá sách, tập trung ý nghĩ, rồi thầm nhẩm: Hãy đến với ta.

Giá sách khe khẽ rung, cuốn tạp chí tự rút ra khỏi đồng sách, bồng bềnh giữa khoảng không rồi từ từ đến trước mặt Tôn Vũ Thìn.

Tôn Vũ Thìn xúc động đến nổi toàn thân nổi da gà. Thành công rồi! Điều khiển vật thể từ xa, mình đã làm được!

Nhưng khi anh đang mãi suy nghĩ thì cuốn tạp chí bỗng rơi xuống sàn nhà. Anh ngẩn người, rồi lập tức hiểu ra nguyên nhân thất bại. Chắc tại mình không tập trung tinh thần liên tục, trót "lơ đễnh". Như vậy, mình phải luyện tập nhiều hơn mới được.

Lúc này, Tôn Vũ Thìn hoàn toàn đắm mình trong niềm vui sở hữu siêu năng lực mà quên mất lời dặn dò của "Cựu thần": siêu năng lực đâu phải để chơi, nó là công cụ để tàn sát lẫn nhau.

Tôn Vũ Thìn hoàn toàn không nghĩ đến chuyện dùng siêu năng lực để giết chóc. Anh chỉ cảm thấy việc này hết sức thần kì. Anh cho rằng giá trị của siêu năng lực "ý niệm" này không chỉ là điều khiển từ xa mà còn có

những ứng dụng khác nữa. Chắc chắn là thế. Cho nên anh cần phải đi sâu khám phá. Anh tin rằng sau khi nắm vững, thuần thục rồi thì năng lực của mình sẽ là một trong những siêu năng lực mạnh nhất.

TRÒ CHƠI CẤM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

12. Một Đêm Giác Ngộ

Mẽ Tiêu Lộ dự định sau khi tan học sẽ về cùng Hàng Nhất và thổ lộ tình cảm. Nhưng vì tiết 1 buổi chiều xảy ra sự kiện bất ngờ nên anh bỏ qua kế hoạch này.

Tình hình đã thay đổi, nếu chuyện xảy ra trong lớp học là có thật thì anh sẽ dùng siêu năng lực của mình để khống chế "cái đó", vậy thì tất cả sẽ khác đi.

Mẽ Tiêu Lộ rất muốn thử kiểm nghiệm nó nhưng không biết nên thử thế nào.

Suốt dọc đường anh nghĩ về vấn đề này. Để có thời gian độc lập suy nghĩ, anh lựa chọn không đi xe buýt, sẽ cuộc bộ về.

Đã đi hơn một giờ mà Mẽ Tiêu Lộ vẫn bế tắc không nghĩ ra cách, thứ năng lực mà anh chọn tương đối trừu tượng, chẳng biết nên vận dụng kiểu gì.

Lúc này anh đi qua một tiệm bán đồ nướng, bụng lại hơi đói muốn ăn, bèn rẽ vào tiệm thế ngồi suy nghĩ "Bán cho tôi 20 xiên thịt dê nướng, 10 xiên khoai tây."

"Vâng! Dem về, hay ngồi đây ăn?"

"Ngồi đây ăn. Cho một lon cô-ca nữa."

Mẽ Tiểu Lộ ngồi bên chiếc bàn vuông nhỏ, dùng ống hút uống cô-ca. Trong tiệm, ngoài anh ra còn có ba bàn nữa, hai bàn ngồi 5, 6 người, họ đang nhậu vui vẻ, tán chuyện oang oang. Bàn thứ ba có một nam giới khoảng 30 tuổi đang lặng lẽ nhồi độc ẩm. Mẽ Tiểu Lộ thấy trên bàn có một két bia đã uống già nửa.

Mẽ Tiểu Lộ không bận tâm, vì anh còn đang mãi nghĩ chuyện của mình. Lúc này chủ quán bưng đồ ăn đến, Mẽ Tiểu Lộ bắt đầu ăn.

Anh vừa ăn vài xiên thịt nướng, bỗng nghe thấy anh chàng đó lớn tiếng gọi, "Ông chủ, cho tôi một két nữa!" Nghe giọng có vẻ đã hơi say.

Chủ quán có vẻ băn khoăn bước lại, xoa hai tay nói, "Anh à, một mình anh uống hơi nhiều rồi đấy, coi chừng bị say..."

Anh ta nguýt chủ quán, "Ợ" một cái, mặt đỏ phừng phừng nói, "Ý ông là gì... sợ tôi không có tiền thanh toán à?"

"Không không, tôi không có ý đó..."

Anh ta thò tay vào túi quần lấy ví tiền ra, ví đựng một xấp tiền dày cộp, rồi rút ra 5 tờ mệnh giá 100 đồng đặt lên bàn, "Đã đủ chưa? Cầm đi!"

"Kìa... anh ơi, tôi không có ý đó thật mà..." Chủ quán nói, rồi vừa cười vừa cầm tiền lên. "Tôi chỉ nhắc anh thôi, đừng uống say kéo lại hại sức khỏe..."

"Ông khỏi cần bận tâm." Anh ta lè nhè nói, "Ông chỉ cần xách bia ra là được! À... làm cho tôi đĩa óc lợn nướng."

"Vâng vâng..." Chủ quán vội đáp, rồi bảo nhân viên đem bia ra.

Mẽ Tiểu Lộ nhận ra anh chàng này đang cố ý uống cho say, nhưng không hiểu tại sao anh ta phải thế. Lúc này, Mẽ Tiểu Lộ nghe thấy một

người ngồi bàn phía sau nói nhỏ với bạn, "Tay này đang thất tình, uống say giải sầu."

"Sao anh biết người ta thất tình?" Một phụ nữ ngồi cùng bàn khẽ hỏi lại.

"Lúc nãy anh ra ngoài mua thuốc lá, thấy anh ta gọi điện cho một cô gái tên là Tĩnh, giọng đau khổ nài nỉ cô ta hãy tha thứ, nhưng đối phương lập tức tắt máy. Như thế thừa hiểu là chuyện gì chứ sao."

"Chắc anh ta đã mắc lỗi..."

"Nói khẽ thôi, kẻo anh ta nghe thấy."

Mẽ Tiểu Lộ không nghe thấy gì thêm, nhưng anh cũng đoán là họ vẫn nói chuyện đấy. Lúc này, anh chàng kia lại bật nắp bia rồi ngửa cổ uống một hơi giã nửa chai.

Mẽ Tiểu Lộ chột ngẩn người, đây là cơ hội tốt, mình sẽ dùng anh ta để thử năng lực của mình!

Mẽ Tiểu Lộ ngừng ăn, anh ngồi từ phía sau chăm chú nhìn anh chàng đang uống say.

Uống thêm nửa chai bia rồi, anh ta càng say tợn, tâm trạng càng suy sụp. Anh ta gục xuống bàn vẻ mặt đầy bi thương, miệng lẩm bẫm gọi tên ai đó (chắc là tên người yêu), nước mắt tuôn trào.

Nhưng anh ta bỗng ngồi thẳng lên, đôi mắt mở to như ngạc, cứ như bất chợt tỉnh cơn say. Sau đó, miệng anh ta từ từ nở nụ cười, vẻ mặt tươi tắn hẳn lên như được ánh dương rực rỡ chiếu sáng.

Rồi anh ta đứng dậy đi vào toilet rửa mặt, lúc trở ra, thần sắc anh ta khác hẳn lúc trước: miệng cười rất tươi, gật đầu nhìn mỗi người, sự thay

đổi rất lớn của anh ta khiến ai cũng phải ngạc nhiên.

Chủ quán lo lắng rằng vị khách này có vấn đề về thần kinh, coi chừng sẽ gây ra chuyện bất ngờ gì đó thì nguy. Ông ta hoang mang bước lại gần, hỏi, "Anh ơi, anh có sao không? Bia... đừng nên uống nữa."

Anh ta tủm tỉm cười, vỗ vai chủ quán, "Không sao, tôi biết tửu lượng của mình. Hôm nay thấy vui nên mới uống thêm một chút."

"Thấy... thấy vui?" Chủ quán không biết nên thế nào cho phải.

"Đúng thế!" Anh ta tươi cười, xởi lời nói, "Vừa rồi tôi bỗng hiểu ra rằng, đời người ta gặp phải những chuyện không như ý là điều khó tránh khỏi, nhưng bước sang trang khác thì lại là một sự bắt đầu mới mẻ. Cho nên, rất đáng để vui mừng."

"Nói hay lắm! Nam nhi nên có thái độ như thế này!"

Một người đàn ông đứng tuổi ngồi bên cạnh hào đứng vỗ tay tán thưởng, "Chàng trai ạ, tôi rất không ưng cái cảnh lúc này của cậu ngồi mượn chén tiêu sầu. Tôi định khuyên nhủ, nhưng cậu đã tự nhận ra được thì tốt rồi! Nào, ta cụng ly!"

Nghe thấy câu này, anh ta bước về bàn của mình rót đầy bia vào cốc rồi bước lại, "Vừa này tôi đã khiến bác phải chê cười!", rồi ngoảnh sang nhìn tất cả mọi người, "Và cũng để các vị phải chê cười. Tôi xin cạn một ly để tạ lỗi!"

"Không cần trịnh trọng thế! Vì câu nói vừa rồi của anh, vì ngày mai tươi đẹp, chúng ta cùng cạn chén!" Người đàn ông đứng tuổi nói.

"Hay lắm!" Mọi người trong quán đều đứng lên, nâng cốc, "Cùng cạn vì ngày mới!"

Có người rót bia cho chủ quán, hai nhân viên và Mễ Tiểu Lộ, quán đồ nướng tràn ngập không khí vui tươi. Mọi người cùng cạn chén.

Mễ Tiểu Lộ run run khi uống bia. Anh cố kiềm chế tâm trạng để không bị lộ ra điều gì khác thường.

Niềm vui và xúc động đang dâng trào trong lòng anh.

Anh hiểu rất rõ, sự việc vừa rồi là do anh vận dụng năng lực của mình làm ra.

Trong buổi học ngoại ngữ chiều nay, anh đã viết ra giấy hai chữ "tình cảm".

Bây giờ, anh kiểm chứng rồi, anh đã có được năng lực điều khiển tình cảm của người khác.

Lúc này Mễ Tiểu Lộ đã thử khống chế tình cảm của anh chàng đang thất tình này để anh ta chuyển từ bi thương sang vui vẻ, và rõ ràng là anh đã tha h công! Anh ta tiếp tục để cho niềm vui của mình lan tỏa sang mỗi người đang có mặt, điều này không do Mễ Tiểu Lộ, mà là lẽ tự nhiên nó thế.

Nếu mình có thể khống chế tình cảm của người khác, thì mình gần như có thể làm được bất cứ chuyện gì. Mễ Tiểu Lộ bỗng nhận ra năng lực của mình thật sự mạnh mẽ. Nhưng anh không bận tâm điều này, mục đích duy nhất của anh chỉ có một: Hàng Nhất. Nếu có thể dùng năng lực này để khiến Hàng Nhất yêu mình, thì... dù ông trời chỉ cho mình sống một năm thôi cũng đủ!

Mọi người trong quán đồ nướng vui vẻ hết cỡ, mấy cái bàn được ghép lại. Anh chàng suýt uống say tuyên bố sẽ xin thanh toán mỗi chi phí ẩm thực hôm nay, khiến mỗi người vỗ tay reo hò. Chủ quán cũng tuyên bố sẽ ưu đãi 20%. Lại một trận cười vui vẻ.

Mẽ Tiểu Lộ cũng vui lay, anh chưa bao giờ phấn khích như lúc này. Nếu không vì thời gian đã muộn, anh cũng sẽ nán lại để cùng mọi người uống chũ mừng. Anh chào mọi người rồi ra về.

Ra khỏi cửa, vừa đi được vài bước, Mẽ Tiểu Lộ nghe thấy người đàn ông trung niên trong quán nói, "Kìa, cậu sao vậy? Vừa nói là đã hiểu rõ vấn đề rồi, sao giờ lại mếu máo ủ rũ thế?"

Mẽ Tiểu Lộ kinh ngạc, bèn quay đầu lại nhìn vào trong quán. Thấy anh chàng thất tình khi nãy lại nhăn nhó bi thương. Anh ta nói, "Tôi không sao quên được cô ấy, vừa nghĩ đến cô ấy... tim tôi lại nhói đau..."

Mọi người trong quán đều không hiểu tại sao tâm trạng anh ta lại thất thường như vậy, cảm thấy hơi thất vọng, không biết nên nói gì cho phải.

Đứng ngoài cửa, Mẽ Tiểu Lộ chờ đợi.

Lát sau, anh đã hiểu ra.

Xem ra, năng lực của mình chỉ có hiệu quả trong một phạm vi nhất định. Và có lẽ không riêng gì mình, cả 50 người trong lớp cũng vậy thôi.

Cũng tức là, mình có thể khống chế được tình cảm của Hàng Nhất khi ở gần anh ấy, nếu cự ly của hai người dần ra thì năng lực sẽ mất tác dụng. Mẽ Tiểu Lộ ngao ngán. Anh không thể bảo Hàng Nhất luôn ở bên cạnh, không rời nửa bước.

Đang hăng hụi, Mẽ Tiểu Lộ bỗng nhớ ra câu nói của "Cự thần": năng lực của các vị mới đầu chỉ ở cấp độ 1, rất yếu. Về sau, hễ được nâng một cấp thì năng lực sẽ mãnh gấp đôi.

Nếu năng lực của mình mãnh lên thì khả năng điều khiển tình cảm cũng mạnh lên, phải thế không? Và, phạm vi tác động của năng lực cũng rộng hơn?

Nhưng, chỉ có một cách để nâng cấp năng lực. Mễ Tiểu Lộ nghĩ mau sợ. Đó là, phải tiêu diệt đối thủ cạnh tranh - tức 49 người kia.

Không, mình chỉ có 48 đối thủ.

Vậy là tối thứ Sáu - cũng có thể nói là buổi tối đầu tiên - Hàng Nhất (nam, mã số 12), Lục Tấn Bằng (nam, mã số 5), Hầu Ba (nam, mã số 33), Tôn Vũ Thìn (nam, mã số 19) và Mễ Tiểu Lộ, đã dùng các phương thức khác nhau để kiểm chứng, xác định mình đã có siêu năng lực. Ngoài họ ra, còn có mười mấy người nữa cũng đã thử nghiệm, nhận ra siêu năng lực đáng sợ của mình. Trên thực tế, dù đã phát hiện ra hay chưa, trong đêm say, siêu năng lực của cả 50 người đều được đánh thức.

TRÒ CHƠI CẤM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

13. Sự Bình Yên Trước CƠN BÃO

Sáng thứ Bảy, Phó Thiên đến lớp học. Anh là học viên ngồi cạnh Hàng Nhất, cao 1,8 mét, khuôn mặt sáng ngời, đẹp trai nhất lớp. Anh đang chuẩn bị đi du học nên cần nâng trình độ tiếng Anh. Chiều qua bị cảm phải nghỉ học, nên anh đã "thoát" được sự kiện kia.

Sáng nay vừa nhìn thấy Phó Thiên, Hàng Nhất đã rất nóng lòng muốn kể cho cậu ta nghe sự kiện chiều qua. Nhưng nghĩ lại, Phó Thiên không tận mắt chứng kiến thì khó mà tin được, nên đành thôi. Anh chỉ quan tâm hỏi han với tư cách bạn bè bình thường, "Cậu đã khỏi ốm chưa?"

Phó Thiên bình thản nói, "Vốn dĩ chẳng vấn đề gì, tớ chỉ hơi sốt nhẹ, nhưng mẹ tớ cứ bắt phải ở nhà nghỉ ngơi. Việc bé xé ra to."

Tối qua Hàng Nhất nghĩ về điều này: Phó Thiên nghỉ học buổi chiều, cậu ta là người duy nhất trong lớp không có siêu năng lực. Và cũng hoàn toàn không biết chuyện. Cho nên Phó Thiên không phải một trong những đối thủ cạnh tranh.

Phó Thiên thấy Hàng Nhất cứ nhìn mình, hình như đang ngẫm nghĩ gì đó, bèn hỏi, "Sao cậu cứ nhìn tớ mãi thế?"

"...À, không." Hàng Nhất rời ánh mắt sang hướng khác, anh bỗng nhớ ra điều gì, bèn hỏi, "À, Phó Thiên, số thứ tự của cậu trong lớp tiếng Anh là bao nhiêu?"

"Cậu hỏi để làm gì?"

"Thuận miệng thì hỏi thôi."

"Số 49."

Số 49. Hàng Nhất thăm nhâm. Nếu Mễ Tiểu Lộ thay chân Phó Thiên thì mã số của cậu ấy là 49.

Phó Thiên nhận ra Hàng Nhất đang đắm chìm trong suy nghĩ thì lấy làm lạ, hỏi, "Hàng Nhất, hôm nay cậu cứ kỳ cục thế nào ấy? Đang nghĩ gì vậy?"

Hàng Nhất không biết nên giải thích thế nào thì vừa khéo có mấy nữ học viên bước lại hỏi thăm bệnh tình của Phó Thiên - đều là những cô gái hâm mộ cậu ta. Hàng Nhất tế nhị, đứng lên nhường chỗ cho họ.

Cả sáng nay, lớp học không có chuyện gì đặc biệt, cũng không bàn tán về sự kiện hôm qua. Mọi người lên lớp, nghỉ giải lao... như bình thường, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Không khí này khiến Hàng Nhất thấy bất ngờ, dù không hiểu tình huống ấy là gì nhưng anh lờ mờ cảm thấy thấp thỏm.

Về sau, thực tế đã chứng minh trực giác của Hàng Nhất là đúng. Sự bình yên của ngày hôm nay giống như mặt biển tĩnh lặng trước khi bão tố ập đến, trông có vẻ sóng yên gió lặng, nhưng thực tế mỗi nguy đang rình rập 4 bề.

Buổi học kết thúc, Phó Thiên rủ Hàng Nhất cùng đi ăn trưa, Hàng Nhất nhận lời. Cả hai vừa ra khỏi cửa phòng học thì gặp ngay Mễ Tiểu Lộ cùng đi ăn. Cả ba người cùng vào một quán cơm.

Trong khi ăn, Mễ Tiểu Lộ khéo léo dò hỏi tình hình trên lớp, đây là mục đích anh đến tìm Hàng Nhất. Được biết mọi chuyện đều bình thường, Mễ Tiểu Lộ có phần ngạc nhiên nhưng không thể hiện ra. Phó Thiên cũng hỏi Hàng Nhất tại sao muốn biết số thứ tự của anh, nhưng Hàng Nhất chỉ

ậm ừ cho qua. Vì thế, Mễ Tiểu Lộ hiểu rằng, mã số 49 có thể là dành cho mình.

Cơm xong, Phó Thiên nói muốn đến trung tâm thương mại gần đây mua một quả bóng rổ, Hàng Nhất vốn thích chơi bóng rổ nên bằng lòng đi cùng Phó Thiên để chọn bóng. Mễ Tiểu Lộ không mấy hứng thú nhưng vì muốn ở bên Hàng Nhất nên cũng đi cùng.

Cả ba bước vào trung tâm thương mại rồi đi đến khu vực chuyên bán dụng cụ thể dục thể thao. Ở đây bày bán hàng trăm loại bóng rổ phong phú, Phó Thiên và Hàng Nhất nhìn hoa cả mắt. Phó Thiên chọn một quả nhãn hiệu Spalding, xem xét, cảm nhận, đập thử xuống đất mấy lần. "Quả này rất tốt. Lấy quả này!" Anh nói với Hàng Nhất.

Phó Thiên không thấy Hàng Nhất trả lời, bèn ngẩng lên mới nhận ra Hàng Nhất đang mãi nhìn sang hướng khác, rất say sưa.

Phó Thiên hơi nhíu mày: Hàng Nhất đang nhìn sang quầy bán đồ bơi nữ. Phó Thiên dõi mắt theo thì hiểu ra Hàng Nhất đang nhìn gì, bèn hỏi, "Ồ kìa, Tân Na và mấy cô bạn đang đứng đó..."

Hàng Nhất bưng tỉnh, ngạc nhiên hỏi, "Cậu quen Tân Na à?"

"Sao lại không? Tôi và cô ấy cùng học cấp II, hồi đó Tân Na là hoa khôi của lớp tôi đấy!"

"Hai người cùng học cấp II? Tôi và cô ấy cùng học cấp III." Hàng Nhất nói.

"Ta sang đó chào một câu đi?" Phó Thiên đề xướng.

"...Thôi đừng. Họ đang chọn áo bơi."

"Chọn áo bơi thì liên quan gì? Cản trở chúng ta chào hỏi à?" Phó Thiên nói. Lúc này anh nhận ra Hàng Nhất đỏ mặt liếc nhìn Tân Na, thì hơi hiểu ra bèn cười hề hề, dí tay vào trán Hàng Nhất, "Tôi biết rồi, thằng cha này..."

Hàng Nhất khẽ đấm Phó Thiên một quả, nói, "Chớ ăn ốc nói mò..."

Phó Thiên cười ha hả, "Không ngờ thằng cha chân chất này, thấy cô em đáng yêu..."

Phó Thiên chưa nói xong đã bị Hàng Nhất đưa tay ra ghì chặt cổ, "Cấm nói bừa!" Hàng Nhất đỏ mặt hết cỡ.

Mẽ Tiểu Lộ đứng bên, nhìn Tân Na phía đối diện. Thực ra anh cũng quen Tân Na, đã gặp cô ta mấy lần, và cũng biết Tân Na là bạn học với Hàng Nhất, nhưng anh không biết Hàng Nhất thích cô ta.

Hàng Nhất cũng chưa từng kể cho anh nghe. Lúc này nhìn bộ dạng của Hàng Nhất, anh cho là đúng rồi.

Mẽ Tiểu Lộ cảm thấy chua xót, liếc nhìn Tân Na bằng ánh mắt rất không thân thiện.

Tân Na bỗng ngoảnh lại, thấy Hàng Nhất và Phó Thiên liền mỉm cười rồi lớn tiếng gọi, "Hàng Nhất, Phó Thiên! Gặp cả hai anh ở đây!"

Hàng Nhất buông Phó Thiên ra, chỉnh đốn lại quần áo. Đối diện với Tân Na, mặt anh càng đỏ tợn, ấp úng, "À... chào... Tân Na!"

Hôm nay Tân Na mặc váy màu xanh lam kẻ ca-rô, mái tóc đen, dài xõa vai, xinh tươi ngời ngời, vô cùng hấp dẫn. Mỗi khi nhìn thấy cô, Hàng Nhất đỏ mặt, tim đập nhanh, hồi hộp khó tả. Tân Na càng xinh đẹp bao nhiêu thì anh càng không dám nhìn thẳng vào cô, anh thầm trách mình rõ là đồ thộn.

Còn Tân Na, cô rất đàng hoàng, tự nhiên, thể hiện phong cách của một tiểu thư khuê các. Cô hỏi, "Hai anh đang làm gì thế?"

"Không... chỉ đi chơi cho vui..."

Tân Na tủm tỉm cười, "Lớn chùng này rồi mà vẫn thích chơi đùa, cứ như trẻ con."

Phó Thiên nói, "Không phải tại tôi, mà là Hàng Nhất, cậu ấy nhìn thấy Tân Na..."

Hàng Nhất hích khuỷu tay vào Phó Thiên, lườm mắt nhìn anh ta. Phó Thiên vội im bặt.

Tân Na nhìn cả hai người, nói, "Chắc hai anh đang nói xấu em phải không?"

Hàng Nhất cuống lên, vội xua tay, "Ồ, sao có thể... sao có thể như vậy được!"

"Em đùa đấy!" Tân Na nói. Vẻ mặt của Hàng Nhất khiến cô thấy vui vui, đưa tay che miệng cười khúc khích.

Nhìn Tân Na cười mà tim Hàng Nhất như muốn tan chảy.

Mẽ Tiểu Lộ đứng bên, cảm thấy mình bị lãng quên. Là ai khác thì anh không bận tâm, nhưng anh không chịu nổi bị Hàng Nhất phớt lờ như thế này. Anh biết rất rõ, lúc này trong mắt Hàng Nhất, trong lòng Hàng Nhất chỉ có cô gái xinh đẹp Tân Na mà thôi.

Mẽ Tiểu Lộ lạnh lùng nhìn Tân Na, anh cho rằng sự tồn tại của cô là mối đe dọa lớn đối với mình.

Bỗng nhiên, Mẽ Tiểu Lộ mở to mắt, thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

Trên đầu Tân Na có một quả cầu màu đỏ đang từ từ dâng lên.

Thoạt đầu, anh ngỡ mình hoa mắt hoặc đó là một vật gì đó ở phía sau Tân Na. Nhưng anh lập tức nhận ra không phải là ảo giác, vì trên đầu Hàng Nhất cũng có một quả cầu đỏ đang dâng lên, còn trên đầu Phó Thiên thì có một quả cầu màu trắng.

Chuyện gì thế này? Mễ Tiểu Lộ hết sức kinh ngạc. Những quả cầu này là gì? Và, hình như chỉ có mình anh nhìn thấy.

Rồi anh lại kinh ngạc phát hiện ra: không chỉ ba người này, mà trên đầu mọi người quanh đây đều lơ lửng quả cầu nhỏ, những quả cầu đủ màu sắc: xanh, vàng, tím... Rất nhanh sau đó, Mễ Tiểu Lộ đã hiểu ra, đây là siêu năng lực của mình! Vừa rồi anh đã vô tình khởi động nó! Những quả cầu nhỏ xuất hiện trên đầu mỗi người, chắc chắn thể hiện trạng thái tình cảm hoặc tâm trạng của họ.

Mễ Tiểu Lộ rất mừng vì năng lực của mình có khả năng này - hiển thị tình cảm của những người xung quanh. Anh nhận ra phạm vi năng lực của mình là một hình tròn bán kính khoảng 5 mét mà anh là tâm điểm.

Để xác định phỏng đoán của mình, Mễ Tiểu Lộ bắt đầu quan sát kỹ những người gần anh, anh muốn hiểu rõ ý nghĩa của mỗi màu sắc là gì.

Hàng Nhất đang nhìn Tân Na và nói chuyện, trên đầu anh ta là quả cầu màu đỏ.

Anh nhìn Phó Thiên, anh ta dù nói chuyện với Hàng Nhất hay Tân Na, quả cầu trên đầu luôn có màu trắng. Có lẽ, màu trắng thể hiện tình cảm bình thường nói chung? Không yêu cũng không ghét.

Chắc là vậy. Mễ Tiểu Lộ lại quan sát những người xung quanh, trên đầu đa số họ đều là quả cầu màu trắng, chỉ trên đầu một số đôi nam nữ là quả cầu màu đỏ.

Mẽ Tiểu Lộ lại quan sát Tân Na, tình hình hơi khác thường: màu sắc quả cầu nhỏ trên đầu thay đổi tùy theo đối tượng: khi Tân Na nói chuyện với Phó Thiên thì quả cầu có màu đỏ, khi nói chuyện với Hàng Nhất là màu trắng.

À... như thế có nghĩa là, Hàng Nhất thích Tân Na, còn Tân Na thích Phó Thiên? Nghĩ đến đây, Mẽ Tiểu Lộ cảm thấy hơi yên tâm, tâm trạng hẳn học với cô cũng vui bớt.

Khi Mẽ Tiểu Lộ đang ngằm quan sát thì Hàng Nhất và hai người vẫn tiếp tục nói chuyện, cả ba đều không để ý và không nhận ra tình cảm thâm sâu của mình đã bị "soi". Phó Thiên hỏi Tân Na, "Các bạn định đi bơi à?"

"Vâng!" Tân Na nói, "Bể bơi mới khánh thành của Trung tâm Thể dục thể thao ngày mai bắt đầu hoạt động. Thứ Sáu tuần này giảm giá vé vào cửa."

"Anh nghe nói bể bơi đó rất rộng và đẹp!"

"Thế mai anh có đi bơi không?" Phó Thiên nhìn sang Hàng Nhất, "Cậu có đi không?"

Thấy Tân Na chỉ rủ Phó Thiên, Hàng Nhất có cảm giác hụt hẫng, nhưng anh thật sự muốn đi bơi cùng Tân Na nên vẫn nói, "Có!"

"Nhất trí thế nhé!" Tân Na vui vẻ nói, "3 giờ chiều mai gặp nhau ở công bể bơi mới xây của Trung Tâm Thể dục thể thao!" Cô giơ tay làm động tác "Bye bye" rồi bước lại chỗ các bạn nữ.

Hàng Nhất ngây ngất nhìn theo bóng Tân Na cho đến khi Phó Thiên vỗ vai anh, "Thôi nào, ánh mắt cậu dán chặt vào người ta rồi đấy!"

Hàng Nhất sững sốt, quay người lại, lúc này anh mới nhớ ra đứng cạnh mình còn có Mẽ Tiểu Lộ nữa. "Tiểu Mẽ, chiều mai cùng đi bơi

không?"

Mẽ Tiểu Lộ không đáp mà hỏi lại, "Hàng Nhất, anh thích Tân Na phải không?"

"Tiểu Mễ mà cũng trêu anh à?"

"Em không nói đùa. Anh thích cô ấy thật à?"

Hàng Nhất không ngờ Mễ Tiểu Lộ lại hỏi rất nghiêm túc, anh gãi đầu nói, "Ừ... cũng hơi hơi..."

Mễ Tiểu Lộ dường như chết lặng nhưng vẫn cố gượng cười, nói giọng thân tình, "Thế thì anh Hàng Nhất hơi quá đáng rồi, sao không nói cho đứa em này biết?"

"Có gì để nói chứ? Anh chỉ... hơi có cảm tình thôi. Không nói chuyện này nữa, em chưa trả lời anh ngày mai có đi bơi không?"

Tâm trạng Mễ Tiểu Lộ lúc này cũng giống như Hàng Nhất khi nãy, anh biết Hàng Nhất muốn đi bơi là để gặp Tân Na nhưng chính anh cũng muốn ở bên Hàng Nhất nên đã bằng lòng, "Được!"

"3 giờ chiều, nhớ nhé! Phó Thiên, chọn bóng xong chưa?"

Mua bóng rổ xong, cả ba lại mua quần bơi, sau đó trở về Trung tâm Ngoại ngữ.

Hàng Nhất rất mong đợi buổi đi bơi ngày mai.

Anh không hề nghĩ sẽ có chuyện gì nảy sinh.

Chiều thứ Bảy sau khi tan học, Hạ Tĩnh Di không về nhà ngay, cô đến một siêu thị khá lớn gần Trung tâm Ngoại ngữ.

Hạ Tĩnh Di không định mua gì cả, chỉ muốn vào để "thử" năng lực của mình xem sao.

Với cô, mọi thứ bày trong siêu thị hầu như đều là xa xỉ phẩm. Mọi ngày cô chỉ dám ra chợ hoặc vào các tiệm nhỏ ở khu vực tiếp giáp nội, ngoại thành mua thực phẩm và đồ dùng sinh hoạt rẻ tiền. Hàng hóa trong siêu thị nói chung hơi đắt, nhất là khi nhìn thấy một chai nước súc miệng có thương hiệu cũng ghi giá hơn 60 đồng thì cô cũng sợ lè lưỡi!

Hạ Tĩnh Di đến khu vực bán thực phẩm chọn vài thứ rau rẻ tiền, trứng gà và vài món khác, cô hạn chế trong phạm vi 40 đồng, tuy nhiên cô không tin chắc mình sẽ thành công.

Rồi cô ra xếp hàng chờ thanh toán. Đến lượt cô, nữ nhân viên thu nhân dùng máy quét mã vạch để tính tiền, cộng lại, rồi nói, "Chị hết 38 đồng 6 hào."

"Vâng." Hạ Tĩnh Di tỏ ra bình thản nhưng tim cô đang đập thình thịch. Cô thực hiện các bước như đã nghĩ, lấy tiền trong túi áo ra, chọn tờ mệnh giá 1 đồng, chăm chú nhìn và nhắm thắm trong bụng: tăng giá trị, tăng giá trị, tăng giá trị... sau đó, cô thoáng do dự rồi cũng đưa nó cho thu ngân.

Thu ngân nhìn tờ 1 đồng trong tay Hạ Tĩnh Di, rất ngạc nhiên. Mọi người đứng bên nhìn thấy tờ 1 đồng cũng ngó ra. Sắc mặt đầy nghi hoặc, hình như đang gặp người ngoài hành tinh.

Hạ Tĩnh Di cảm thấy không khí xung quanh như bị đông đặc.

Mấy giây sau, thu ngân nhìn Hạ Tĩnh Di, nói, "Chị ơi, tôi nói là hết 38 đồng 6 hào. Chị đưa tôi 1 đồng để làm gì?"

Dây thần kinh của Hạ Tĩnh Di căng hết cỡ. Cô ngượng đến tột độ và cũng hốt hận đến tột độ. Giờ nếu trả tiền hàng thì tức là tiêu sạch số tiền

cuối cùng trong nhà. Hạ Tĩnh Di đỏ mặt, nói lí nhí hết cỡ, "Xin lỗi, tôi không mua nữa, được không ạ?"

"Không mua nữa?" Thu nhân mặt nặng trịch trịch, "Hàng thì đã đóng gói, cũng quét giá tiền lưu vào máy rồi, không nữa sao được? Chị vào để đùa cho vui chắc?"

Các khách hàng đứng quanh đều bàn tán xôn xao.

"Cô ta sao thế nhỉ? Chọn hàng rồi lại không mua nữa?"

"Mua một đồng hàng, rồi đưa ra 1 đồng!"

"Người ta đã nói là 38 đồng 6 hào, mà cô ta đưa ra tờ 1 đồng?!"

"Đúng thế! Dù nghe không rõ thì cũng không thể nghĩ rằng ngần này thứ mà chỉ tốn có 1 đồng!"

"Xem ra, ở đây (chỉ lên đầu) hơi có vấn đề rồi!"

Hạ Tĩnh Di cúi gằm, mặt đỏ như gấc, cô chỉ tiếc là ở đây không có cái lỗ nẻ nào để chui xuống cho xong. Cô muốn ra khỏi đây ngay lập tức, bèn lấy tiền ra trả, xách túi hàng rồi đi thẳng, không ngoái đầu lại.

Đi trên phố, Hạ Tĩnh Di nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cô thấy vô cùng xấu hổ vì những hành vi của mình vừa rồi, và cũng rất hối hận vì mình đã tiêu sạch những đồng tiền cuối cùng. Cô tuyệt đối không tin mình có năng lực khống chế "tiền bạc". Xem ra, đây là trò đùa quá lớn của ông trời, mình không bao giờ nên có bất kỳ ảo tưởng phi thực tế nào nữa.

TRÒ CHƠI CẨM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

14. Khởi Đầu

2 giờ 50 chiều Chủ nhật, Hàng Nhất và Mễ Tiểu Lộ đi đến công bể bơi mới khánh thành của Trung tâm Thể dục thể thao, thì đã thấy Tân Na đứng chờ ở đó rồi. Hàng Nhất vui vẻ bước lại, "Chào Tân Na!"

"Chào Hàng Nhất!" Tân Na mỉm cười, vẫy tay.

Hàng Nhất nhìn quanh, rồi hỏi, "Phó Thiên chưa đến à?"

"Vâng." Tân Na xem đồng hồ, "Vẫn chưa đến 3 giờ mà! Ta chờ một lát."

Hàng Nhất giới thiệu Mễ Tiểu Lộ làm quen với Tân Na, "Tân Na, đây là Mễ Tiểu Lộ bạn thân của anh."

"Có biết ạ." Tân Na lịch sự gật đầu, "Chào anh Mễ Tiểu Lộ."

"Xin chào!" Mễ Tiểu Lộ cười xã giao.

"Hồi trước học trung học, em có nghe anh Hàng Nhất nhắc đến anh, em biết hai người thân nhau như anh em." Tân Na cười nói.

"Thế à?" Mễ Tiểu Lộ hơi phấn khởi, nhìn Hàng Nhất, "Anh nói về em như thế nào?"

Hàng Nhất gãi đầu, "Anh quên mất rồi."

"Em thì vẫn nhớ." Tân Na nói, "Anh Hàng Nhất bảo rằng mình có người bạn tốt tên là Mễ Tiểu Lộ, rất chi là thân. Hai anh dù chơi điện tử hay

đi ăn... đều là anh Mễ Tiểu Lộ chiêu đãi. Hồi đó em rất ngưỡng mộ anh và nghĩ rằng nếu mình cũng có một người bạn tốt như thế thì hay quá!"

"Ừ, đúng đúng đúng!" Hàng Nhất cười ha hả.

Mễ Tiểu Lộ không thể không công nhận rằng, về hình thức cũng như tính cách, Tân Na là cô gái rất đáng mến, nói năng hay cư xử đều rất đúng mực và điều quan trọng là chân thành không giả tạo. Mễ Tiểu Lộ có kết luận như vậy là vì vừa nãy trong khi nói chuyện, anh đã ngầm vận dụng siêu năng lực của mình, nhìn thấy quả cầu nhỏ trên đầu Tân Na là màu vàng. Từ những thử nghiệm khám phá hôm qua, anh biết màu vàng ngụ ý "có thiện cảm", chứng tỏ Tân Na vừa ngợi khen anh là thật lòng.

Mễ Tiểu Lộ thầm than thở, Tân Na là tình địch của anh thật, nhưng lại là cô gái rất xinh đẹp và chân thành, dù muốn ghét bỏ cũng không được.

Cả ba lại trò chuyện một lúc, Tân Na xem đồng hồ, nói, "3 giờ rồi, Phó Thiên vẫn chưa đến nhỉ?"

"Ừ! Hay là gã này phớt lờ cuộc hẹn rồi?" Hàng Nhất nói, "Chúng ta đừng chờ nữa, vào bơi thôi."

Tân Na lắc đầu, "Không, anh ấy không tùy tiện thế đâu! Đã nhận lời thì nhất định sẽ đến."

Hàng Nhất nói, "Bơi, không giống như chơi mạt chược nhất thiết phải có đủ người. Chúng ta cứ vào trước, vừa bơi vừa chờ Phó Thiên."

Tân Na không tán thành, "Nhưng ngộ nhỡ anh ấy đến mà không thấy chúng ta, cứ nghĩ chúng ta chưa đến và đứng ngoài chờ thì sao? Ta cứ nên chờ thêm. Hay là anh Hàng Nhất và anh Mễ Tiểu Lộ cứ vào bơi trước đi?"

Hàng Nhất nhận ra Tân Na rất mong Phó Thiên, anh thấy hơi bứt rứt, nhưng nếu muốn tiếp tục ở bên Tân Na thì cũng chỉ còn cách tiếp tục chờ.

Lúc 3 giờ 15, Phó Thiên đến. Thấy ba người đang đứng ở cổng đợi mình, anh vội bước lại và ngượng nghịu nói, "Xin lỗi, tôi bị tắc đường."

"Không sao." Tân Na không hề trách cứ, cô nở nụ cười tươi như hoa, "Chúng ta vào đi!"

Bể bơi mới khánh thành là bể bơi lộ thiên, rất rộng và đẹp. Hôm nay là ngày đầu tiên mở cửa nên nước bể rất sạch, trong vắt, nhìn thấy đáy. Thời tiết cũng tốt, trời nắng, nhiệt độ khá cao, rất thích hợp để bơi lội, cho nên rất đông người kéo đến đây.

Hàng Nhất, Phó Thiên và Mễ Tiểu Lộ vào phòng thay quần áo nam. Hàng Nhất nhanh chóng cởi phăng áo quần, rồi mặc quần bơi. Mễ Tiểu Lộ xưa nay không quen trần như nhộng giữa đám đàn ông, anh đi sang một gian có vách ngăn để thay quần áo.

Hàng Nhất mặc quần bơi vào rồi, cảm thấy bó quá, hơi khó chịu. Anh nhìn quanh không thấy Mễ Tiểu Lộ, bèn gọi to, "Tiểu Mễ, cậu đâu rồi?"

Mễ Tiểu Lộ vừa cởi xong giày và quần áo thì nghe thấy Hàng Nhất gọi, anh lập tức trả lời, "Em ở đây!"

Hàng Nhất bèn chạy sang, nói, "Kìa, chỉ là thay quần áo, sao em phải sang phòng tắm làm gì?"

"Không sao... anh gọi em có chuyện gì?"

Hàng Nhất tụt quần bơi xuống, nói, "Hình như không đúng, quần này cỡ nhỏ quá, anh mặc thấy chật cứng, rất khó chịu."

Mễ Tiểu Lộ nhìn chiếc quần bơi trong túi của mình, nói, "Chiếc này cỡ to hơn, có lẽ em đã cầm nhầm." Trưa hôm qua cả ba cùng mua quần bơi, mua ba chiếc kiểu dáng và màu sắc na ná nhau, chỉ khác cỡ. Người Mễ Tiểu Lộ hơi gầy, nhỏ hơn.

"Thế thì đổi cho anh." Hàng Nhất chật vật cởi quần ra, rồi đưa cho Mễ Tiểu Lộ, "Em mặc cái này! Đừng ngại vì anh đã mặc nhé. Mới vài giây đồng hồ thôi."

Máu trong người Mễ Tiểu Lộ dường như cuộn cuộn chảy, tuy từ nhỏ đến lớn đã không ít lần thấy Hàng Nhất không mặc gì và lần nào anh cũng thấy mặt đỏ ran, tim đập thành thịch, nhưng hôm nay Hàng Nhất đưa cho anh cái quần bơi vừa mặc thì Mễ Tiểu Lộ cảm thấy hạnh phúc lạ thường. Đồng thời cũng cảm thấy mình thật tồi tệ, sao lại phẫn khích vì điều này?

Thấy Mễ Tiểu Lộ mặt đỏ ửng, Hàng Nhất lấy làm lạ, "Em sao thế? Sao mặt lại đỏ như quả cà chua chín vậy?"

"À... thế à?" Mễ Tiểu Lộ hết sức lúng túng, "Có thể là tại trời nóng quá..."

"Mau thay đi!" Hàng Nhất mặc xong quần bơi, cảm thấy hài lòng, "Được! Kích cỡ quần này thì ok."

Ba người đều mặc xong đồ bơi, ra khỏi phòng thay đồ để đến bể bơi. Hàng Nhất chưa thấy Tân Na ra, đoán rằng con gái thay đồ thì hơi lâu một chút. Cả ba ngồi chờ, chưa xuống nước vội.

Lát sau, Tân Na mặc đồ bơi đi ra, vẫy tay gọi, "Phó Thiên! Hàng Nhất!"

Hàng Nhất ngoảnh lại nhìn, thấy Tân Na mặc bộ đồ tắm một mảnh màu xanh da trời, nổi bật đường cong mềm mại, quyến rũ của cơ thể, làn da trắng mịn lung linh dưới ánh nắng rực rỡ, lã thêm nụ cười tươi tắn khiến cô như một ngôi sao sáng chói. Hàng Nhất hồi hộp, tim đập nhanh, ngây người nhìn không chớp mắt.

Bất ngờ là, gã Phó Thiên Tồn nhiên" nói ra điều Bản hình rất tuyệt mà Hàng Nhất đang cảm nhận, "Thân hình rất tuyệt! Tân Na ơi, em mặc bộ áo

tắm này đẹp lắm!"

"Thế à? Cảm ơn anh!" Tân Na hơi đỏ mặt. Có thể nhận ra, cô rất vui vì lời khen của Phó Thiên.

"Nào, chúng ta xuống thôi!" Phó Thiên nhào xuống bể bơi với tư thế rất đẹp, Tân Na vỗ tay tán thưởng.

Hàng Nhất cũng nhảy xuống, thoát đầu thấy nước hơi lạnh, sau khi bơi một quãng anh mới dần thích nghi.

Còn Mễ Tiểu Lộ, thực ra anh không thích bơi, anh đến đây chỉ vì Hàng Nhất. Anh không xuống nước, chỉ ngồi trên bờ tắm nắng.

Hàng Nhất lặn xuống sâu, anh thích ngắm thế giới dưới nước, cảm thấy rất thú vị. Lặn một quãng dài, anh bỗng nhìn thấy Hàn Phong - bạn học cùng lớp tiếng Anh. Hàn Phong cũng đang lặn.

Hàng Nhất muốn trêu đùa Hàn Phong, bèn trườn đến phía sau Hàn Phong rồi tụt quần bơi của anh ta ra, hớ cả hai mông.

Hàn Phong giật mình ngoảnh lại, nhìn thấy Hàng Nhất. Anh vội kéo quần lên rồi xoay người. Cả hai cùng đùa giỡn.

Lát sau, Hàng Nhất và Hàn Phong cùng nổi lên mặt nước, hít thở mạnh, rồi cười vang.

"Dám tụt quần người ta à? Rồi tôi sẽ xử lý cậu!" Hàn Phong nói, "Muốn thế thì phải bắt được tôi đã! Chắc vừa rồi vỡ mình bị người đẹp tụt quần chú gì? Ha ha ha."

"Người đẹp đâu có lưu manh như cậu!"

"Sao tự nhiên cậu cũng muốn ra đây bơi?" Hàng Nhất hỏi.

"Lục Hoa rủ tôi. Con mọt sách ấy bỗng giờ chứng muốn vận động thân thể."

"Sao hai cậu không rủ tôi?"

"Bọn tôi đã gọi điện cho cậu mấy lần, cậu không nghe máy. Lát nữa cậu mở di động ra tra cuộc gọi nhờ thì biết."

"À, phải rồi, tại tôi tắt tiếng nên không biết." Hàng Nhật nói, "Lục Hoa đâu?"

Hàn Phong bơi, dẫn Hàng Nhật đến chỗ Lục Hoa. Cậu ta đeo kính bơi, tay ôm quả bóng đủ màu sắc sỡ, trông rất hài hước.

"Lục Hoa, đi bơi mà phải đeo kính à?" Hàng Nhật trêu đùa.

Đành thế thôi, không đeo kính thì tôi chẳng thể nhận ra ai cả." Lục Hoa lừ mắt nhìn Hàng Nhật, "Sao Cậu cũng ở đây? Trước đó bọn tôi đã định hẹn cậu cùng đi."

"Tôi đi với Phó Thiên và mấy người nữa. Ở đây còn có học viên ngoại ngữ nào nữa không?" Hàng Nhật nhìn xung quanh.

"Tôi không để ý." Lục Hoa nói.

"Phó Thiên đâu?" Hàn Phong nói, "Chúng ta tìm cậu ấy rồi cùng chơi."

"Được!" Hàng Nhật nói, rồi dẫn họ đến chỗ Phó Thiên. Cả ba nhìn thấy Phó Thiên đang dạy Tân Na bơi ngựa, một tay đỡ lưng cô, đồng thời giải thích. Tân Na có vẻ rất vui. Hàng Nhật cảm thấy lòng nặng trĩu.

"Cô em đang bơi cùng Phó Thiên là ai thế?" Hàn Phong hỏi, "Là bạn gái cậu ta à?"

"Không phải." Hàng Nhất lập tức phủ định, "Đó là Tân Na bạn học cấp III với tôi, cô ấy cũng là bạn học cấp II với Phó Thiên."

"Thế thì giới thiệu để bọn tôi làm quen đi!"

"Được!"

"Kìa, Hàn Phong, Lục Hoa, hai cậu cũng đi bơi à?" Phó Thiên gọi.

"Ừ! Thật khéo làm sao!"

Hàng Nhất đang định giới thiệu Tân Na với Hàn Phong và Lục Hoa thì Phó Thiên đã nói luôn, "Đây là Tân Na, cũng học tiếng Anh ở Trung tâm Minh Đức, lớp 19." Rồi anh nói với Tân Na, "Đây là Hàn Phong và Lục Hoa, học cùng lớp với anh."

"Chào hai anh." Tân Na nở nụ cười tươi roi rói.

"Chào Tân Na, rất vui được làm quen với em." Hàn Phong nói. Lục Hoa cũng gật đầu.

Hàng Nhất chỉ vào quả bóng Lục Hoa đang ôm, nói, "Chúng ta cùng đánh bóng đi!"

"Ở đây không có khung thành thì làm ăn gì được?" Hàn Phong nói.

"Đúng! Vả lại, em đâu có thể đọ được với nam giới các anh." Tân Na tiếp lời Phó Thiên, "Chúng ta ra nhảy cầu vậy!"

"Được!"

"Các anh tiếp tục chơi nhé!" Tân Na mỉm cười nhìn ba chàng trai, rồi cùng Phó Thiên bơi về phía cầu nhảy.

Hàn Phong nhìn theo hai người, nói, "Cô em Tân Na vó vẻ hâm mộ Phó Thiên."

"Phó Thiên điển trai như thế kia mà!" Lục Hoa chỉnh lại kính bơi, "Có vô số em mê cậu ta."

"Nhưng cô em này là đẳng cấp nữ thần." Hàn Phong lắc đầu tiếc nuối, rồi nhìn Lục Hoa, "... Tôi khôì ngô sáng sủa, Hàng Nhất cũng điển trai... cả cậu nữa, cũng chẳng kém gì, đúng không? Vậy cơ sao gái xinh cứ phải rơi vào tay cậu ta?"

"Không đã... 'cũng chẳng kém gì' nghĩa là sao? Xem ra, trong ba chúng ta chỉ có tôi trông thộn hơn cả? Phải thế không?" Lục Hoa âm ỨC nói.

Hàn Phong vỗ vai Lục Hoa, nói, "Cậu thuộc kiểu người 'trí tuệ', đừng coi trọng bề ngoài làm gì."

Lục Hoa bĩu môi, không thiết đấu khẩu nữa.

Lúc này Hàng Nhất chẳng còn tâm trí nào để chơi bóng, anh buồn bã lên bờ rồi bước đến bên Mễ Tiểu Lộ ngồi xuống cùng tắm nắng. Hàn Phong và Lục Hoa cũng lên theo, mọi người cùng ngồi một chỗ.

Cảnh tượng vừa rồi, Mễ Tiểu Lộ nhìn thấy tất cả và anh đương nhiên hiểu rất rõ: Tân Na thích Phó Thiên. Tuy nhiên, nhìn bộ dạng hệt hẵng của Hàng Nhất, anh cũng chẳng dễ chịu gì. Lúc này, Mễ Tiểu Lộ đang ngẫm vận dụng siêu năng lực của mình, anh thấy quả cầu trên đầu Hàng Nhất có màu xám, chắc là thể hiện tâm trạng xuống dốc.

Ngoài ra, anh cũng nhìn thấy các "quả cầu tình cảm" lơ lửng trên đầu mỗi người đang có mặt ở bể bơi, đa số là màu đỏ, vàng và da cam, thể hiện tâm trạng vui vẻ. Một số quả cầu màu trắng và một, hai quả màu xanh lam, thể hiện tâm trạng hơi sa sút.

Bỗng nhiên Mễ Tiểu Lộ nhìn thấy một quả cầu nhỏ rất đặc biệt trong đám đông: quả cầu màu đen.

Cho đến lúc này, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy quả cầu màu đen.

Anh sửng sốt. Màu đen... màu đen, có ý nghĩa gì?

Hai hôm nay anh đã quan sát có thể đến hàng nghìn quả cầu, nhưng màu đen vẫn là lần đầu xuất hiện.

Mễ Tiểu Lộ rất muốn nhìn xem quả cầu màu đen ấy xuất hiện trên đầu ai, nhưng người ấy đang ở trong đám đông, và lại mọi người đều đang hoạt động nên không thể nhìn rõ.

Chỉ lát sau, quả cầu màu đen ấy biến mất. Mễ Tiểu Lộ không biết hiện tượng này là gì. Có lẽ là tâm trạng người ấy đã thay đổi? Hay là người ấy đã ra khỏi phạm vi năng lực của mình?

Anh tập trung nghĩ ngợi một lúc, rồi bỏ qua không tìm hiểu nữa. Anh nhìn sang Hàng Nhất, thấy Hàng Nhất hơi đỏ mặt, ngơ ngắc nhìn Tân Na đang đứng trên cầu nhảy.

Tân Na toàn thân sũng nước, những giọt nước từ trên tóc, từ áo tắm chảy xuống. Dưới ánh nắng mặt trời, những giọt nước đọng lại trên da thịt lấp lánh những tia sáng lung linh. Đôi chân dài, bộ ngực nở đều thể hiện đường cong tuyệt mỹ và sức sống tuổi xuân, hết sức gợi cảm.

Mễ Tiểu Lộ không hề hứng thú với một người đẹp như thế. Trong mắt anh, chỉ duy nhất có Hàng Nhất. Trong con mắt của Hàng Nhất chỉ có mình Tân Na.

Tân Na và Phó Thiên thay nhau tập nhảy cầu, tư thế của cả hai đều rất đẹp mắt, mọi người chứng kiến đều vỗ tay tán thưởng. Trai đẹp, gái xinh

trình diễn, trở thành cảnh tượng tuyệt mỹ ở bể bơi. Lúc này, mọi người đang bơi đều dừng lại ngắm nhìn họ.

Sau vài lần nhảy cầu 1 mét, Tân Na chưa thỏa mãn với độ cao này, cô nói với Phó Thiên, "Chúng ta lên cầu 5 mét nhảy đi, anh?"

Phó Thiên vốn hơi sợ độ cao, anh chưa bao giờ nhảy cầu 5 mét. Nhưng trước mặt Tân Na và còn cả đám đông nữa, anh không thể tỏ ra kém cỏi, đành bấm bụng nhận lời, "Được!"

"Đi nào!" Tân Na đang hoảng nắm tay Phó Thiên, cả hai cùng đi cầu thang dẫn lên cầu nhảy. Lên được mấy bậc, cô ngoảnh xuống bên dưới gọi, "Anh Hàng Nhất có muốn lên chinh phục cầu 5 mét không?"

Hàng Nhất đang buồn bã, thấy Tân Na chủ động gọi, anh lập tức phấn chấn, đáp "Có!", rồi đứng ngay dậy, cùng lên cầu với hai người.

Với những người bình thường chưa có kinh nghiệm, nhảy cầu cao 5 mét chỉ cần chút can đảm. Lúc này trên cầu chỉ có vài nam giới can đảm đang nhảy cầu.

Phó Thiên vừa bước lên cầu liền thấy hối hận, anh hơi chống mặt. Bên dưới cầu là khu vực nước sâu, đang không có ai bơi ở đây nhưng xung quanh bờ có vô số người đứng xem nhảy cầu.

Mọi người đang chăm chú nhìn lên, Phó Thiên cảm thấy mình rơi vào tình huống "cười hổ". Hàng Nhất và Tân Na đều nhận ra Phó Thiên đang thấp thỏm sợ hãi. Hàng Nhất định khuyên anh lùi về đừng nhảy nữa, nhưng Tân Na lái cổ vũ, động viên Phó Thiên, "Không sao đâu, Phó Thiên! Anh nhảy đi, rồi em cũng sẽ nhảy luôn!" Phó Thiên chỉ còn cách từ từ bước ra sát đầu cầu, nhưng vẫn không dám nhảy. Đám đông bên dưới chờ mà sốt ruột, luôn miệng thúc giục.

"Em sẽ giúp Phó Thiên." Tân Na mỉm cười bước đến phía sau rồi đưa hai tay ra đẩy Phó Thiên một cái.

Phó Thiên nhào xuống nước trong tiếng cười vui và hò reo của đám đông. Nhưng một tiếng nổ "ùng" rất lạ và một tiếng kêu thảm thiết khiến mọi người đều kinh ngạc sững sốt. Nước bể bơi lập tức biến thành màu đỏ.

Cả khu bể bơi bỗng chìm trong kinh hoàng, tiếng gọi vang khắp chốn. Tất cả đều hỗn loạn.

Không ai để ý thấy trong đám đông đang hốt hoảng ấy có một cô gái để tóc ngắn, mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, dường như sợ hãi bất cứ ai khác. Cô ta nhìn nước bể bơi đỏ lòm một lúc, rồi nhìn xung quanh bằng ánh mắt cảnh giác, sau đó bước ra khỏi đám đông, đi về phía phòng thay đồ.

Cô gái tóc ngắn cho rằng không ai nhìn thấy mình, nhưng cô ta đã nhầm. Có một người đang đứng từ xa chăm chú nhìn cô ta.

Mẽ Tiểu Lộ.

Và cô ta không biết. Khi đi ra từ đám đông, cô ta lập tức bị lộ. Bởi lúc này Mẽ Tiểu Lộ đã nhìn rõ, cô ta chính là người có quả cầu màu đen lơ lửng trên đầu.

Mẽ Tiểu Lộ lặng lẽ nhìn cô ta đi ra khỏi hiện trường không thể hiện bất kỳ điều gì.

Mẽ Tiểu Lộ nhận ra cô gái này, đó là một học viên của Trung tâm Ngoại ngữ, tên là Ngụy Vi.

Học viên lớp 13, tức là cô ta có siêu năng lực.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thảm kịch vừa rồi rõ ràng là "kiệt tác" của Ngụy Vi. Nhưng tại sao cô ta lại ra tay với Phó Thiên? Anh không biết.

Mẽ Tiểu Lộ không định truy bắt hay vạch trần cô ta. Hiện giờ chưa biết năng lực của cô ta là gì, nếu tùy tiện hành động thì rất nguy hiểm: năng lực của cô ta có thể giết người. Chỉ e Phó Thiên lành ít dữ nhiều.

Nghĩ đến đây, Mẽ Tiểu Lộ đi về phía cầu nhảy để xem tình trạng Phó Thiên ra sao. Cứ tạm để cô gái kia ra về, đã biết cô ta là ai rồi thì anh không cần phải hấp tấp nóng vội.

Khi Hàng Nhất và Tân Na từ trên cầu nhảy đi xuống thì Hàn Phong và Lục Hoa cũng vội chạy đến trước mặt hai người, sau đó là Mẽ Tiểu Lộ. "Phó Thiên chỉ rơi từ trên cầu xuống, sao lại bị chảy máu được?" Lục Hoa sợ hãi nói, "Sao có thể như vậy?"

"Tôi cũng không hiểu tại sao..." Hàng Nhất vội đáp, "Đến giờ cậu ấy vẫn chưa nổi lên, phải xuống cứu cậu ấy ngay!"

Hai nhân viên cứu hộ của bể bơi đã nhảy xuống nước. Họ lặn tìm một hồi, cuối cùng cũng thấy Phó Thiên, rồi cùng mấy người trên bờ kéo nạn nhân lên thành bể.

Phó Thiên toàn thân màu đỏ, bất động. Hai cánh tay anh đều bị gãy, đầu bị thủng một lỗ to, máu vẫn tiếp tục trào ra. Đám đông vây quanh đều sợ hãi không dám nhìn lâu. Một nhân viên cứu hộ cúi xuống kiểm tra hơi thở ở mũi, áp tay lên ngực Phó Thiên, rồi ngẩng lên nói, "Anh ấy đã chết!"

Đầu Hàng Nhất dường như vừa nổ tung, anh không thể tin đây là sự thật. Một người vừa này vẫn khỏe mạnh vui tươi, mà lại chết luôn được?"

Đứng bên Hàng Nhất là Tân Na, cô bỗng chao người mấy cái, hai mắt đảo ngược, ngất xỉu.

"Tân Na!" Hàng Nhất đã kịp đỡ cô. Tâm trí anh lúc này rối bời, không biết nên ứng phó thế nào mới phải. Bản năng thức tỉnh Hàng Nhất nhận ra:

cuộc cạnh tranh tàn khốc mà "Cựu Thần" nói đã mở màn, và sự kiện này là khởi đầu. Nó đã bắt đầu rồi đây.

TRÒ CHƠI CẨM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

15. Thì Ra Là Thế

10 giờ sáng Chủ nhật, Hạ Tĩnh Di đến Trung tâm Dịch vụ giới thiệu việc làm nằm ở nội thành để tìm việc làm thêm. Nhưng cô chờ đến 2 giờ chiều vẫn không có kết quả.

Vì cô không thích hợp với một số yêu cầu, ví dụ học lực, kinh nghiệm và thời gian làm việc. Có nhiều nhà hàng, khách sạn muốn tuyển dụng các cô gái trẻ như Hạ Tĩnh Di nhưng cô không dám đi vì sợ gặp phải những chuyện chẳng hay. Cô chưa đến nỗi vì kiếm tiền mà bất chấp tất cả.

Lúc này cô đang rất đói, bụng sôi ùng ục. Sự việc hôm qua ở siêu thị khiến cô chỉ còn chưa đến 2 đồng - đó là những đồng tiền cuối cùng trong nhà. Hạ Tĩnh Di rất muốn mua đồ ăn nhưng 2 đồng bạc thì có thể mua gì đây?

Thôi đành về nhà vậy, ở nhà dù sao vẫn còn chút gạo và rau dưa. Cô thầm nghĩ, Có lẽ tuần sau mình đành muối mặt vay tiền các bạn ở Trung tâm Ngoại ngữ vậy.

Không dám đi xe buýt, cô đi bộ về nhà. Con phố ở Trung tâm Ngoại ngữ có rất nhiều cửa hàng bán đồ cổ, khi đi qua đây, Hạ Tĩnh Di bị hấp dẫn bởi một thứ bày trong tủ kính.

Đó là một đồng tiền cổ, khắc bốn chữ "Kiến Văn thông bảo".

Mọi ngày Hạ Tĩnh Di không hề ngó đến đồ cổ, vì những thứ đồ chơi đó chỉ dành cho người giàu có, rất xa vời đối với đám người nghèo khó như

cô. Nhưng hôm nay nhìn thấy đồng tiền cổ này thì cô dừng bước - chính cô cũng không hiểu tại sao.

Về sau, rất lâu về sau, Hạ Tĩnh Di nhớ đến sự việc chiều hôm nay, cô nghĩ có lẽ là do ông trời sắp đặt. Vì mọi chuyện đều do số phận đã định sẵn.

Ông chủ hiệu đồ cổ tuổi ngoài 40, thấy Hạ Tĩnh Di đứng ngoài ngắm nhìn đồng tiền rất lâu, bèn hỏi, "Cô thật tinh tường nên mới chú ý đến đồng tiền cổ Kiến Văn thông bảo. Nó là thứ quý nhất của bản hiệu đấy!"

Hạ Tĩnh Di nghe chủ hiệu nói thế, bèn hỏi, "Thế ạ? Nó giá trị bao nhiêu?"

Ông ta xòe năm ngón tay giơ lên.

"500 à?" Hạ Tĩnh Di đoán vậy.

"Không! 5.000!"

"Khiếp... sao mà đắt thế?" Hạ Tĩnh Di lè lưỡi.

"Không hẳn là thế. Cô mua về, sau ít năm nữa, giá trị của nó sẽ tăng lên."

"Sao lại có người dám bỏ ra ngàn ấy tiền để mua nhỉ?" Hạ Tĩnh Di cảm thấy khó hiểu.

"Thích sưu tập mà! Đồ cổ thường làm từ vài trăm năm trước, nó rất có ý nghĩa văn hóa, lịch sử." Có thể vì hôm nay vắng khách, quá rỗi rãi nên ông chủ thích trò chuyện với Hạ Tĩnh Di, "Nhất là đồng tiền Kiến Văn thông bảo này, cô có biết tại sao nó đắt như thế không? Thời Minh, Kiến Văn đế tên thật là Chu Doãn Văn - cháu nội của Minh Thái tổ Chu Nguyên Chương, đã ho đúc tiền này để lưu thông. Nhưng Kiến Văn đế chỉ làm vua

có 3 năm, vì bị Chu Lệ cướp ngôi. Chu Lệ muốn che đậy hành vi cướp ngôi chẳng vẻ vang gì của mình, bèn ra lệnh xóa bỏ niên hiệu Kiến Văn. Hễ thứ gì có hai chữ 'Kiến Văn' đều bị tiêu hủy, cho nên đồng tiền Kiến Văn thông bảo còn sót lại là thứ cực kỳ quý hiếm."

Hạ Tĩnh Di gật đầu, cô đã được mở rộng tầm mắt.

Còn ông chủ, dường như có thiện cảm với Hạ Tĩnh Di và cũng có thể là muốn đề cao giá trị hàng hóa, ông ta mở tủ kính vằm đồng tiền đó ra đưa cho Hạ Tĩnh Di, "Cô thử cầm mà xem!"

Hạ Tĩnh Di thận trọng đón lấy đồng tiền rồi ngắm nghía tỉ mỉ. lát sau, cô hỏi, "Đồng xu này, thời đó đáng giá bao nhiêu tiền?"

Ông chủ cười ha hả, "Không thể nhìn nhận như thế đối với tiền cổ. Vào thời Minh, đồng xu này có lẽ chỉ là một đồng, na ná như 5 hào thời nay. Nhưng sau vài trăm năm thì giá trị của nó đã khác rất xa rồi."

Trong túi Hạ Tĩnh Di đang có đồng tiền kim loại mệnh giá 5 hào, bèn lấy ra. Cô ngắm nhìn đồng tiền mà vàng óng, lấm bẫm, "Có lẽ vài trăm năm sau, đồng 5 hào rất bình thường này sẽ rất có giá trị đây..."

"Đúng thế đấy!" Ông chủ tươi cười, "Tiền kim loại mà chúng ta tiêu ngày nay, sau vài trăm năm nữa nhất định sẽ trở thành tiền rất có giá. Nhưng chúng ta không thể sống đến ngày đó, thì đành để lại cho thế hệ con cháu thôi!"

Hạ Tĩnh Di cười, trả lại ông ta đồng tiền Kiến Văn thông bảo và lại ngắm đồng tiền 5 hào trên tay, băng khuâng nghĩ ngợi, nếu lúc này nó có giá trị như đồng tiền võ kia thì tốt biết mấy... Cô thở dài, hiểu rằng không thể có chuyện này. Cô cất nó vào túi áo rồi rời khỏi hiệu đồ cổ.

Lãi đi bộ một hồi, Hạ Tĩnh Di cảm thấy mồm miệng khô ran, rất khát nước. Đã 4 tiếng đồng hồ cô chưa uống hũm nước nào, không sao chịu nổi

nữa, bèn rẽ vào một tiệm nhỏ ven đường, mua một chai nước khoáng rẻ tiền nhất.

Cô hỏi mua một chai nước tinh khiết. Khi lục túi áo lấy tiền ra trả thì cô sững sốt. Không thấy đồng 5 hào đâu nữa, chỉ thấy đồng tiền khắc bốn chữ "Kiến Văn thông bảo".

Đầu óc cô nóng ran, thế này là thế nào? Tại sao đồng tiền cổ trị giá 5 nghìn lại nằm trong túi mình? Có lẽ lúc nãy trả lại ông chủ hiệu đồ cổ, mình đã đưa nhầm chẳng?

Nghĩ đến đây, Hạ Tĩnh Di phát hoảng, quên và khát, cô quay trở lại hiệu đồ cổ.

Mất phút sau cô đã chạy đến nơi, thở hồng hộc, hỏi ông chủ, "Bác ơi, có phải vừa rồi cháu đã cầm nhầm đồng tiền cổ của bác? Cháu rất xin lỗi..."

Ông chủ kinh ngạc trả lời, "Không! Cô trả lại tôi rồi mà!" Rồi ông chỉ vào tủ kính, "Nhìn đi, nó đây này!"

Đúng thế, đồng tiền Kiến Văn thông bảo đang nằm yên vị trong tủ. Hạ Tĩnh Di chờ ra mấy giây, rồi lấy đồng tiền giống y hệt trong túi áo ra. Cô trở mắt nhìn.

Tại sao lại thế này? Hạ Tĩnh Di bỗng mở to mắt, há hốc miệng, cô nghĩ đến một điều gì đó.

Chẳng lẽ... đây là "siêu năng lực" của mình - siêu năng lực khống chế tiền bạc?

Đúng rồi, chắc chắn là thế rồi! Hạ Tĩnh Di ngậy người nhìn đồng tiền cổ trong tay, cô bỗng hiểu ra. Siêu năng lực của mình không thể khiến cho tiền biến thành nhiều hơn, cũng không thể dùng một ít tiền đổi lấy hàng hóa

có giá trị lớn hơn, nhưng có thể làm thay đổi hình dạng và giá trị của đồng tiền.

Lúc này, ông chủ hiệu nhìn Hạ Tĩnh Di cũng có đồng tiền Kiến Văn thông bảo thì hết sức kinh ngạc, "Thì ra cô cũng có một đồng? Đưa tôi xem nào?" Hạ Tĩnh Di đưa nó cho ông ta.

Ông ta đeo kính lên, rồi lại cầm thêm kính lúp, soi kỹ đến mấy phút. Sau đó ông ta ngẩng lên nói, "Là tiền thật! Lạ nhỉ, lúc này hình như cô không biết gì về tiền cổ, thế mà chỉ một lúc sau..." Ông ngừng lại, mỉm cười, "Tôi hiểu rồi. Cô có ý thử tôi, xem tôi có lành nghề không."

Hạ Tĩnh Di không biết nên đối đáp ra sao, cô chỉ cười ngượng nghịu.

Ông ta cầm đồng tiền cổ trong tay, đặt đi lật lại ngắm nghía, có vẻ thích thú. Lát sau ông ta hỏi, "Cô có định bán nó không?"

Hạ Tĩnh Di sửng sốt, do dự một lát rồi gật đầu.

"Cô thực tình khôn. Thăm dò tôi trước, thế là nắm được giá cả."

"Không ạ, cháu chỉ..."

Ông ta xua tay, "Khỏi cần nói thêm nữa. Tôi cũng thích giao lưu với những người thông minh, như thế, cả hai bên đều không bị thiệt thòi. Bây giờ tôi nói nhé: ở tiệm tôi, đồng Kiến Văn thông bảo bán 5 nghìn, tôi trả cô 4 nghìn rưỡi, được chưa?"

Lúc trước Hạ Tĩnh Di không dám tin ở mắt mình, bây giờ cô cũng không dám tin ở tai mình. 4 nghìn rưỡi? Nãy mình chỉ có đồng 5 hào, một lát sau đã biến thành 4 nghìn rưỡi?

Ông chủ thấy Hạ Tĩnh Di đứng im không tỏ ý gì, liền nhún vai nói, "Cô chưa muốn bán thì thôi cũng được. Dù sao tôi cũng chỉ có thể mua giá

này, không thể trả cao hơn."

"Không phải thế. Cháu đồng ý." Hạ Tĩnh Di sợ ông ta nghĩ lại, vội nói luôn, "Vâng, cháu bán 4 nghìn rưỡi, như bác nói."

Ông ta mỉm cười, mở ví lấy ra một xấp tiền, đếm 45 tờ mệnh giá 100 đồng rồi đưa cho Hạ Tĩnh Di, "Cô đếm đi. Nếu không có vấn đề gì thì để đồng tiền cố ở lại tiệm tôi. Ra khỏi cửa rồi, không được đổi ý nữa."

"Không vấn đề gì ạ." Hạ Tĩnh Di nhả tiền, cũng không đếm nữa, cho luôn vào túi quần.

Đi trên đường, Hạ Tĩnh Di cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Tuy không trộm cắp làm càn, nhưng cô vẫn cảm thấy căng thẳng như kẻ gian có tật giật mình, chỉ vì sự việc xảy ra hết sức thần kỳ, cứ như một giấc mơ đẹp, một giấc mơ đẹp tuyệt vời. Cô phải liên tục cho tay vào túi, như thế mới có xúc giác thật sự đẹp và cảm giác nội tâm thật sự đủ đầy. Những cảm giác này mới tuyệt diệu làm sao!

Đã có siêu năng lực thần kỳ, từ nay mình có thể biến đồng 5 hào thành tiền cổ rồi bán được giá cao. Hạ Tĩnh Di xúc động nghĩ. Từ nay nhà mình không sợ thiếu tiền tiêu nữa.

Nhưng cô bỗng dừng bước. Nếu mình có thể làm thay đổi giá trị đồng tiền, thì không cần thiết phải rườm rà như thế nữa.

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi, cô quyết định thử nghiệm xem sao.

Gần đây có một nhà vệ sinh công cộng, cô bước vào, rồi đi vào một ô riêng, khóa cửa lại.

Cô lấy tờ tiền 1 đồng ra, nắm trong lòng bàn tay nhắm mắt, thầm nghĩ, Hãy biến thành đô la Mỹ.

Rồi cô xòe tay ra, hơi run run. Cô nhìn tờ tiền.

Trước mắt cô là tờ giấy bạc màu lục nhạt - tờ 1 đô la Mỹ. Hạ Tĩnh Di chưa bao giờ nhìn thấy đô la Mỹ, nhưng hoa văn và những dòng chữ tiếng Anh, cộng với chân dung tổng thống Washington in trên tờ tiền, cô tin rằng mình không thể nhầm.

Máu dồn lên đầu Hạ Tĩnh Di từng đợt từng đợt, cô quên hẳn cuộc cạnh tranh mà "Cựu thần" đã nói, lúc này chỉ cảm thấy hạnh phúc tràn trề. Hạ Tĩnh Di chỉ nghĩ đến một điều duy nhất: phải lập tức đi mua vài món đồ ăn ngon để mẹ và mình ăn no một bữa. Kể từ nay hai mẹ con sẽ mãi mãi già biệt những tháng ngày khốn khổ.

Lúc này, Hạ Tĩnh Di không hề biết, năng lực mà cô vừa "thử" mới chỉ là khởi thủy và mới chỉ có ở một phương diện nhỏ. Về sau, năng lực "tiền bạc" của cô sẽ phát triển thành một siêu năng lực "rất đáng sợ".

TRÒ CHƠI CẨM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

16. Thâm Vấn

Ngày đầu tiên khánh thành bể bơi mới đã xảy ra vụ chết người thảm khốc. Nhận được điện thoại báo tin dữ, chủ nhiệm bể bơi sợ toát mồ hôi. Anh lập tức chạy đến hiện trường. Sau khi nhìn thấy thi thể Phó Thiên, anh trợn mắt, choáng váng tột độ. Vì anh vốn nghĩ rằng, tai nạn ở bể bơi chỉ có thể là chết đuối. Thi thể mà anh nhìn thấy lúc này máu me đầm đìa, chẳng khác gì tử vong do nhảy lầu. Anh cũng không thể phán đoán điều gì, và cũng rất biết, vụ việc xảy ra giữa thanh thiên bạch nhật, trước đám đông chứng kiến, muốn phong tỏa tin tức cũng là điều không thể. Cách duy nhất lúc này là báo cho cảnh sát đến xử lý.

Một xe cảnh sát và một xe cứu thương hú còi chạy đến, đỗ trước cổng bể bơi của Trung tâm Thể dục thể thao thành phố. Hai cảnh sát gồm một nam một nữ xuống xe, các nhân viên y tế xuống xe và mang theo cáng cứu thương, cùng chạy vào trong. Nam cảnh sát hình sự tuổi ngoài 40 trông rắn rỏi lão luyện, giơ thẻ ngành cho bảo vệ nhìn rồi nói, "Yêu cầu phong tỏa bể bơi, tạm thời không cho bất cứ ai ra vào."

Họ rào bước về phía bể bơi. Nữ cảnh sát có mái tóc uốn rất đẹp, là người đầu tiên nhìn thấy thi thể nạn nhân nằm trên mặt đất, cô chau mày, khẽ nói với nam cảnh sát, "Có lẽ như tử vong do ngã từ trên cao xuống."

"Họ gọi điện nói là nhảy từ cầu nhảy xuống nước, cô có tin không?"

"Chỉ nói bừa! Trừ phi không nhảy xuống nước mà nhảy trúng thành bể bơi."

Hai viên cảnh sát nói với nhau mấy câu này. Họ cùng các nhân viên y tế đi đến chỗ đám người đang vây quanh thi thể. Chủ nhiệm bế bơi bước lại, nói, "Chào các vị, tôi họ Phương, là người phụ trách ở đây. Tôi đã gọi điện cho cảnh sát."

Hai cảnh sát hình sự giơ thẻ cảnh sát ra cho chủ nhiệm và mọi người nhìn. Nam cảnh sát nói, "Tôi là Kha Vĩnh Lượng, đây là cô Mai Na cùng làm việc với tôi. Ở đây đã xảy ra chuyện gì?"

Chủ nhiệm Phương lau mồ hôi trán, "Tôi cũng không rõ lắm, sau khi nhận được điện thoại, tôi mới đến. Nạn nhân là một thanh niên 23 tuổi tên Phó Thiên. Các nhân viên cứu hộ và người có mặt ở bể bơi nói là anh nhảy cầu 5 mét... ngã xuống chết."

"Ngã xuống đâu?" Mai Na hỏi. Cô khoảng 30 tuổi, thân hình mảnh dẻ, ánh mắt trầm tĩnh nhưng có năng lực quan sát cực sắc sảo, cơ hồ có thể thông qua bề ngoài mà nắm được bản chất sự việc.

Chủ nhiệm Phương nhăn nhó cứ như vừa ăn phải thứ gì đắng ngắt, nói, "Xuống nước."

Mai Na nhìn thẳng vào anh ta.

Chủ nhiệm Phương vội chỉ về phía bể bơi, "Ở chỗ kia. Anh chị nhìn đi!"

Hai viên cảnh sát nhìn về phía đó. Lúc này bãi đám đông che khuất nên họ chưa nhìn thấy, giờ thì đã nhìn thấy rõ: bên dưới cầu nhảy 5 mét là đám nước đỏ lôm, màu đỏ đang tiếp tục lan ra khắp bể bơi, màu sắc cũng nhạt hơn, nhưng vẫn thể hiện sự việc xảy ra trước đó. Hai viên cảnh sát nhìn nhau. Kha Vĩnh Lượng nghiêm giọng hỏi chủ nhiệm Phương, "Bể bơi mới xây xong, hôm nay là ngày đầu tiên mở cửa phải không?"

"...Vâng!"

Kha Vĩnh Lượng trợn mắt, "Xây dựng không đúng kỹ thuật, khiến người ta nhảy cầu bị chạm đáy bể?"

"Không! Tuyệt đối không thể như vậy." Chủ nhiệm Phương toát mồ hôi, "Thiết kế và xây dựng bể bơi hoàn toàn đúng tiêu chuẩn, dưới cầu nhảy 5 mét là vùng nước sâu, độ sâu 4,5 mét. Huống chi, trước khi nạn nhân nhảy cầu cũng đã có nhiều người nhảy, nếu bể bơi có vấn đề thì đâu chỉ mình anh ta gặp nạn?"

"Điều này chúng tôi khảo sát sau." Kha Vĩnh Lượng nói, "Bây giờ anh cho chúng tôi biết tình hình cụ thể lúc xảy ra tai nạn."

Lúc này, một bác sĩ pháp y bước đến, "Anh Kha ạ, chúng tôi xác nhận nạn nhân đã tử vong."

Kha Vĩnh Lượng gật đầu, nói, "Các vị thu xếp đưa thi thể về nhà tang lễ, sau 2 tiếng nữa, các vị hoàn thành báo cáo giám định. Và, hãy tìm cách liên lạc với gia đình anh ta, mời họ đến nhà tang lễ."

Thi thể Phó Thiên được đặt lên cáng, phủ vải trắng, hai nhân viên y tế khiêng đi. Tân Na bị ngất đã tỉnh lại, hai tay bưng miệng, nước mắt đầm đìa. Cô định bước đến gần nhưng bị Hàng Nhất ngăn lại.

Cảnh sát Kha Vĩnh Lượng sắp đặt xong, anh nhìn chủ nhiệm Phương. Chủ nhiệm Phương chỉ vào nhân viên cứu hộ, nói, "Lúc đó tôi không có mặt ở hiện trường, tình hình cụ thể thế nào, anh cứ hỏi cậu ta."

Kha Vĩnh Lượng nói chuyện với nhân viên cứu hộ đứng bên chủ nhiệm Phương. Mai Na không cùng anh đưa ra câu hỏi, cô chỉ nhìn khắp lượt những người đứng quanh bể bơi. Tân Na đang thút thút khóc, và mấy nam giới đứng bên cạnh, khiến cô chú ý. Cô quan sát thấy họ nhìn theo cáng, vẻ mặt ai cũng đầy thương cảm - có sự khác biệt rõ rệt so với những người khác.

Kha Vĩnh Lượng nói chuyện với nhân viên cứu hộ một lúc, rồi anh cũng nhìn về phía Tân Na và mấy nam giới kia. Kha Vĩnh Lượng nói với Mai Na, "Chắc mấy người kia là bạn của nạn nhân Phó Thiên. Lúc Phó Thiên đứng trên cầu nhảy 5 mét, cô gái kia đã đẩy anh ta xuống."

"Có cần mời cô ta về Sở không?"

Kha Vĩnh Lượng ngẫm nghĩ, nói, "Sự việc này hết sức kỳ lạ, dù cô ta có đẩy Phó Thiên thì cũng chỉ là rơi xuống nước, không thể gây ra hậu quả như thế, trừ phi anh ta không rơi xuống nước."

"Nhưng ở hiện trường có rất nhiều người chứng kiến, họ không thể bịa chuyện."

"Cho nên chúng ta không thể mời riêng bất cứ ai về Sở. Phải hỏi tất cả mọi người ở ngay đây là tốt nhất." Kha Vĩnh Lượng chau mày, "Tôi không tin tất cả mọi người có thể trong một thời gian ngắn cùng bàn bạc nhất trí để nói dối như nhau."

"Đúng, không thể làm được." Mai Na vừa nói vừa quan sát đám đông.

"Chúng ta sẽ hỏi mấy người này trước." Kha Vĩnh Lượng nói.

Hai cảnh sát cùng đi đến chỗ Hàng Nhất, Tân Na.

Tân Na đang choàng khăn bông quanh người, mắt đỏ hoe. Hàng Nhất, Hàn Phong Lục Hoa và Mễ Tiểu Lộ đứng bên cạnh cô. Thấy cảnh sát bước lại, mỗi người có phần căng thẳng.

"Các anh chị là bạn của nạn nhân, phải không?" Kha Vĩnh Lượng hỏi

"Vâng, chúng tôi cùng học bồi dưỡng ngoại ngữ ở Trung tâm Minh Đức." Hàng Nhất đáp, rồi chỉ vào Hàn Phong và Lục Hoa, "Ba chúng tôi học cùng lớp với Phó Thiên."

Mai Na rút trong túi áo ra cuốn sổ tay nhỏ và một cây bút rồi hỏi, "Đề nghị các anh chị lần lượt cho biết tên."

Hàng Nhất nói trước, sau đó là mọi người. Mai Na ghi vào sổ tay rồi hỏi, "Các anh chị đến bể bơi rồi tình cờ gặp người chết, hay đã hẹn trước để cùng đến?"

Thật buồn! Hôm trước còn là bạn học, giờ đã biến thành "người chết". Hàng Nhất rất buồn, do dự một lát, anh chỉ vào Tân Na và Mễ Tiểu Lỗ, "Tôi và hai người này hẹn Phó Thiên đi bơi, đến đây rồi mới gặp Hàn Phong và Lục Hoa."

Mai Na cảm cúi ghi lại. Kha Vĩnh Lượng hỏi, "Trước khi xảy ra sự việc, các anh chị có thấy hiện tượng gì khác thường không?"

Mấy người nhìn nhau, rồi cùng lắc đầu.

Kha Vĩnh Lượng nhìn Tân Na hồi lâu mới hỏi, "Cô đẩy Phó Thiên xuống, anh ta rơi xuống đâu?"

"Xuống nước... và chỉ có thể là xuống nước." Giọng Tân Na run run, "Cầu nhảy vươn ra ngoài một đoạn khá dài, không thể rơi xuống thành bể bơi được."

Kha Vĩnh Lượng và Mai Na cùng nhìn Tân Na, không thể không công nhận cô ta nói đúng. Cả hai im lặng hồi lâu tiếp tục hỏi, "Các anh chị đều nhìn rõ nạn nhân rơi xuống nước phải không?"

"Không riêng gì chúng tôi, tất cả mọi người có mặt ở bể bơi đều nhìn thấy Phó Thiên rơi xuống nước." Lục Hoa trả lời.

"Vậy tại sao anh ta lại ngã vỡ đầu chảy máu, giập gãy xương cốt?" Kha Vĩnh Lượng gắt hỏi.

Nghe câu này, Tân Na bưng mặt khóc nước nỡ, "Đúng thế... tôi cũng đang nghĩ tại sao lại như vậy... anh ấy chỉ nhảy xuống nước, thế mà lại chết được? Người đẩy anh ấy xuống là tôi, tôi đã hại anh ấy."

"Tân Na! Đó không phải lỗi của em." Hàng Nhất buồn rầu nói, anh đặt tay lên vai cô, "Em không nhất thiết phải tự trách mình, sự việc đó không liên quan gì đến em cả."

Nữ cảnh sát Mai Na kín đáo nhíu mày.

Hàn Phong nói với hai cảnh sát, "Tất cả mọi người ở bể bơi đều có thể công nhận những điều chúng tôi nói là thật, và, chúng tôi cũng chỉ có thể để nói thôi."

Kha Vĩnh Lượng định nói gì đó thì Mai Na hích nhẹ vào lưng anh, rồi cô nói với mấy thanh niên, "Được rồi! Cảm ơn các anh đã hợp tác. Chúng tôi sẽ hỏi những người khác."

Nói xong, cô đưa mắt nhìn Kha Vĩnh Lượng. Cả hai bước đến chỗ đám đông.

Trong thời gian khoảng nửa giờ, họ hỏi mấy chục người, kết quả thu được căn bản giống nhau. Kha Vĩnh Lượng cảm thấy không cần thiết hỏi thêm nữa, anh nói với chủ nhiệm Phương để cho mỗi người ra về.

Kha Vĩnh Lượng và Mai Na lên xe cảnh sát. Sau mấy giây im lặng, Kha Vĩnh Lượng hỏi Mai Na, "Tại sao lúc này cứ ra hiệu cho tôi đừng hỏi mấy thanh niên đó nữa?"

Mai Na lặng lẽ rút cuốn sổ tay ra: bên dưới họ tên Hàng Nhất, Hàn Phong, Lục Hoa và Mễ Tiểu Lộ có nét bút gạch dưới.

"Ý cô là gì?" Kha Vĩnh Lượng hỏi.

"Lúc này tôi bảo anh rời đi là để hỏi thêm mấy người khác, nhằm so sánh. Tôi đã phán đoán đúng: bốn người này quả nhiên có vấn đề."

"Sao lại nói thế?"

"Chắc anh chưa chú ý điều này: trong khi chúng ta chất vấn năm người, có ý nghi ngờ họ thì chỉ có cô gái Tân Na tỏ ra không sao hiểu nổi, cũng như chúng ta. Còn bốn anh kia không tỏ ra nghi hoặc gì cả, hình như họ biết có chuyện gì đó đứng sau vụ tai nạn."

Mai Na nói tiếp, "Sau đó chúng ta ra hỏi những người khác, đều thấy tâm trạng và sắc mặt đều nghi hoặc không hiểu tại sao. So sánh hai nhóm, thấy rằng phản ứng bốn thanh niên này rất đặc biệt - ba người trong số họ lại học cùng lớp với nạn nhân, cho nên tôi nghi bốn người này đều có vấn đề."

Kha Vĩnh Lượng trầm trồ tán thưởng, "Cô không hổ danh là chuyên gia quan sát tình huống nhất Đội Cảnh sát hình sự chúng ta!" Nhưng anh lập tức chau mày, "Cô đã nhận định như thế, sao không đưa họ về Sở thẩm vấn tỉ mỉ mà lại bảo tôi tạm bỏ qua?"

"Vì tôi cho rằng dù đưa về Sở hỏi thêm cũng không có kết quả. Tôi không muốn rút dây động rừng." Mai Na mím môi suy nghĩ một lúc, rồi nhìn Kha Vĩnh Lượng, "Anh có thấy vụ việc này hết sức kỳ quái không? Tôi tin rằng mọi nhân chứng ở bể bơi đều không nói dối, có nghĩa đây đúng là một tai nạn bất ngờ nhưng lại rất không phù hợp với lẽ thường! Một người chết ngay trước mặt đám đông nhưng không ai biết anh ta chết như thế nào. Nếu toàn thể mỗi người đều hoang mang không hiểu thì đã đành, nhưng lại có bốn người cho tôi cảm giác họ biết chuyện gì đó mà không nói ra. Vụ án này hoàn toàn không hề đơn giản, anh Lượng ạ!"

"Cô ngờ rằng đây là vụ án cố ý giết người à?" Giọng Kha Vĩnh Lượng trở nên nghiêm trọng, "Hung thủ hành động như nào mà làm được ra thế?"

"Đúng! Hiện giờ nhìn vào thì quả là không thể, cho nên tôi mới nói là rất không đơn giản đâu! Tuy nhiên, chúng ta muốn làm rõ sự việc thì không phải là không có đầu mối, ít ra, bốn nam thanh niên kia chính là đột phá khẩu. Tôi nghĩ họ biết 'nội tình' gì đó." Mai Na nói.

"Theo cô, chúng ta nên làm gì?"

Mai Na chăm chú nhìn Kha Vĩnh Lượng, "Bí mật điều tra họ. Không để cho họ biết mình đang bị cảnh sát chú ý."

Kha Vĩnh Lượng, "Tôi có cảm giác cô hết sức coi trọng vụ án này, và cũng hết sức thận trọng. Tại sao?"

"Tại vì..." Mai Na ngập ngừng.

"Cứ nói đi. Hai chúng ta đã cộng tác nhiều năm, có gì mà không thể nói ra?"

Mai Na nhìn anh, "Anh Lượng ạ, chúng ta đã cộng tác nhiều năm nên anh cũng biết rồi: khi điều tra các vụ án, tôi có một trực giác rất khó diễn tả. Vụ này, nhìn bề ngoài thì chỉ là một sự cố bất ngờ và cũng rất vô lý, nhưng không hiểu sao tôi cứ thấy bất an. Tôi cảm giác đằng sau vụ án này ẩn giấu một bí mật gì đó rất đáng sợ, dẫn đến hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, mà vụ việc trước mắt mới chỉ là mở đầu."

Kha Vĩnh Lượng nhìn cô, "Cô nói thế khiến tôi phát hoảng đấy! Lần trước cô cũng có cái cảm giác này, cuối cùng đã xảy ra..."

"Thôi đừng nói nữa." Mai Na nhắm mắt, đôi môi mím chặt.

Kha Vĩnh Lượng khẽ gật đầu, "Được! Cứ làm theo ý cô đi. Chúng ta kín đáo điều tra mấy anh chàng kia, rất có thể sẽ phát hiện ra điều gì."

Nói xong, Kha Vĩnh Lượng khởi động máy, chiếc xe cảnh sát phóng nhanh về phía trước.

TRÒ CHƠI CẨM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

17. Hé Lộ Năng Lực

Hàng Nhất, Tân Na, Hàn Phong, Lục Hoa và Mễ Tiểu Lộ tới bể bơi lúc 6 giờ chiều. Ra khỏi Trung tâm Thể dục thể thao, cả năm người đều không nói gì, lặng lẽ bước trên phố.

Lẽ ra, sau khi bơi xong, điều thú vị rất nên làm là cùng đi ăn lẩu, nhưng xảy ra chuyện vừa rồi thì không ai còn tâm trí nữa. Tân Na đầu óc rối bời, sắc mặt đỏ ửng, nỗi sợ hãi choáng váng biến thành bóng đen ám ảnh nặng nề trong tâm lý cô. Hàng Nhất rất hiểu, điều Tân Na cần nhất lúc này là về nhà nghỉ ngơi. "Tân Na! Anh đưa em về nhà, được không?" Hàng Nhất nói.

Tân Na không đáp, cô bước đi nhanh hơn.

Hàng Nhất rất lo lắng cho tình trạng của cô anh vội bước theo sát. "Anh gọi taxi đưa em về, được không?" Hàng Nhất hỏi lại lần nữa.

Tân Na vẫn không tỏ thái độ gì, Hàng Nhất thở dài. Đúng lúc này có một chiếc taxi chạy qua, anh định giơ tay vẫy thì lập tức bị Tân Na ấn tay xuống, mắt nhìn anh chăm chăm.

Hàng Nhất sửng sốt, không hiểu sao Tân Na lại nhìn mình bằng ánh mắt soi xét như thế.

"Hàng Nhất, anh còn điều gì định nói với tôi không?"

Có lẽ Tân Na cảm nhận được điều gì đó. Hàng Nhất hơi sửng sốt, nhưng anh thật sự không biết nên trả lời thế nào, đôi môi mấp máy mà

không thể nói gì.

Tân Na nhìn Hàng Nhất hồi lâu, sau đó khẽ gật đầu, "Được thôi!"

Nói rồi, cô quay người đi, bắt một chiếc taxi khác. Cô lên xe, chẳng thèm ngoái đầu lại. Xe lăn bánh.

Hàng Nhất nhìn theo chiếc taxi chạy xa dần, lòng nặng trĩu một nỗi buồn khó tả. Cảm giác chưng hửng chẳng dễ hiểu gì, nhưng lúc này anh có một việc quan trọng hơn cần làm rõ.

Anh ngoảnh lại nói với Hàn Phong, Lục Hoa và Mễ Tiểu Lộ, "Chúng ta tìm nơi yên tĩnh ngồi một lát."

Ba người bần gật đầu.

Họ vào một quán giải khát gần đó. Lúc này là giờ cơm tối nên ở đây rất vắng khách. Họ tìm một chỗ hơi khuất, rồi gọi mấy cốc nước.

Sau mấy phút trầm mặc, Hàng Nhất mở đầu, "Tôi biết các cậu cũng nghĩ như tôi: sự việc xảy ra chiều nay tuyệt đối không phải tai nạn bất ngờ."

"Đúng!" Hàn Phong là người đầu tiên công nhận. Lục Hoa cũng gật đầu, vẻ bất an.

Mễ Tiểu Lộ không tỏ thái độ gì nhưng thâm tâm anh hiểu rõ hơn ai.

"Cái chết của Phó Thiên rất vô lý. Những người khác, kể cả cảnh sát, đều không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng chắc hẳn chúng ta đều nghĩ đến nguyên nhân đó." Hàng Nhất nói.

"Có kẻ đã ra tay." Hàn Phong hít một hơi thật sâu, "Một kẻ nào đó - là nam hoặc nữ - ở lớp 13 đã làm chuyện này, dùng siêu năng lực giết chết Phó Thiên."

"Siêu năng lực nào? Sao hẳn lại làm được?" Lục Hoa hoang mang hỏi.

"Chịu, tôi không biết. Sự việc xảy ra quá nhanh. Tôi chỉ nhìn thấy Phó Thiên nhảy xuống, nước lập tức biến thành màu đỏ, tôi không ý thức được chuyện gì đã xảy ra." Hàn Phong nói.

"Điều then chốt là tại sao kẻ đó lại muốn giết Phó Thiên." Hàng Nhất băng khoăn, "Nếu vì cuộc 'cạnh tranh' này thì giết Phó Thiên chẳng có ý nghĩa gì. Hôm 'Cựu thần' giáng lâm, Phó Thiên không đi học vì thế không có siêu năng lực, nên giết Phó Thiên cũng không thể 'nâng cấp' được."

"Có thể vì lý do cá nhân... hoặc vì muốn thử năng lực củ mình, nên hẳn ra tay." Mễ Tiểu Lộ nói.

Hàng Nhất nghĩ ngợi một lát rồi nói, "Thôi được, động cơ giết Phó Thiên là gì, đành tạm gác lại. Bây giờ chúng ta bàn về vấn đề thực tế nhất: ai giết Phó Thiên?"

Nói xong câu này, Hàng Nhất nhìn chăm chăm ba người bạn. Hàn Phong sững sốt, "Hàng Nhất, cậu nhìn chúng tôi như thế là ý gì? Cậu cho rằng hung thủ nằm trong số chúng tôi chắc?"

"Chúng ta đã nhất trí rằng Phó Thiên bị giết bởi siêu năng lực. Trong đám đông có mặt ở bể bơi hôm nay, chỉ bốn người chúng ta có siêu năng lực."

Hàn Phong và Lục Hoa căng thẳng nhìn nhau rồi lại nhìn Mễ Tiểu Lộ, cảm thấy bất an. Hàn Phong nói, "Hàng Nhất, cậu có thể xác định không... ý tôi là, có mặt ở bể bơi hôm nay còn có học viên khác cũng ở lớp 13, mà chúng ta không nhìn thấy?"

Nói đúng rồi đấy. Mễ Tiểu Lộ trầm nghĩ. Trên thực tế, hung thủ chính là cô gái tên là Ngụy Vi. Điều này hiện giờ mới chỉ mình anh biết nhưng anh không định nói ra. Anh không muốn bộc lộ siêu năng lực của mình.

Hàng Nhất nghĩ ngợi rồi nói, "Đúng là có khả năng này. Nhưng tôi nghĩ cần phải xác nhận đã."

"Xác nhận ra sao?"

Hàng Nhất nghiêm nghị nhìn ba người bạn, nói, "Tôi coi Hàn Phong, Lục Hoa và Mễ Tiểu Lộ đều là bạn thân có thể tin cậy, cho nên bây giờ tôi xin thẳng thắn nói để các cậu biết: tôi đã có siêu năng lực, và tôi tin rằng ba cậu, cũng như 46 học viên còn lại của lớp tiếng Anh, đều đã có một siêu năng lực nào đó. Chắc các cậu không phủ nhận điều này?"

Hàn Phong và Mễ Tiểu Lộ miễn cưỡng gật đầu. Lục Hoa nhồi im, cũng tức là mặc nhiên thừa nhận.

"Được rồi!" Hàng Nhất nói, "Bây giờ tôi bằng lòng nói cho các cậu biết siêu năng lực của mình để xác nhận rằng tôi không thể dùng nó để giết người. Các cậu có bằng lòng cũng làm như thế không?"

Cả ba người đều đờ ra, họ không ngờ Hàng Nhất lại đặt vấn đề này. Một lát sau Hàn Phong do dự nói, "Hàng Nhất! Không phải tôi không muốn tiết lộ, mà là... tôi không hề biết vận dụng năng lực của mình như thế nào."

Hàng Nhất nhìn anh ta, "Lục Hoa à, tôi làm thế này là vì hy vọng giữa những người bạn thân chúng ta có thể tin tưởng lẫn nhau. Có lẽ tôi không thể thiết phục cả lớp cùng thành thực với nhau, nhưng ít ra bốn chúng ta có thể liên kết thành đồng minh. Tôi rất không muốn mấy người chúng ta lại coi nhau là kẻ địch! Cậu hiểu ý tôi chứ!"

Lục Hoa đỏ mặt, "Tôi hiểu. Nhưng đúng là tôi không nói dối, tôi thực sự không biết siêu năng lực của mình phải vận dụng ra sao, cho nên dù có nói cho các cậu biết thì cũng không thể thực hành ngay lập tức."

Hàng Nhất thở dài, "Được! Tôi tin cậu." Rồi anh quay sang Hàn Phong, "Cậu thì sao, Hàn Phong? Cậu có bằng lòng nói cho mọi người biết không?"

Sắc mặt Hàn Phong bỗng tái nhạt, lắc đầu quày quật, "Hàng Nhất! Tôi đã từng nói với cậu rồi, tôi không dám tùy tiện thử năng lực của mình... tôi không biết sẽ xảy ra chuyện gì."

"Năng lực của cậu sẽ dẫn đến những chuyện đáng sợ sao?" Hàng Nhất nghi hoặc nhìn Hàn Phong.

"Đừng hỏi nữa... xin lỗi, tôi không thể nói ra, ít ra là lúc này chưa thể nói. Cũng như Lục Hoa, cho đến giờ tôi vẫn chưa thử nghiệm."

"Các cậu..." Hàng Nhất không biết họ có nói thật hay không, anh cảm thấy rất bí. "Còn cậu, Tiểu Mễ?" Anh nhìn Mễ Tiểu Lộ.

Mễ Tiểu Lộ bậm môi ngẫm nghĩ một lát rồi nói, "Anh Hàng Nhất! Chẳng phải em không muốn nói, nhưng tình hình đang thế này nói ra e là không công bằng."

Hàng Nhất hít sâu một hơi, thất vọng, xòe bàn tay ra, "Hay quá! Các cậu đúng là bạn tốt của tôi!"

"Chúng ta là bạn thân mà!" Hàn Phong nói, "Nhưng Hàng Nhất, cậu có nghĩ thế này không: đã là bạn thân với nhau thì không cần phải xác nhận gì cả mà nên tin tưởng nhau. Ví dụ như tôi không nghi ngờ cậu dùng siêu năng lực để giết Phó Thiên, vậy tại sao cậu lại nghi ngờ chúng tôi?"

Hàng Nhất cứng họng, không biết đối đáp ra sao.

"Đúng thế, Hàng Nhất. Tôi cũng cho rằng chúng ta không cần thiết phải xác định cái gì cả." Lục Hoa nói. "Nếu cậu tin tôi thì tôi có thể nói rõ với cậu rằng tôi tuyệt đối không làm cái chuyện đó!"

"Cũng tuyệt đối không phải tôi!" Hàn Phong nói.

"Tôi thì lại càng không thề." Mễ Tiểu Lộ cũng nói theo.

Hàng Nhất nhìn cả ba người, anh không thể không tin bất cứ ai trong đó. Một lát sau, anh nói, "Thế thì, hung thủ đúng là một người khác."

"Cậu nên nghĩ như thế từ lâu!" Hàn Phong bất mãn nói, "Chứ đâu có thể nghi ngờ bạn thân của mình? Tôi và Lục Hoa, lẽ nào cậu còn chưa hiểu? Cho dù chúng tôi thử siêu năng lực của mình thì cũng không đem tính mạng Phó Thiên ra để thử!"

Mễ Tiểu Lộ thấy Hàn Phong không đưa anh vào trong "ví dụ", anh cũng tự giải thích theo, "Đúng! Tôi cũng tuyệt đối không thề!"

"Vậy thì hung thủ là ai trong đám học viên lớp 13?"

Đáp án là gì, Mễ Tiểu Lộ đã biết quá rõ, anh không muốn bàn đến điều này nữa bèn nói, "Anh Hàng Nhất ạ, chúng ta không thể phát hiện ra kẻ đó khi cứ ngồi đây đoán già đoán non. Có lẽ chúng ta nên dự đoán xem sau khi sự kiện này xảy ra có thể nảy sinh hững phản ứng gì, còn hơn cứ ngồi nghi ngờ ai là hung thủ."

Dường như ý kiến của Mễ Tiểu Lộ đã thức tỉnh Hàn Phong, anh nói, "Phải đấy! Chúng ta không cần tập trung chú ý vào kẻ đó, chúng ta nên nhớ rằng 50 người ở lớp 13 đều đã có siêu năng lực! Sự việc xảy ra hôm nay, ngày mai sẽ lan truyền khắp cả lớp, sau khi mọi người đều biết có kẻ bắt đầu ra tay thì sẽ xảy ra phản ứng dây chuyền như thế nào?"

Lục Hoa toát mồ hôi, "Trời ơi, vụ thứ nhất xảy ra tất nhiên sẽ khiến mọi người cảm thấy bất an, nếu có người nhận định rằng: thà ra tay trước để chiếm ưu thế còn hơn thụ động ngồi yên chờ chết, thế thì... một cuộc giết chóc hỗn loạn sẽ bùng phát và lan rộng rất nhanh."

Phân tích của Hàn Phong và Lục Hoa khiến Hàng Nhất toàn thân lạnh toát. Anh không thể không thừa nhận tình trạng này sẽ xảy ra, thậm chí tất yếu phải xảy ra. Mẹ Tiểu Lộ cũng lo lắng, nếu anh không phải học viên lớp 13 thì tình thế của anh sẽ an toàn hơn, tuy nhiên anh rất lo cho sự an nguy của Hàng Nhất.

Tĩnh lặng hồi lâu. Hàng Nhất nghiêm túc mở lời, "Chúng ta không thể để sự việc phát triển thành ra như thế. Nhất định phải ngăn chặn cuộc tàn sát hỗn loạn này!"

"Ngăn chặn như nào đây?" Lục Hoa bi quan nói, "Chúng ta có thể khống chế toàn cục hay sao?"

"Chúng ta sẽ nỗ lực tối đa để thuyết phục mọi người đoàn kết lại, cùng đối mặt với chuyện này."

"Nhưng, như lời 'Cựu thần' nói, cuộc cạnh tranh này chỉ hạn chế trong thời gian một năm; nếu sau một năm không thể phân thắng bại thì toàn bộ 50 người sẽ bị hủy diệt, sẽ chết cả lũ." Hàn Phong nhắc nhở.

"Tại sao chúng ta cứ phải nghe lời 'Cựu thần' nói? Tôi không tin đó là cách giải quyết duy nhất. Chỉ cần chúng ta đoàn kết lại thì nhất định sẽ tìm ra con đường tốt hơn để giải quyết chuyện này." Hàng Nhất ngừng một lát, "Và, biết đâu đây chính là một kiểu thăm dò thì sao? Có lẽ 'Cựu thần' không thật sự muốn chúng ta tàn sát lẫn nhau, đây chỉ là khảo nghiệm. Tóm lại, chưa đến phút cuối thì tôi quyết không khuất phục sự sắp đặt tàn nhẫn ấy!"

"Anh Hàng Nhất nói không sai." Lời của Hàng Nhất khiến Mẹ Tiểu Lộ phấn khích, anh là người tiên phong tỏ ý tán thành, "Chúng ta nên tranh thủ càng nhiều càng hay, tổ chức thành đồng minh cùng ứng phó chuyện này."

Còn Hàn Phong, hình như cảm thấy ý tưởng đó quá ngây thơ, "Có thể làm như thế, nhưng chúng ta không thể khuyên nhủ được tất cả các học viên, chắc chắn vẫn sẽ có người ra tay."

"Giả sử là thế, thì chúng ta đoàn kết lại để tự bảo vệ mình." Hàng Nhất nói, "Sức mạnh được tập hợp lại vẫn hơn hẳn một cá nhân."

"Phải đấy! Chúng ta nên lập đồng minh." Lục Hoa cũng tán thành.

"Nền tảng để lập đồng minh là các thành viên phải tín nhiệm nhau không ai giấu ai điều gì. Cho nên, bây giờ quay trở lại vấn đề lúc nãy: chúng ta phải thành thật với nhau và nói ra năng lực của mình là gì." Hàng Nhất nói.

Cả bốn người nhìn nhau. Hồi lâu sau, Lục Hoa phát biểu trước, "Được! Tôi đồng ý nói ra năng lực của mình."

Hàng Nhất nhìn Lục Hoa bằng ánh mắt tán thưởng, "Sau khi cậu nói ra, thì tôi lập tức công bố năng lực của tôi."

Lục Hoa gật đầu, nói, "Các cậu biết đấy, khi 'Cựu thần' bảo chúng ta lựa chọn năng lực cho mình, ông ta không hề nói sau này mọi người sẽ dùng năng lực để tàn sát lẫn nhau. Nhưng ông ta có nói câu này: Khi đó tôi đã cảm nhận được mối nguy. Nhưng tính tôi vốn không ưa tấn công và cũng không có lòng ham muốn chi phối vạn vật, cho nên khi cầm bút viết, tôi nghĩ mai không ra mình nên viết gì. Tôi chỉ mong mình có thể tự lo lấy thân, nên đã viết ra hai chữ 'phòng ngự'."

"Phòng ngự?" Ba người bạn cùng nhắc lại. Hàn Phong nói, "Nó được coi là năng lực gì chứ? Quá trừu tượng."

"Đúng." Lục Hoa ngao ngán nói, "Cho nên, như vừa nãy tôi đã nói, đến giờ phút này tôi vẫn chưa thử xem siêu năng lực này vận dụng ra sao."

"Không vấn đề gì. Ít ra cậu cũng đã nói thật cho chúng tôi biết, để chúng tôi có thể yên tâm về cậu. Giống như cậu vừa nói, siêu năng lực của cậu không có chức năng tấn công." Hàng Nhất nói, "Bây giờ tôi nói ra siêu năng lực của mình để các cậu biết."

Anh gượng cười, "Nói đúng ra là, so với Lục Hoa thì siêu năng lực của tôi càng bô tích sự. Các cậu đều biết, tôi rất mê điện tử, cho nên tôi đã viết ra giấy hai chữ 'trò chơi'. Kết quả là tôi đã có siêu năng lực chơi game thật!"

"Ôi..." Hàn Phong bật cười, "Thật là thú vị! Cậu đã kiểm chứng nó rồi à?"

"Ừ! Tôi đã thử trên máy vi tính và máy PSV, đúng là tôi có thể khống chế các sự vật trong trò chơi. Nếu các cậu thấy hứng thú thì lúc nào đó tôi sẽ trình diễn cho mà xem." Hàng Nhất buồn cười, nhún vai, "Tôi đoán rằng trong 50 học viên không ai có năng lực yếu hơn và buồn cười hơn tôi."

Lục Hoa nói, "Hàn Phong à, tôi và Hàng Nhất đều đã nói rồi, còn cậu? Cậu bảo là chưa dám thử năng lực của mình, hình như nó rất đáng sợ. Nhưng nói ra thì chẳng vấn đề gì, đúng không?"

Hàn Phong do dự giây lát, nuốt nước bọt rồi nói, "Được! Năng lực của tôi là 'tai nạn'."

"Tai nạn?" Lục Hoa kinh ngạc, "Sao cậu lại chọn cái thứ năng lực này?"

Hàn Phong dường như bế tắc, "Tôi cũng chẳng biết nữa. Lúc đó chỉ có 10 giây, tôi không biết nên chọn gì. Tôi chỉ đang nghĩ: nếu chuyện này là có thật thì quả là một tai nạn... rồi lơ ngơ thế nào tôi đã viết luôn hai chữ 'tai nạn'. Viết xong tôi cũng thấy sợ."

Hàng Nhất hít sâu một hơi, "Cũng tức là, cậu có năng lực dẫn đến hoặc khống chế tai nạn? Chà chà! Nó là năng lực cực mạnh, chúng tôi không thể sánh nổi."

Hàn Phong chép miệng, "Không biết nữa. Tôi chưa thử!"

"Cậu tuyệt đối đừng thử." Lục Hoa vội nói, "Nhất là khi ở bên chúng tôi."

Hàn Phong trêu đùa, "Cậu có siêu năng lực 'phòng ngự' kia mà, sao lại sợ tai nạn?"

Lục Hoa lừ mắt, "Nhưng tôi hoàn toàn không biết sử dụng nó ra sao."

"Thôi nào! Ba chúng tôi đều đã nói ra năng lực của mình rồi, bây giờ đến lượt cậu, Tiểu Mễ." Hàng Nhất nhìn Mễ Tiểu Lộ.

Mễ Tiểu Lộ biết, ba người đã nói ra thì mình không thể trốn đi đâu được. Huống chi, dù hôm nay im lặng thì sớm muộn cũng phải nói, nếu không, anh Hàng Nhất sẽ không tin mình, hai người sẽ trở nên xa cách. Điều khó xử là, năng lực của anh vốn chỉ nhằm tranh thủ cảm tình của Hàng Nhất, bây giờ nói ra thì mai kia còn dám vận dụng vào Hàng Nhất nữa không?

Hàng Nhất thấy Mễ Tiểu Lộ cứ mím môi nín lặng hồi lâu, bèn hỏi, "Sao thế Tiểu Mễ? Cậu không muốn nói cho mọi người biết à?"

"Không phải thế... tôi đương nhiên có thể nói cho các anh biết." Mễ Tiểu Lộ không còn lựa chọn nào khác, nhưng anh bỗng nảy ra một ý - không nói hết sự thật, "Năng lực của tôi là 'tâm trạng'. Tôi có thể cảm nhận tâm trạng của người xung quanh."

"Thế à?" Hàng Nhất thấy hứng thú, "Cảm nhận như thế nào?"

"Khi vận dụng năng lực này, tôi có thể nhìn thấy trên đầu mỗi người lưỡng lơ quả cầu nhỏ có màu sắc khác nhau, chúng thể hiện các tâm trạng khác nhau."

"Năng lực này thật là thú vị!" Lục Hoa nói.

"Có lẽ, không chỉ là 'cảm nhận' mà còn có thể làm thay đổi tâm trạng đó cũng nên." Hàn Phong nhìn Mễ Tiểu Lộ.

"Có khả năng này nhưng tôi chưa thử." Mễ Tiểu Lộ hơi run, anh đã nhận ra mình vẫn còn giấu giếm? Nhưng không sao, có lẽ họ vẫn chưa biết năng lực thật sự của mình là 'tình cảm'."

"Tối rồi! Hiện giờ bốn chúng ta đều đã nói ra siêu năng lực của mình." Hàng Nhất hài lòng nói, "Chúng ta thật sự là đồng minh, tôi tin rằng bốn chúng ta kết hợp với sức mạnh của nhiều người khác, nhất định sẽ khống chế được cục diện."

"Cậu dự định cụ thể ra sao?" Lục Hoa hỏi.

"Tôi nghĩ thế này: ngày mai đến lớp, ba chúng ta..." Hàng Nhất chỉ vào mình, Lục Hoa và Hàn Phong, "Sẽ kêu gọi mọi người đoàn kết để cùng bàn bạc chống lại chuyện này, chắc chắn sẽ thoát khỏi một cuộc tàn sát lẫn nhau, sẽ không xảy ra thảm kịch tương tự như cái chết của Phó Thiên."

"Cậu cho rằng hung thủ sát hại Phó Thiên sẽ bằng lòng đối xử chân thành với chúng ta hay sao?" Lục Hoa nói.

"Ý tưởng của Hàng Nhất rất đúng, nhưng e rằng quá ư lý tưởng hóa." Hàn Phong cũng không dám tin.

"Chưa thử thì sao biết được?" Hàng Nhất nói.

"Ừ! Thế thì ngày mai chúng ta cứ thử làm." Hàn Phong nói.

Họ trò chuyện thêm một lúc nữa rồi ra khỏi quán, ai về nhà nấy.

Rất nhanh thôi, thực tế sẽ chứng minh ý tưởng của Hàng Nhất quá giản đơn và quá ngây thơ.

Ngụy Vi (nữ, mã số 21) về đến nhà, đi thẳng vào phòng ngủ rồi khóa cửa lại.

Dẫu từ lúc xảy ra sự việc ở bể bơi đến giờ đã hơn một tiếng, cô vẫn không sao bình tĩnh nổi, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy. Cô ngồi trên giường, chần quẩn quanh người mà vẫn thấy lạnh. Cái lạnh này toát ra từ sâu trong tâm can.

Mình đã giết người... bằng siêu năng lực của mình. Trời ơi, mình chỉ thử một chút... nào ngờ kết quả là thật... cái thứ năng lực mà mình chọn, quả là lợi hại.

Ngụy Vi vừa nghĩ vừa run run sờ túi quần lấy ra một tờ giấy nhàu nát, tờ giấy vẫn còn đây. Cô mở ra, rồi nhìn lại lần nữa hai chữ viết trên đó: "mật độ".

Thật là vô cùng đáng sợ. Ngụy Vi lại run rẩy rùng mình. Lúc Phó Thiên nhảy xuống, cô chỉ cần chăm chú nhìn vào vùng nước bên dưới cầu nhảy và tập trung vào một ý nghĩ thay đổi mật độ nước, biến nó thành cứng như thép, thế là giết chết Phó Thiên một cách dễ dàng. Nhưng Phó Thiên chết quá thê thảm... hình ảnh cái xác Phó Thiên cứ chập chờn trước mặt Ngụy Vi. Ruột gan cô thắt lại, cổ họng buồn nôn. Nhưng, rất nhanh, cô lại cứng cỏi lắc đầu thật mạnh, quả đắng này dành cho Phó Thiên là thích đáng. Một gã đàn ông hời hợt. Mình thổ lộ với anh ta, bị anh ta cự tuyệt, khiến mình chuốc lấy sự chế giễu của mọi người. Trái lại, khi cặp kè với con bé xinh đẹp kia thì anh ta lại rất nồng nàn, biết mình có tật sợ độ cao nhưng lại liều lĩnh leo lên nhảy cầu cao 5 mét, tự mình chuốc lấy hậu quả.

Nhưng cô bỗng thấy lo lắng. Lúc đó ở bể bơi còn có Hàng Nhất, Hàn Phong và một số học viên lớp 13, liệu họ có chú ý thấy mình? Liệu họ có đoán là mình làm không?

Có lẽ là không thể. Vì lúc đó mình đứng lẫn trong đám đông, họ không dễ gì nhận ra. Và dù có nhìn thấy thì cũng không thể đoán là mình đã làm. Họ không thể biết siêu năng lực của mình là gì.

Nghĩ đến đây, Ngụy Vi lại thấy yên tâm, cô thở phào. Mình cần điều chỉnh lại tâm thế, ngày mai đến lớp không được tỏ ra lo lắng, thấp thỏm. Thực ra cũng không nên thấp thỏm, chỉ cần không nói ra thì không ai có thể biết chuyện đó là do mình làm.

Ngụy Vi đứng dậy, xé vụn tờ giấy viết hai chữ "mật độ" rồi ném vào thùng rác. Điều bí mật này không thể cho bất cứ ai biết.

Cảm thấy tạm ổn rồi, Ngụy Vi ra khỏi phòng, vào bếp mở tủ lạnh lấy lon cô-ca ra uống. Điện thoại di động bỗng có tín hiệu, cô mở ra xem. Là tin nhắn gửi đến từ một số thuê bao lạ. Ngụy Vi mở ra đọc nội dung, toàn thân lập tức cứng đờ, các mạch máu trong người dường như bị đóng băng.

Nội dung tin nhắn như sau:

Tôi biết vừa rồi cô đã làm chuyện gì, nếu cô không muốn bí mật này bị rò rỉ hoặc không muốn năng lực bị lộ, thì hãy đến gặp tôi. Thời gian và địa điểm, tôi sẽ thông báo sau. Cô là người thông minh, tự biết nên làm thế nào.

Ôi... Thượng đế ơi! Ngụy Vi kinh hãi đưa tay bưng miệng. Mình cứ tưởng đã hành động kín sẽ không chút sơ hở, nào ngờ vẫn có người biết rõ... lại còn đe dọa mình nữa! Chết rồi!

Bản năng mách bảo cô rằng: người gửi tin nhắn này tuyệt đối không đơn giản, phớt lờ sự cảnh cáo này là hành động rất không khôn ngoan.

Nhưng, "gặp mặt" mà người này nói, liệu có phải là cái bẫy để đưa mình vào chỗ chết?

Nhưng Ngụy Vi lập tức hiểu rõ: mình không còn lựa chọn nào khác. Cứ xem lối nói hết sức tự tin của người này thì rõ ràng anh ta (hoặc chị ta) đã nắm chắc quyền chủ động tuyệt đối. Và rất có thể cũng đã biết rõ siêu năng lực của mình là gì. Mình hoàn toàn lép vế, bị động. Ở tình thế hết sức bất lợi, chỉ còn cách khuất phục, ít ra là giả vờ khuất phục đối phương.

Đã trót cất bước thì không thể quay lại, chỉ còn cách tiếp tục bước. Ngụy Vi nhắm mắt, hồi lâu sau mới mở ra. Ánh mắt lạnh lẽo. Mình sẽ đi gặp đối phương. Nếu tình hình chẳng ra gì thì cũng không lo, năng lực của mình đâu phải là vô dụng?

Nghĩ đến đây, Ngụy Vi cầm cuốn từ điển Anh - Trung dày cộp đang để trên bàn lên, mở to mắt chăm chú nhìn nó. Cuốn từ điển nặng đến vài cân từ từ biến hóa, trở nên nhẹ bẫng và bồng bênh trôi trước mặt cô...

TRÒ CHƠI CẨM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

18. Động Đất

Sáng thứ Hai, Hàng Nhất đến Trung tâm Ngoại ngữ Minh Đức. Anh thấy mọi người đều bàn tán về vụ thảm án li kì xảy ra chiều qua ở bể bơi mới khánh thành. Rõ ràng chuyện này đã trở thành tin tức nóng bỏng ở thành phố Quỳnh Châu. Anh đi lướt qua họ rồi rảo bước đến phòng học lớp 13. Vừa bước vào lớp, Hàng Nhất đã thấy rất rõ toàn thể học viên đang chìm trong bầu không khí hoang mang, sợ hãi, khác hẳn các lớp khác. Dù là chứng kiến hay chỉ nghe kể lại, ai cũng đoán ra đó là chuyện gì: đã có kẻ ra tay rồi. Và, hung thủ giết chết Phó Thiên là một kẻ nào đó đang ở đây, cùng ngồi bên mọi người.

Hàng Nhất lặng lẽ bước đến chỗ của mình, ngồi xuống. Anh nhìn vị trí bên cạnh bỏ trống - là chỗ của Phó Thiên. Cậu ấy đã đi xa không bao giờ trở lại nữa. Thật là đau xót. Lúc này, Hàng Nhất bỗng nhận ra một số học viên trong lớp đang nhìn mình bằng ánh mắt khác lạ. Luồng mắt anh và họ gặp nhau, họ liền ngoảnh đi nhìn sang nơi khác.

Hàng Nhất bỗng thấy ớn lạnh, lẽ nào họ đang nghi ngờ mình? Cho rằng mình là kẻ sát hại Phó Thiên?

Nhưng anh nhanh chóng nhận ra không phải vậy. Lúc này mọi người không nhằm vào anh, thực ra mỗi học viên trong lớp đều đang có ánh mắt rất không bình thường. Ánh mắt họ nhìn thẳng hay nhìn trộm đều có ý thăm dò, nghi ngờ và cảnh giác. Bầu không khí nặng nề này thật sự khiến người ta ngạt thở.

Hàng Nhất hiểu rõ, tình trạng này nhất đĩnh không thể cứ tiếp diễn, nếu tiếp diễn sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng. Anh quyết định, đến giờ giải lao, mình phải bước lên bục giảng để đưa ra "tuyên ngôn đoàn kết".

Bên trên thầy giáo tiếng Anh giảng bài, phía dưới tâm trạng các học viên đều rất nǎng nề, ai cũng như người mất hồn. Hàng Nhất cảm nhận rõ điều này. Tiết một kết thúc, thầy giáo vừa ra khỏi lớp, Hàng Nhất liền đi lên dãy bàn đầu để gặp Hàn Phong và Lục Hoa. Nào ngờ Hàn Phong tay đang ôm bụng, mặt mũi nhăn nhó. "Cậu sao thế?" Hàng Nhất hỏi.

"Không biết nữa. Sáng ngủ dậy thì thấy đau bụng, chắc tại hôm qua ăn quá nhiều dưa hấu ướp lạnh... Ôi trời, lại đau quặn ruột gan rồi, tôi phải đi vệ sinh đã..." Hàn Phong ôm bụng nói.

"Cậu sao vậy? Vào lúc hệ trọng lại lủi đi? Hôm qua đã nhất trí ba chúng ta cùng đứng lên kêu gọi mọi người đoàn kết mà."

"Kìa, sao lại trách tôi? Tôi đâu có muốn đau bụng? Tôi thật sự không nhin nổi nữa. Hai cậu cứ lên nói trước đi, tôi sẽ trở lại rất nhanh thôi." Nói xong Hàn Phong lập tức ra khỏi lớp, chạy về phía nhà vệ sinh.

Hàng Nhất đành thở dài. Lúc này đã có học viên bắt đầu đi ra hành lang. Thôi đành bỏ qua Hàn Phong, anh kéo Lục Hoa đứng lên phía trước, rồi cất giọng oang oang, "Tôi muốn mọi người nghe tôi nói mấy câu, được không?"

Lớp học trở lại yên tĩnh, mọi người đều nhìn Hàng Nhất và Lục Hoa, mắt học viên chuẩn bị đi ra ngoài cũng quay trở lại chỗ ngồi. Hiện giờ lớp 13 có 45 học viên, ngoại trừ Phó Thiên đã chết và Hàn Phong đang đi toilet. Mấy học viên ngồi bàn đầu và bàn cuối bước ra khép cửa trước cửa sau lại. Không khí tĩnh lặng, mọi người đều chờ nghe Hàng Nhất nói.

Hàng Nhất rất cảm kích vì mọi người nể mặt, anh tin rằng ai cũng có nguyện vọng cùng bàn bạc. Anh có thêm niềm tin, nói, "Trước tiên, tôi

muốn nói rõ về sự việc xảy ra chiều qua. Phần lớn học viên lớp ta đều không có mặt ở hiện trường, nhưng cũng đã biết vì nghe người khác kể lại hoặc nghe bản tin thời sự. Còn tôi, Hàn Phong và Lục Hoa ba chúng tôi đã cùng Phó Thiên đi bơi chiều qua." Hàng Nhất ngừng lại, vẻ mặt buồn thương, "Nói chính xác hơn, chúng tôi tận mắt nhìn thấy Phó Thiên chết."

Khuôn mặt của mọi người đều lộ rõ vẻ hoảng hốt, kinh hãi, họ nhìn Hàng Nhất và Lục Hoa. Hàng Nhất tiếp tục nói, "Phó Thiên nhảy từ cầu cao 5 mét xuống nước, vậy mà bị thương nặng, gãy xương, vỡ đầu chảy máu rồi tử vong. Sự việc này hoàn toàn không đúng lẽ thường. Cho đến bây giờ, những ai chứng kiến sự việc vẫn không hiểu ra sao, nhưng mọi học viên lớp ta...", anh đưa mắt nhìn khắp lượt, "không thể không hiểu."

"Đã có kẻ dùng siêu năng lực giết chết Phó Thiên!" Lớp trưởng Nguyễn Tuấn Hy (nam, mã số 31) nói, "Sự thật đã quá rõ ràng rồi."

"Đúng thế." Giọng Hàng Nhất trầm buồn, "Câu chuyện xảy ra ở tiết một trên lớp ta chiều hôm kia, phải nói là hết sức khó tin. Nhưng giờ tôi có thể khẳng định không ai trong lớp ta còn nghi ngờ chuyện đó nữa. Một cuộc cạnh tranh tàn khốc, như 'Cựu thần' nói, đã bắt đầu."

Bành Vũ (nam, mã số 2), khoảng 30 tuổi, là chàng trai cao lớn mạnh mẽ, đứng lên nói, "Anh Hàng Nhất ạ, bây giờ anh nói những điều này với chúng tôi, là ý gì? Chiều qua chỉ có anh, Hàn Phong với Lục Hoa đi cùng Phó Thiên, thì rõ ràng hung thủ nằm trong ba người các anh còn gì?"

Hàng Nhất nhìn thẳng vào anh ta, "Sở dĩ tôi dám cùng mọi người bàn bạc chuyện này, là vì cả ba chúng tôi đều không làm gì hổ thẹn cả. Về điểm này, lát nữa tôi sẽ đưa ra bằng chứng để chứng minh."

Hàn Phong nuốt nước bọt, liếc nhìn Hàng Nhất.

Bành Vũ ngồi xuống. Tôn Vũ Thìn ngồi hàng ghế thứ hai hỏi Hàng Nhất, "Vậy anh cho rằng hung thủ là ai?"

Hàng Nhất thẳng thắn nói, "Tôi không biết. Nhưng tôi có thể khẳng định, người có siêu năng lực và có mặt ở bể bơi chiều qua, không chỉ có ba chúng tôi."

Học viên ngồi đầu bàn bên phải hàng thứ năm là Ngụy Vi, tim đập thình thịch, nhưng không để lộ bất cứ dấu hiệu nào. Ngụy Vi nhìn thẳng vào Hàng Nhất.

Nguyễn Tuấn Hy nói, "Anh Hàng Nhất! Có phải lúc này anh muốn lọc ra người đó không?"

Hàng Nhất, "Tôi không biết phải làm thế nào để lôi người đó ra. Tôi cũng không muốn vì chuyện này mà mọi người nghi ngờ nhau thậm chí công kích nhau. Như thế chỉ khiến sự việc ngày càng xấu đi."

"Vậy theo anh, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?" Nguyễn Tuấn Hy hỏi.

"Chúng ta phải đoàn kết lại, cùng bàn bạc để đối mặt với chuyện này." Hàng Nhất nói, "Chúng ta không nên nghe theo những lời xúi giục nhằm nhí của 'Cựu thần', nói rằng phải giấu kín năng lực của mình, cùng coi nhau là kẻ địch. Chúng ta nên thẳng thắn với nhau, cho nhau biết năng lực của mình! Như thế, sẽ không còn ai dám dùng năng lực của mình để tấn công người khác. Đây mới là cách an toàn nhất đối với tất cả chúng ta nếu không, mỗi chúng ta đều sẽ gặp nguy hiểm và có thể trở thành người bị hại bất cứ lúc nào."

Lời nói của Hàng Nhất gây chấn động cả lớp. Mỗi học viên đều không thể không cân nhắc cặn kẽ đề nghị của anh. Nhưng Nguyễn Tuấn Hy thì nghĩ đến một vấn đề rất thực tế, "Có lẽ anh nói đúng, nhưng hiện nay đã có người ra tay rồi, nếu tất cả chúng ta đều công bố năng lực của mình thì khác nào lôi cổ người đó ra? Anh nghĩ người đó sẽ đồng ý?"

"Có lẽ người đó sẽ không đồng ý. Nhưng ở đây tôi muốn nói với người đó mấy câu..." Hàng Nhất chân thành nhìn xuống mọi người, "Mỗi người chúng ta đều có lúc phạm sai lầm. Nếu bây giờ anh hoặc chị đứng lên thừa nhận mình đã làm, thì tôi nghĩ rằng mọi người đều sẵn lòng tha thứ."

Lục Hoa đứng lên gật đầu, "Đúng thế! Ai chẳng có lúc sai lầm, chỉ cần không tái phạm thì đều đáng được tha thứ."

Tha thứ? Các người nói dễ nghe nhỉ? Ngụy Vi thầm nghĩ. E rằng tất cả những trò này chỉ là mưu kế để lôi tôi ra thôi. Tôi đâu có ngu!

Im lặng hồi lâu vẫn không có ai nói gì. Nguyễn Tuấn Hy thở dài, "Hàng Nhất à, xem ra những lời cậu nói vẫn chưa thức tỉnh được người đó. Người đó sẽ không đứng lên đâu."

Hàng Nhất cũng hơi tiu nghỉu, lúc này học viên Đông Giai Âm (nữ, mã số 37) là người rất tốt tính, đứng dậy nói, "Anh Hàng Nhất vừa nói có thể chứng minh ba người đều không phải hung thủ, anh sẽ chứng minh ra sao?"

Hàng Nhất hơi nghĩ ngợi, rồi nhìn Lục Hoa, ý chừng muốn được Lục Hoa tán thành. Lục Hoa hiểu ý anh định làm gì, lo lắng khẽ hỏi, "Hàng Nhất à, chúng ta làm thế liệu có soa không?"

Hàng Nhất nhìn Lục Hoa, "Muốn có được sự tin cậy của người khác, thì phải thể hiện mình hết sức chân thành. Chúng ta đã bàn với nhau rồi, Lục Hoa, lẽ nào cậu không muốn làm thế?"

Lục Hoa nghĩ nhanh rồi gật đầu, "Được! Tôi đồng ý, nhưng còn Hàn Phong?"

"Chờ cậu ấy ra, cậu ấy sẽ tự nói với mọi người. Tôi tin chắc Hàn Phong cũng sẽ làm thế." Hàng Nhất nói, rồi nhìn xuống mọi người, "Bây

giờ tôi sẽ nói cho cả lớp biết năng lực của mình, sau đó là Lục Hoa, lát nữa Hàn Phong cũng sẽ làm theo, nhằm chứng minh ba chúng tôi vô can đối với cái chết của Phó Thiên, và thể hiện sự chân thành của chúng tôi đối với mọi người."

Cả lớp đều sửng sốt. Ai cũng hiểu rằng họ rất can đảm thì mới đưa ra quyết định này, vì cả lớp đều chưa hứa sẽ công bố năng lực của mình sau khi ba người họ nói ra.

Hàng Nhất vẫn cho rằng muốn thể hiện sự chân thành thì không còn cách nào khác. Anh hít sâu một hơi rồi nói, "Năng lực của tôi là có thể khống chế..."

Đang nói nửa chừng thì anh bỗng cảm thấy cái bục giảng đùng đùng đưa chao đi. Không chỉ riêng nó, cả gian phòng học và khu nhà đều bỗng bình rung lắc khủng khiếp, chấn động mỗi lúc một dữ dội. Mọi người đều cảm nhận rất rõ, có người kinh hãi kêu lên, "Động đất!"

Chỉ chớp mắt, những tiếng kêu thét vang lên khắp nơi, phòng học bỗng trở nên hỗn loạn, có người mở cửa lớp định chạy ra ngoài. Nguyễn Tuấn Hy vẫn bình tĩnh, anh hô lên, "Mọi người đừng hoảng lên! Chúng ta ở trên tầng 6, không thể chạy đi đâu, chạy xuống cầu thang thì càng nguy hiểm. Mọi người mau nấp xuống gầm bàn thì hơn!"

Câu nói này đã thức tỉnh mọi người, tất cả nhanh chóng chui xuống gầm bàn. Động đất vẫn tiếp tục, mỗi lúc một mạnh hơn. Trong phòng học, bóng đèn tuýp và hộp đèn rào rào rơi xuống sàn, xuống bàn ghế khiến các nữ học viên sợ quá kêu thét lên.

Hàng Nhất và Lục Hoa đứng phía trên không có chỗ ẩn nấp, chỉ còn cách bám lấy bảng đen và cái bục giảng, nhưng cả hai đều không thể đứng vững. Hàng Nhất bỗng nghe thấy phía trên đầu có những tiếng rắc rắc bất thường bèn ngẩng lên thì thấy trần nhà bê tông bị rạn rồi nứt toác ra, anh

định nhảy sang bên tránh nhưng không kịp nữa, một tảng bê tông ngay trên đầu anh lập tức rơi xuống.

Nguy rồi! Hàng Nhất thầm kêu lên, anh biết mình không thể tránh thoát, bóng đen của thần chết đang vùn vụt ập đến.

Đúng khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc thì Lục Hoa đứng bên cạnh hét vang một tiếng và đưa hai tay ra đỡ lấy tảng bê tông một cách hết sức thần kỳ!

Bọc quanh người Lục Hoa là một quả cầu ánh sáng trong suốt bán kính chừng một mét, tảng bê tông nặng đến vài trăm cân bị vỡ đôi khi rơi trúng quả cầu cứng như gang thép, rồi rơi xuống đất. Lục Hoa và Hàng Nhất được quả cầu trong suốt bảo vệ, toàn thân không hề xây xước. Cả hai nhìn nhau, miệng há hốc đầy kinh ngạc. Không chỉ Hàng Nhất, ngay cả Lục Hoa cũng sợ hết hồn.

Lát sau, động đất dần chấm dứt, mỗi người chui ra khỏi gầm bàn, vẫn chưa hết sợ. Không ai dám nán lại phòng học nữa, tất cả nhanh chóng chạy ào xuống dưới sân.

Chạy ra khỏi khu nhà của Trung tâm Ngoại ngữ, ai nấy đều bàng hoàng, tim đập thình thịch. May mà không có tòa nào bị sập do động đất, một số phòng học xuất hiện các vết nứt hoặc sạt lở tường hoặc trần nhà nhưng không xảy ra thương vong đáng tiếc.

Ngoài đường có đến ngàn người, đều từ Trung tâm Ngoại ngữ chạy ra, đang xôn xao bàn tán. Tất cả là một đám hỗn loạn.

Hàng Nhất và Lục Hoa đang rất lúng túng đứng đó thì có một người lách đám đông bước đến. Là Hàn Phong. Cứ như bạn thân lâu ngày mới gặp lại, Hàn Phong ôm chầm hai bạn, "Hai cậu không sao chứ? Tốt quá rồi!"

"Cậu cũng không vấn đề gì chứ?" Lục Hoa hỏi.

"Ừ, không sao. Vừa ra khỏi toilet thì tôi nhận ra có động đất, thế là tôi chạy thực mạng xuống sân. May mà tòa nhà không bị đổ."

"Sợ chết đi được! Tôi chưa bao giờ gặp một trận động đất mạnh thế này." Lục Hoa sợ hãi nói, "Cậu biết không, lúc này tôi và Hàng Nhất..."

Lục Hoa chưa nói xong đã bị Hàng Nhất đặt tay lên vai ấn xuống, anh liền ngừng lại ngoảnh sang, thì thấy Hàng Nhất đang lạnh lùng nhìn chăm chăm Hàn Phong.

Ánh mắt này khiến Hàn Phong ớn lạnh, hỏi, "Hàng Nhất, sao cậu lại nhìn tôi như thế?"

Hàng Nhất im lặng mấy giây, rồi đưa hai tay lên tóm chặt cổ áo Hàn Phong, cứ thế đẩy cậu ta đến một chỗ vắng không có người, nhìn cậu bằng ánh mắt dữ tợn.

Lục Hoa rất kinh ngạc, chạy theo, "Anh Hàng Nhất... làm gì thế?"

Hàng Nhất trợn mắt nhìn thẳng vào Hàn Phong, hỏi, "Hôm qua cậu nói với chúng tôi năng lực của cậu là gì?"

Lục Hoa và Hàn Phong đều sửng sốt. Rồi Lục Hoa bỗng lớn tiếng kêu "À..." và cảm thấy sống lưng lạnh toát. Lục Hoa từ từ ngoảnh nhìn bằng ánh mắt sợ hãi.

Hàn Phong có lẽ cũng đã hiểu ra vấn đề, hoảng hồn nói, "Không, không liên quan gì đến tôi! Hàng Nhất, Lục Hoa, hai cậu hãy tin tôi."

"Tin à?" Hàng Nhất hạ thấp giọng, gầm lên, "Năng lực của cậu là 'tai nạn'. Cậu nghĩ tôi sẽ tin vụ động đất vừa rồi là ngẫu nhiên? Giờ giải lao vừa bắt đầu thì cậu rời phòng học, cũng là tình cờ chắc?"

Hàn Phong hoảng loạn ra sức lắc đầu, giải thích, "Không phải tôi thật mà! Hai cậu hãy tin tôi, không đời nào tôi lại hại các bạn của mình."

"Hừ! Mi không chỉ hại các bạn mình, thực ra mi muốn đẩy tất cả mọi người vào chỗ chết! Hôm qua chúng ta đã nhất trí rằng, sau tiết học thứ nhất, chúng ta sẽ bàn bạc với cả lớp, mi đương nhiên biết rất rõ. Giờ giải lao, mọi người đều nán lại, riêng mi kiếm cớ chuồn ra ngoài!" Hai tay Hàng Nhất ghì thật mạnh cổ áo Hàn Phong, "Mi thật độc ác, Hàn Phong! Nếu kế hoạch của mi thành công, thì tất cả mọi người sẽ bị tiêu diệt trong một lần và mi sẽ trực tiếp trở thành người chiến thắng chung cuộc!"

Hàn Phong dờ ra một lát rồi bỗng gắng sức hất phăng hai tay Hàng Nhất ra, giận dữ gào lên, "Cậu coi tôi là hạng người gì hả? Cậu nhìn nhãn Hàn Phong này chỉ là một kẻ tâm địa độc ác ư?"

Hàng Nhất cũng thấy khó đối đáp, nhưng anh vẫn không dám tin Hàn Phong, "Chúng tôi không nhìn nhận cậu như thế, nhưng hành vi của cậu rất đáng ngờ."

"Nếu tôi có ý đồ này thật thì tại sao hôm qua tôi lại nói ra năng lực của mình cho các cậu biết?"

"Biết đâu... hôm qua, khi nói ra năng lực của mình thì cậu chưa có kế hoạch này. Về nhà rồi, cậu mới nghĩ ra mình có thể lợi dụng cơ hội hôm nay để xóa sổ tất cả các đối thủ?"

Hàn Phong cứng họng, hình như anh không tìm ra cách giải thích cho mình. Lúc này, người phụ trách Trung tâm Ngoại ngữ đứng ở một chỗ cao, cầm loa nói, "Các bạn học viên và các thầy cô! Vừa rồi xảy ra động đất dữ dội, khu phòng học có hiện tượng rạn nứt đáng kể nên cần phải kiểm tra và tu sửa lại. Trung tâm chúng ta tạm nghỉ hai tuần, sau khi loại trừ hết mọi mối nguy, chúng tôi sẽ thông báo cụ thể thời gian lên lớp để các vị biết."

Bây giờ mời các vị khân trương rời khỏi đây và trở về nhà. Không ai được quay vào lớp lấy đồ, vì mọi nơi đều đang tiềm ẩn nhiều rủi ro nguy hiểm."

Các học viên kéo nhau ra về. Hàn Phong thấy Hàng Nhất và Lục Hoa chẳng thèm nhìn mình nữa, cả hai rẽ sang con phố bên phải, bước đi. Hàn Phong đuổi theo, nắm lấy vai Lục Hoa, "Cậu nghe tôi nói đã, Lục Hoa..."

Lục Hoa chẳng thiết nghe cậu ta nói hết, hất tay cậu ta xuống, lạnh lùng nói, "Tránh xa tôi ra!"

Hàn Phong sững sốt đứng đờ ra, nhìn theo hai người bạn thân.

Cả ba không chú ý thấy một nữ học viên lớp 13 đứng cạnh gốc cây ngô đồng Pháp mọc bên đường. Cô ta nhan sắc chẳng có gì đáng nói, đang nhếch mép cười nham hiểm.

TRÒ CHƠI CẨM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

19. Tân Na

Hàng Nhất vừa đi được mấy bước thì chợt nhớ ra mình nên tìm hiểu về tình hình của Tân Na. Trong trận động đất vừa rồi, liệu Tân Na có bị thương gì không. Anh lấy di động ra bấm số máy của cô.

Máy Tân Na đang bận. Hàng Nhất thầm nghĩ, Tân Na đang điện thoại, tức là cô ấy không vấn đề gì. Nghĩ thế thôi, nhưng anh vẫn đứng lại, chờ gặp Tân Na thì mới thật sự yên tâm.

Lục Hoa và Hàng Nhất đứng chỗ hơi cao gần khu Trung tâm Ngoại ngữ, chú ý tìm bóng Tân Na. Lát sau Hàng Nhất thấy Mễ Tiểu Lộ, Mễ Tiểu Lộ cũng nhìn thấy hai người, anh vui vẻ vẫy tay và bước lại.

"Anh Hàng Nhất không sao chứ? Tốt quá rồi!" Mễ Tiểu Lộ thở phào, "Lúc nãy nghe nói phòng học của anh bị sập trần, em lo chết đi được."

Hàng Nhất nhìn Lục Hoa, anh nuốt nước bọt, nói, "Động đất làm cho mảng trần nhà phía trên bục giảng rạn nứt sập xuống, lúc ấy bọn anh đang đứng ngay đó, một tảng bê tông rơi thẳng xuống đầu anh."

"Ồi trời..." Mễ Tiểu Lộ kinh ngạc, "Hai người tránh thoát à?"

Hàng Nhất lắc đầu, "Không kịp tránh."

"Thế thì tại sao anh vẫn an toàn?"

Hàng Nhất giơ ngón tay cái chỉ vào Lục Hoa, "May mà có anh ấy, nếu không, cả hai đã bị chết bẹp rồi!"

Mẽ Tiểu Lộ nghi hoặc nhìn anh chàng thư sinh đeo kính trắng gọng to Lục Hoa, và bỗng nhớ đến "siêu năng lực" của anh ta, "À, năng lực của cậu là 'phòng ngực'..."

Lục Hoa gật đầu, "Nó đã phát huy tác dụng rất đúng lúc."

"May mà lúc đó cậu đứng bên anh Hàng Nhất..." Mẽ Tiểu Lộ vẫn chưa hết sợ, anh nhìn Lục Hoa bằng ánh mắt biết ơn. Lúc này Mẽ Tiểu Lộ nhận ra Hàng Nhất cứ nghển cổ ngóng nhìn đám đông, bèn hỏi, "Anh Hàng Nhất đang tìm ai thế?"

"Tìm Tân Na! À, Tiểu Mẽ vừa rồi có nhìn thấy cô ấy không?" Hàng Nhất nói.

Tim Mẽ Tiểu Lộ cơ hồ chùng xuống, điều mà Hàng Nhất quan tâm nhất vẫn là Tân Na. Động đất xảy ra xong, mình quan tâm nhất là Hàng Nhất, thế mà anh ấy... "Không nhìn thấy!" Mẽ Tiểu Lộ lạnh lùng trả lời.

Hàng Nhất hoàn toàn không nhận ra nỗi buồn của Mẽ Tiểu Lộ, anh nói, "Quái nhỉ, hầu hết mọi người đã ra về, sao không thấy bóng Tân Na đâu?"

"Anh đang tìm em à?" Giọng Tân Na vang lên từ phía sau, cả ba thanh niên đều quay lại thì thấy cô đứng cách họ không xa.

"Tân Na!" Hàng Nhất thấy cô vẫn bình an vô sự, anh mừng lắm, "Anh đang tìm em đấy! Em đi đến phía sau bọn anh từ khi nào mà anh chẳng nhìn thấy?"

Tân Na cười hờ hững, "Em đứng ở chỗ kia, đang chờ một người."

Hàng Nhất liền hỏi như một phản xạ, "Chờ ai?"

Tân Na nhìn thẳng vào mắt Hàng Nhất, nói, "Chờ anh."

Hàng Nhất sửng sốt, lập tức đỏ mặt, cảm thấy thật khó tin, "Thật... thật không? Nếu chờ anh thì tại sao em lại đứng ở phía sau mãi rồi mới gọi anh?"

"Nếu không làm thế thì các anh trò chuyện em nghe sao được?" Tân Na đáp.

Hàng Nhất và Lục Hoa ngạc nhiên, Mễ Tiểu Lộ cũng nheo mắt nhìn chăm chăm vào Tân Na. Cả ba anh đều im lặng hồi lâu.

Lúc này hầu hết học viên đều đã rời Trung tâm Ngoại ngữ ra về, Tân Na và ba chàng trai nhìn nhau một hồi, cô chấp tay sau lưng, vừa chậm chậm bước đi vừa nói chuyện. "Hình như lúc nãy nghe thấy các anh nói rằng, may mà có anh Lục Hoa dùng 'năng lực' gì đó nên cả hai mới thoát chết..." Tân Na dừng bước, chăm chú nhìn Hàng Nhất, "Chuyện đó là thế nào hả anh Hàng Nhất?"

Hàng Nhất mấp má môi, không biết nên giải thích ra sao.

Tân Na tiếp tục nhìn anh, nói, "Và, trước đó em thấy anh đẩy Hàn Phong vào một xó rồi chất vấn anh ta rất gay gắt. Còn Hàn Phong thì ra sức giải thích. Em đứng hơi xa nên không nghe thấy các anh nói gì, nhưng có thể khẳng định rằng chuyện đó liên quan đến vụ động đất khó hiểu này."

Hàng Nhất ngạc nhiên nhìn Tân Na, "Vụ động đất khó hiểu, tại sao em lại nói thế?"

Tân Na thoáng nhìn xuống dưới rồi lập tức ngẩng lên nói, "Cách đây ít phút em gọi điện hỏi ba em về tình hình vụ động đất. Ông nói rằng, Sở Địa chấn thành phố Quỳnh Châu đo được cường độ động đất lên đến 7,2 độ Richter. Một trận động đất lớn như thế lẽ ra chấn động phải lan khắp thành phố Quỳnh Châu và các địa phương lân cận, nhưng điều kỳ lạ rất khó lý giải là động đất chỉ xảy ra trong phạm vi khu đất của Trung tâm Ngoại ngữ Minh Đức! Hiện tượng kỳ quái này xưa nay chưa từng phát sinh."

Những lời nói của Tân Na khiến Hàng Nhất, Lục Hoa và Mễ Tiểu Lộ đều giật mình. Rồi họ ngoảnh nhìn khắp xung quanh, lúc này mới thấy đúng như Tân Na nói, các đường phố, cửa hàng, nhà cao tầng... đều không hề có dấu hiệu gì giống như vừa trải qua trận động đất. Chỉ riêng đám người ở Trung tâm Ngoại ngữ và khu vực lân cận tràn ra đường, ai ai cũng có vẻ hết hoảng.

Lục Hoa nuốt nước bọt, hỏi Tân Na, "Ba cậu là ai, sao có thể nhanh chóng biết rõ số liệu quan trắc động đất của Sở Địa chấn?"

Tân Na im lặng không đáp. Lát sau cô mới nói, "Chúng ta tạm không bận tâm điều này. Em muốn hỏi các anh một câu: tại sao từ hôm qua đến giờ không ngớt xảy ra các sự kiện quái dị liên quan đến Trung tâm Ngoại ngữ thế này?"

Rồi cô nghiêm khắc nhìn Hàng Nhất, "Hôm qua Phó Thiên chết rất không bình thường, tiếp theo là hôm nay xảy ra động đất kỳ lạ 'nhắm vào chúng ta'. Điều kỳ quái nhất là các anh biết rõ nguyên nhân sâu xa trong đó."

Hàng Nhất phát hoảng, anh không thể không công nhận Tân Na là cô gái có tư duy chặt chẽ, tỉ mỉ và thông minh hơn người. Chiều qua, ra khỏi bể bơi của Trung tâm Thể dục thể thao, Tân Na, bằng trực giác của mình, hình như đã ý thức ra điều gì đó, hôm nay lại xảy ra sự kiện này, khiến cô ấy càng thêm cảnh giác và nghi ngờ. Điều đáng nói là, Tân Na phán đoán hoặc nghi ngờ, đều hoàn toàn chính xác: các sự kiện này đều liên quan đến đám học viên lớp 13.

Hàng Nhất nói, "Tân Na à, không phải bọn anh cố ý giấu em hay người khác. Chỉ hiềm một nỗi, với những ai không đích thân trải nghiệm thì chắc sẽ không tin trên đời này lại có chuyện như thế..."

"Nhưng em đã trải nghiệm rồi." Tân Na nói, "Những chuyện em trải nghiệm từ chiều qua đến giờ, có hợp lẽ thường, hợp logic không? Dù điều các anh sắp nói với em là gì, e rằng em chỉ còn cách phải tin mà thôi."

Hàng Nhất im lặng mấy giây, rồi gật đầu, "Được rồi, bây giờ anh sẽ nói cho em biết tất cả. Chúng ta đừng đứng đây nữa, nên tìm một chỗ nào đó..."

"Phía trước có một quán trà, chúng ta vào đó nói chuyện." Tân Na đề nghị.

Họ bước vào quán trà. Tân Na bảo nhân viên đưa lên tầng hai, vào một gian riêng trang nhã, rồi gọi một ấm trà bạc hà. Chỉ lát sau, người phục vụ đã bưng khay trà vào, lúc quay ra, anh ta khép cửa lại.

Hàng Nhất, hai tay bưng chén trà, tâm tư bộn bề. Trước đây anh đã nhiều lần tưởng tượng khung cảnh mình và Tân Na hẹn hò, nhưng hôm nay cùng ngồi đây, anh không có chút cảm giác lãng mạn nào hết, trái lại tâm trạng hết sức nặng nề. Nghĩ đến mức độ nghiêm trọng của sự việc, nghĩ đến hậu quả đáng sợ có thể xảy ra, anh không biết nên bắt đầu như thế nào cho phải.

Tân Na nhìn Hàng Nhất, nói, "Sao thế? Anh vẫn còn đắn đo có nên nói cho em biết hay không à?"

"Không phải thế... anh đang nghĩ xem nên nói như thế nào."

"Nói từ đâu."

"Được." Hàng Nhất hít sâu một hơi, rồi bắt đầu nói, "Trong tiết một chiều thứ Sáu tuần trước..."

Trong khi Hàng Nhất kể lại, nét mặt Tân Na không ngừng thay đổi: kinh ngạc, hoài nghi, hoảng sợ, bất an... lần lượt hiện ra. Cuối cùng, cô

bưng miệng, đôi mắt mở to hết cỡ, khiếp hãi cực độ, toàn thân bất động.

Nếu không trải qua sự kiện ở bể bơi và trận động đất hôm nay, chắc hẳn Tân Na không thể tin đây là sự thật. Lúc này đối diện với Hàng Nhất, Lục Hoa và Mễ Tiểu Lộ đều đang rất căng thẳng, cô biết, đây không phải chuyện đùa, mà tuyệt đối là sự thật.

Hàng Nhất mất nửa tiếng đồng hồ để kể lại cặn kẽ mọi chuyện xảy ra từ thứ Sáu tuần trước đến giờ.

Tân Na há miệng, ngây người nhìn Hàng Nhất lâu đến một phút. "Trời ơi... đây là sự thật sao?"

Hàng Nhất đành gượng trả lời, "E rằng, chỉ có thể là sự thật."

"Vậy có nghĩa là... hiện giờ các học viên lớp 13 đều đã có siêu năng lực? Và, Phó Thiên đã bị một người trong số đó dùng siêu năng lực sát hại?"

Hàng Nhất nặng nề trả lời, "Tình hình hôm đó em cũng nhìn thấy cả rồi, và không thể có cách giải thích nào khác."

"Vụ động đất hôm nay là do Hàn Phong gây ra?"

Hàng Nhất cắn môi, nói, "Anh... không thể khẳng định. Anh thực lòng không mong là thế nhưng hành vi của cậu ấy thật sự rất đáng ngờ."

Lục Hoa buồn bã nói, "Chỗ bạn bè với nhau, lẽ ra chúng ta không nên nghi ngờ cậu ấy, nhưng bọn anh vốn biết rõ thể lực cậu ấy rất tốt, rất hiếm khi đau bụng nhức đầu... thế mà sáng nay... và, năng lực của cậu ấy lại vừa khéo là 'tai nạn', cho nên..."

Tân Na áp tay lên trán, nhắm mắt, chau mày, ngẫm nghĩ, "Các anh để em yên tĩnh nghĩ xem sao..."

Hàng Nhất và Lục Hoa im lặng, hai người đều hiểu rằng, để có thể chấp nhận những chuyện này là điều không dễ dàng. Mẹ Tiểu Lộ ngầm vận dụng siêu năng lực, anh thấy quả cầu nhỏ lơ lửng trên đầu Tân Na không ngừng luân phiên đổi màu: lam, xám, lục. Tức là tâm trạng cô ấy đang u uất, tâm tư rối loạn.

Mấy phút sau Tân Na mới ngẩng lên nói với ba bạn nam, "Chuyện này, các anh định giấu cộng đồng xã hội phải không?"

Hàng Nhất không ngờ Tân Na lại đưa ra khái niệm lớn "cộng đồng xã hội", anh đáp, "Bọn anh không có ý giấu, nhưng vì, như anh vừa nói, chưa đích thân trải nghiệm thì liệu họ có tin trên đời này lại có chuyện như vậy không?"

"Người bình thường nói ra chuyện này, có lẽ không ai tin, nhưng nếu là thông tin do nhà nước công bố, thì dân chúng sẽ không nghi ngờ." Tân Na nói.

"Nhà nước?" Hàng Nhất và Lục Hoa cùng nhắc lại và đều rất ngạc nhiên. Lục Hoa hỏi, "Tân Na nói nhà nước nghĩa là gì?"

Tân Na đành nói, "Xin lỗi anh Hàng Nhất, em đã biết chuyện này rồi thì em không thể không nói cho ba em biết."

"Ba của Tân Na là ai?" Lúc này anh đã thoáng cảm thấy có lẽ cha của Tân Na là một nhân vật lớn nào đó.

Tân Na mím môi, chần chừ giây lát rồi nói, "Em vốn không định nói ra... nhưng các anh đã thẳng thắn nói cho em biết hết mọi chuyện thì em cũng không giấu gì nữa." Cô hạ thấp giọng, "Ba em là người của Bộ An ninh quốc gia, giữ chức vụ gì thì em không thể nói."

"Bộ An ninh quốc gia?" Lục Hoa giật mình, trán lấm tấm mồ hôi, "Là Cơ quan tình báo lớn nhất Trung Quốc!"

"Các anh nhất định phải giữ kín điều này." Tân Na nghiêm túc nói, "Em bất đắc dĩ mới phải nói ra, nếu không vì xảy ra chuyện hệ trọng như này thì em không thể hé lộ nghề nghiệp của ông."

Hàng Nhất hết sức kinh ngạc, "Thật không ngờ ba em là..." Nhưng anh lập tức quay lại chủ đề, "Nhưng tại sao Tân Na lại muốn người của Bộ An ninh nhập cuộc?"

"Vì chuyện này liên quan đến an ninh của dân chúng và nhà nước." Giọng cô trở nên gay gắt, "Nói ngay vụ động đất hôm nay, may mà các khu nhà của Trung tâm Ngoại ngữ tương đối kiên cố, chứ nếu xảy ra sập nhà thì sẽ gây ra vô số thương vong. Các anh có nghĩ thế không?"

Hàng Nhất, Lục Hoa và Mễ Tiểu Lộ đều sửng sốt. Đúng thế, đây là một giả thiết khiến người ta phải rùng mình kinh hãi, nhưng không thể không nhìn thẳng vào nó. Mới chỉ là năng lực khởi thủy của một người mà đã gây ra hậu quả ghê sợ như vậy, nếu sự việc tiếp tục phát triển thì chắc chắn sẽ khó tưởng tượng nổi.

Tân Na lại nhìn cả ba người, "Sự việc này không chỉ là chuyện riêng của lớp 13 nữa. Các anh thử nghĩ xem, nếu câu chuyện sẽ diễn biến đúng như lời 'Cựu thần' nói, thì trong quá trình 50 học viên tấn công lẫn nhau sẽ còn xảy ra bao nhiêu 'tai nạn' kinh hoàng như thế nào? Người phải chết trong cuộc cạnh tranh sinh tử, sẽ không chỉ là 50 người! Như thế thì vô cùng đáng sợ. Cho nên nhất định phải để cho người của Bộ An ninh biết và vào cuộc thì mới có thể khống chế sự việc phát triển."

Lời của Tân Na khiến Hàng Nhất, Lục Hoa và Mễ Tiểu Lộ đều ngời đờ ra và không thể không công nhận rằng, "người ngoài cuộc" như Tân Na đã suy nghĩ sâu sắc và toàn diện hơn hẳn các anh. Nội dung cô nói không phải là chuyện hoang tưởng, giật gân để hù dọa ai, mà là tình thế hoàn toàn có thể xảy ra. Hàng Nhất cảm thấy bất an, nuốt nước bọt, rồi hỏi, "Thế... Bộ

An ninh biết tin rồi, họ sẽ đưa ra những biện pháp gì, Tân Na đã nghĩ đến chưa?"

TRÒ CHƠI CẤM

Ninh Hàng Nhất

dtv-ebook.com

20. Liên Minh

Tân Na ngó ra nhìn Hàng Nhất hồi lâu, không nói được

Lục Hoa biết nỗi lo của Hàng Nhất là gì, anh lo ngại nói, "Nếu Bộ An ninh quốc gia cho rằng những người như chúng ta là mối đe dọa đối với an ninh của nhân dân thì rất có thể họ sẽ bắt chúng ta."

"Có lẽ không chỉ đơn giản là bắt giam." Mễ Tiểu Lộ nói, "Tôi không biết phương thức làm việc của Bộ An ninh Trung Quốc thế nào, nhưng ở Mỹ, Cục Tình báo trung ương Mỹ sẽ tổ chức ám sát những kẻ đe dọa đến an ninh quốc gia... tuy nhiên, đây chỉ là chuyện trong phim Mỹ, chưa chắc đã có thật."

Dù sao thì mấy câu nói của Mễ Tiểu Lộ cũng khiến mọi người phát hoảng. Vấn đề này, lúc trước ngay Tân Na cũng chưa nghĩ đến, bây giờ cô đang mím môi chau mày, chính cô cũng thấy bí.

Hàng Nhất cân nhắc một hồi rồi nghĩ đến một vấn đề, "Nếu Bộ An ninh quốc gia bắt 50 người chúng ta thật, thì liệu 50 người có siêu năng lực có ngoan ngoãn giơ tay chịu trói không? Uy lực của trận động đất sáng nay, chúng ta đều chứng kiến. Nói thật nhé, tôi không cho rằng người của Bộ An ninh sẽ là đối thủ của những người như chúng ta, nếu hai bên giao đấu chỉ e hậu quả sẽ càng tồi tệ."

Tân Na hơi tái mặt, cô nhìn Hàng Nhất, "Vậy anh cho rằng chúng ta nên làm thế nào?"

Hàng Nhất nói, "Tân Na! Anh hiểu ý em, em nghĩ cho tất cả mọi người, em không muốn sự việc này bị mất kiểm soát hoàn toàn. Chính anh cũng muốn như vậy. Nhưng nếu để cho người của Bộ An ninh nhúng tay vào thì sự việc sẽ diễn biến theo chiều hướng càng xấu đi. Cho nên, em tạm thời đừng nói gì với ba em, chúng ta sẽ nghiêm túc bàn bạc xem sao."

Tân Na dường như hơi nghĩ ngợi, rồi cô gật đầu, "Ý anh là chuyện này chỉ nên giải quyết trong nội bộ học viên lớp 13?"

"Đúng thế. Chúng ta nên thành lập một đồng minh." Hàng Nhất kiên trì chủ trương của mình, "Thuyết phục mọi người đoàn kết lại cùng ứng phó với sự việc, ngừng tàn sát lẫn nhau."

"Nhưng, vụ động đất sáng nay sẽ nhanh chóng khiến cho học viên lớp 13 ý thức được chuyện đó là thế nào." Lục Hoa lo lắng nói, "Trong tình hình này thì mọi người sao có thể tin tưởng lẫn nhau và không cảnh giác đề phòng?"

"Và lại, sau vụ động đất, các học viên của Trung tâm Ngoại ngữ trong đó có học viên lớp 13 đều đã ra về, trong thời gian ngắn không thể tập hợp tất cả lại được." Mễ Tiểu Lộ nhắc nhở mọi người.

Đúng, đây là sự thật khiến người ta phải nản lòng. Hàng Nhất buồn bã cúi đầu nghĩ ngợi.

Mấy phút trầm mặc. Đôi mắt Tân Na bỗng sáng lên, nói, "Có lẽ, trận động đất này lại là một cơ hội."

Hàng Nhất ngạc nhiên nhìn cô, "Nói thế nghĩa là sao?"

"Hàng Nhất, anh thích làm việc gì nhất?"

Hàng Nhất thấy khó hiểu, tại sao Tân Na lại đưa ra câu hỏi "lạc đề" như vậy? Anh chờ ra một lúc, rồi trả lời, "Chơi điện tử."

"Đúng rồi! Chắc anh đã nhiều lần nhập vai trong game RPR, anh nghĩ mà xem, trong mỗi trò chơi, đồng đội của vai chính không thể ngay từ đầu tập hợp đông đủ, đúng chưa?"

Hàng Nhất lập tức gật đầu. Những chuyện về chơi game thì anh quá thạo rồi.

"Phải trong một thời gian dài mới dần tập hợp được các đồng đội, và phải trải qua bao gian nan thử thách mới xây dựng được mối quan hệ đồng đội ổn định, vững chắc. Trong trò chơi điện tử là thế, trong cuộc sống thực tế lại càng phải vậy. Anh hiểu ý em không?"

Hàng Nhất vốn thông minh, chỉ thoáng gợi ý là hiểu ngay, "Ý Tân Na là, cách làm của anh vừa rồi là sai, không nên đứng ra kêu gọi cả lớp hưởng ứng đề nghị của mình, mà nên thu gom từng người trở thành đồng đội? À, xin lỗi..." Hàng Nhất gãi đầu, "Hể nói đến trò chơi điện tử là anh lại dùng thuật ngữ của game. Không phải thu gom, mà là tập hợp mới đúng."

"Phải rồi, ý em là vậy." Tân Na nói, "Ý tưởng thành lập đồng minh của anh là đúng nhưng không thể lập tức làm được ngay. Dù tập hợp được nhiều người trong thời gian ngắn, nhưng nền tảng không vững chắc thì rất dễ bị tan vỡ, thậm chí sẽ có chuyện đấu đá nội bộ. Đồng đội phải tập hợp dần thì mới có được sự tín nhiệm lẫn nhau và ổn định vững chắc."

"Phải! Em nói đúng." Hàng Nhất bỗng bưng bình tinh.

"Tôi cũng cho rằng Tân Na nói có lý, nhưng vẫn còn một vấn đề này: khi lôi kéo các học viên, chúng ta không thể biết họ có chân thành hay không? Ngược lại, họ cũng không thể tin rằng chúng ta tiếp xúc với họ một cách vô tư không có ý đồ gì? Giữa mọi người đang tồn tại một vấn đề, là sự tín nhiệm. Rất có thể, đa số học viên lớp ta hiện giờ đã coi nhau là đối thủ rồi." Lục Hoa nói.

"Tôi đã nghĩ ra cách cụ thể để lôi kéo đồng minh." Tân Na tủm tủm cười, "Đôi khi người ngoài cuộc sẽ sáng suốt hơn người trong cuộc." Tân Na nhắc mỗi người, "Các anh đã quên mất mình có năng lực đặc biệt à?"

"Ý Tân Na nói là... tôi và Hàng Nhất?"

"Cả Mễ Tiểu Lộ nữa!" Tân Na nói, "Năng lực của các anh kết hợp lại sẽ làm được, không thể sơ sẩy."

"Nào, Tân Na thử nói xem?" Lục Hoa tỏ ra hứng thú.

Tân Na hơi nhô người về phía trước, nhìn cả ba người, "Năng lực của Mễ Tiểu Lộ là 'tâm trạng' (thực ra là 'tình cảm'), anh có thể nhìn thấy những quả cầu tâm trạng trên đầu mỗi người. Cũng tức là, anh có thể ngầm vận dụng năng lực của mình để quan sát đối phương và nhận ra nhận ra những tâm lý của họ. Họ chân thành hay đang ẩn chứa ý đồ độc ác, những điều này Mễ Tiểu Lộ có thể phát hiện ra trước."

Mễ Tiểu Lộ thâm kinh ngạc. Cô gái này chỉ nghe Hàng Nhất miêu tả mấy câu mà có thể suy luận ra cách vận dụng siêu năng lực của mình. Và, cô ta nói rất đúng, mình có thể nhận ra người khác có ý đồ xấu hay không, giống như hôm nọ ở bể bơi nhìn thấy quả cầu màu đen trên đầu Ngụy Vi.

Cha cô ta làm ở Bộ An ninh quốc gia, có lẽ cũng giữ chức vụ khá cao. Bản thân cô ta lại thông minh... làm động đội với mình thì sẽ là một trợ thủ đắc lực. Nhưng nếu một ngày kia, cô ta trở thành kẻ địch... Mễ Tiểu Lộ bỗng giật mình, không hiểu tại sao anh lại nảy ra cái ý nghĩ tồi tệ như vậy. Lúc này, hình như Tân Na nhận ra Mễ Tiểu Lộ đang lơ đãng, cô hỏi, "Anh Mễ Tiểu Lộ vẫn nghe em nói đấy chứ? Anh xem, có khả thi không?"

"À..." Mễ Tiểu Lộ bừng tỉnh, "Có lẽ là khả thi." Rồi anh nghĩ ngợi, "Nhưng năng lực của tôi chỉ là thăm dò phát hiện. Nếu đối phương có ý đồ giết chóc thì chúng ta sẽ ứng phó ra sao?"

"Lúc đó sẽ vận động năng lực 'phòng ngự' của Lục Hoa. Tân Na nhìn sang Lục Hoa, "Năng lực của anh đã chống lại được cái trần nhà sập thì chắc chắn sẽ phòng ngự được mỗi mỗi nguy khác tấn công."

"Tôi hiểu rồi, đây gọi là 'không thể sơ sẩy' như Tân Na vừa nói." Lục Hoa bình luận, "Đúng là một ý rất hay. Có lẽ tôi phải chịu khó luyện tập cách vận dụng năng lực của mình mới được!"

"Nhưng tôi thì sao nhỉ?" Hàng Nhất nói, "Trong này hình như không có phần của tôi?"

"Sao lại không?" Tân Na nói, "Anh là người tổ chức đồng minh và là người đề xướng thành lập. Trong các cuộc tiếp xúc tới đây rất cần anh đứng ra thuyết phục mỗi người gia nhập đồng minh."

"Ý em là, anh sẽ giống như nhân vật trong game, phụ trách thu nạp các chiến hữu?" Tư duy của Hàng Nhất lại đi vào thế giới của trò chơi điện tử, anh cười ha hả, "Anh đang rất mong mỗi đấy! Chưa biết mai kia sẽ thu nạp được các đồng đội có siêu năng lực mạnh đến đâu. Liệu có giống như trong game, càng về cuối càng gom được đồng đội mạnh hơn không đấy?"

"Ý cậu là, chiến hữu ban đầu của chúng ta rất yếu à?" Lục Hoa lừ mắt nhìn Hàng Nhất, "Đừng đắm đuối với trò chơi điện tử nữa, hãy trở về với thực tế đi!"

"À, nhắc đến vấn đề thực tế..." Hàng Nhất hơi tiu nghỉu, "Siêu năng lực của tôi là 'trò chơi' thì có tác dụng gì nhỉ? Dùng để chơi game thì rất hay, có thể dùng nó làm một cỗ máy vận năng cải biến trò chơi, nhưng trong cuộc cạnh tranh này thì cái thứ siêu năng lực vớ vẩn của tôi bảo vệ được tôi sao?"

"Đừng nói thế, Hàng Nhất." Tân Na an ủi, "Em không cho rằng siêu năng lực của anh là thứ vớ vẩn. Có lẽ hiện giờ anh vẫn chưa hiểu rõ chỗ

nhiệm màu của nó, nhưng trước mắt năng lực của anh có một ưu điểm cực lớn."

"Ưu điểm như thế nào?"

Tân Na cười, "Siêu năng lực của anh, nghe tên đã cảm thấy có tính chất tấn công và có sức mạnh uy hiếp. Cho nên, trong quá trình thu nạp đồng đội, em tin anh có thể khiến đa số người phải từ bỏ tâm lý dè chừng, từ đó sẽ làm tăng tỷ lệ thành công trong thuyết phục."

Hàng Nhất gượng cười, gãi đầu.

"Vậy là nhất trí nhé!" Tân Na nhìn ba người bạn, tuyên bố, "Liên minh những người bảo vệ chính thức thành lập! Thành viên ban đầu gồm bốn chúng ta."

"Liên minh những người bảo vệ, cái tên này nghe rất hay!" Hàng Nhất nói, nhưng anh bỗng ngừng lại, "Khoan đã. Bốn người?"

"Ừ! Có vấn đề gì à?"

"Tân Na không phải học viên lớp 13, em không có siêu năng lực."

"Đúng. Nhưng em đã tham gia vào chuyện này rồi."

Hàng Nhất hơi ngớ ra, rồi anh lắc đầu quày quật, "Không được! Em không thể tham gia. Chuyện này đâu phải trò đùa, anh không thể để em bước vào chốn nguy hiểm."

Câu nói của Hàng Nhất khiến Tân Na cảm thấy ấm lòng, cô nhìn anh, "Anh Hàng Nhất, chúng ta cùng học với nhau ba năm cấp III, em hiểu tính anh. Anh là người chính trực, tốt bụng, có lòng can đảm không sợ hiểm nguy. Nhưng em cũng biết điểm yếu trong tính cách của anh: anh hơi đơn thuần, đôi khi suy nghĩ có phần ngây thơ..."

Ví dụ, anh đã thử công khai năng lực của mình (cả anh Lục Hoa và Hàn Phong cũng thế) và thuyết phục học viên cả lớp đoán kết lại. Chuyện này đã bộc lộ điểm yếu trong tính cách của anh. Cho nên, em muốn tham gia để có thể ở bên cạnh giúp anh trừ tính đường đi nước bước. Đồng thời, em cũng muốn góp chút sức lực nhằm ngăn cản cuộc cạnh tranh đấu đá này."

Hàng Nhất lặng lẽ nghe Tân Na nói, lòng anh chấp chới bao ý nghĩ. Trước đây anh vẫn nghĩ hồi cấp III chỉ riêng anh thăm chú ý đến Tân Na, còn Tân Na chẳng để tâm đến anh. Không ngờ, Tân Na lại hiểu rõ cá tính của anh đến thế. Hay là, chính Tân Na bấy lâu nay cũng thăm chú ý đến anh?

Nghĩ đến đây, Hàng Nhất bỗng đỏ mặt, tim đập nhanh. Rồi anh lập tức về hiện thực, dù sao anh vẫn không muốn Tân Na dẫn thân vào nguy hiểm, "Tân Na, em đừng nên..."

Tân Na xua tay, nói, "Anh ạ, em muốn tham gia liên minh, còn vì một mục đích khác. Hiện giờ em hứa với các anh tạm không nói cho ba em biết chuyện. Mai kia, nếu tình hình xấu đi không thể kiểm soát được, thì em sẽ nói với ông, để Bộ An ninh quốc gia đứng ra khống chế. Cho nên, em cần phải luôn ở bên các anh để theo sát mọi diễn biến."

Tân Na đã nói thế thì Hàng Nhất không có lý do gì phản đối nữa, anh buộc phải đồng ý và dặn dò cô, "Được! Nhưng Tân Na phải hứa điều này: khi tham gia cùng bọn anh, em phải luôn chú ý an toàn, không được làm bất cứ việc gì nguy hiểm."

"Vâng." Tân Na gật đầu.

Mẽ Tiểu Lộ lặng lẽ ngồi nghe hai người nói chuyện. Anh chú ý quan sát Tân Na: khi cô nhìn Hàng Nhất, thì quả cầu nhỏ trên đầu cô không còn

màu trắng nữa mà chuyển sang màu cam. Điều này là tốt đối với Hàng Nhất nhưng lại là trở ngại lớn đối với Mễ Tiểu Lộ.

Vì chuyện này, liệu Tân Na có ngày càng gần gũi anh Hàng Nhất hơn không? Mình rất không muốn điều này xảy ra.

Trước khi quan hệ giữa hai người phát triển thành tình yêu, có lẽ mình nên...

Một tia sáng lạnh lạnh thoáng hiện ra trong ánh mắt Mễ Tiểu Lộ.

Table of Contents

Mục lục

Mở Màn

1. Nghèo Khó

2. Ý Chí

3. Sức Mạnh

4. Game

5. Tình Cảm

6. Lớp 13 Bị Chọn

7. Trò Chơi Của Thần

8. Thử Năng Lực

9. Gợi Mở

10. Mưu Đồ Xấu Xa

11. Điều Khiển Từ Xa

12. Một Đêm Giác Ngộ

13. Sự Bình Yên Trước Con Bão

14. Khởi Đầu

15. Thì Ra Là Thế

16. Thẩm Vấn

17. Hé Lộ Năng Lực

18. Động Đất

19. Tân Na

20. Liên Minh